

Svobodné noviny

1. ČÍSLO • LEDEN – BŘEZEN 2010 • ROČNÍK XV. 10 Kč VYŠLO 25. 3. 2010 • NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

Předvolební harašení zbraněmi

Tentokrát se bojuje na dvou frontách. Skutečně zbraně, tedy Pandury, a podivné machinace kolem nich, jejich potřeby a ceny jsou dobrým střelivem v zákonovém volebním boji politiků. Jsou v tom namočení prakticky všichni, kteří na to mohli mít vliv. Nadnesený počet a cena Pandurů je evidentním ukazatelem důvodu, proč byly objednány. Připočteme-li k tomu, že je plánováno jejich použití našimi žoldnéři v Afghánistánu, jimž bude nutné je drazce letecky dopravit, je to „černá díra“ našeho státního rozpočtu, hned vedle nákupu bezpilotních letadel a jiných nákladných potřeb pro projevení té „vděčnosti“ Americe. Je to akce stejně absurdní, jako zdůvodnění nákupu a jejich potřeby jedním ze zainteresovaných, nově posilňujícím po prezidentském postu, Vladimírem Špidlou. Prý by se mohly zhoršit naše vztahy s Ruskem a těch pár Pandurů by je odstrašilo (LN 27. 2.). Inu, naši politici nás mají za důvěřivá telátka a často se jim to bohužel i daří. Nicméně v předvolebním boji se to použít dá.

Stejně se to nakonec zamete znovu pod koberec, protože prakticky všichni zainteresovaní, včetně těch, kteří by je měli soudit, jsou si etnicky bližní a dodržují pravidlo, že „vrána vránu oči nevyklove“. Platí to i o těch druhých předvolebních šarvátkách, ve kterých si politici jako obvykle vzájemně perou špinavé prádlo, aby ve vládním rybníku urvali lepší místo na slunci. Žádný z těch kapříků si ale podle Miloše Zemana ten rybník vypustit nechce, je to jen boj o lepší pozici pod štedrými kachnami, mám-li ten vládní rybník přirovnat ke kdysi slavnému kapro-kachnímu rybníku. Ten se ale neujal, kapři asi neměli na rozdíl od těch dnešních možnost rozhodovat si sami o sobě. To je ale jádro pudla absurdnosti dnešní politiky.

Kdyžsi v propočátcích kmenové demokracie, si lidé volili své předáky z okruhu těch, které dobře znali. Dnes to při velkých počtech není možné, a tak se volí podle toho, jak se potenciální „zastupitelé“ dovedou sami, nebo prostřednictvím stran, vychválit. Nebo pohánět ty druhé. Vždy jsou to ale jedinci stejného druhu. Takoví, kteří milují nadvládu nad druhými a bezpracný přepych z toho plynoucí. Triviálně řečeno: kteří milují moc a peníze. V tom jsou si neskonale bližní. Takoví pak utvoří ten zmíněný vládní rybníček, který si nechají dobře udržovat a bez něhož již nedokáží žít. Jedině z nich si smíme vybírat a jedině oni se cítí oprávněni rozhodovat o nás, kteří je živíme. Každá vzpoura je marná, ztroskotá na apatii oveček mimo rybník a podvodních zákonech kaprů, které to ani neumožňují. Jen dobře organizovaná občanská nevole má občas, zejména před volbami, úspěch. Je na nás, abychom dokázali využívat i těchto skromných možností. Jinak vše zapluje záhy do vyježděných kolejí. Všimněte si jen, jak Jan Fischer začíná topolánkovat!

Zákony změnit nemůžeme. Ty si my nevtvoříme, ale poslouchat je musíme. Můžeme však vyžadovat důsledné plnění platných zákonů a to, aby platily pro všechny stejně. Bez imunity, která se má vztahovat jen na projevy ve sněmovně, a nikoli na trestní odpovědnost. Také důsledná kontrola, zda oni, jako naši zaměstnanci, pracují pro nás, nebo především pro sebe, může v mnohem pomoci. Ono není tak moc důležité, kdo nás zastupuje, ale jak my dovolíme to činit. Budeme-li uplatňovat naše nezadatelné právo na informace o jejich činnosti a povinnost pravidelně o tom své voliče úplně a pravdivě informovat, vyschne jim ten politický pokoutný vyhořelý funkci a nebudou se do nich ti, co tam nepatří, tak hrnout. Stejně by tam neměli být déle než dvě funkční období, jako třeba prezident. V Benátské republice byli voleni radní na tři měsíce a po celou dobu nesměli opustit radnici. Bylo to účinné. Neměli bychom něco podobného pro skutečnou demokracii udělat také u nás? Zrušit co nejdříve to Havlovo dědictví, že naši zastupitelé jsou placení státem, aby se mohlo uplatnit pravidlo: „Koho chleba jíš, toho píseň zpívej!“ Nenechávat tomu formu šesáčekého a bohémského zaměstnání, kde stačí pár dnů v měsíci si jít do sněmovny přečíst noviny a zvednout ruku podle doporučení stranického klubu, ale vyžadovat formu skutečného boje za práva těch, kteří si je k tomu zvolili.

Zatím tedy dělejme alespoň to, co ještě můžeme. Nevolme ty, kteří toho nejsou hodni, a ty, co zvolíme vedme tvrdě k odpovědnosti. Vychováme-li tak i sami sebe, časem se „vláda k lidu svému navrátí“.

2. 3. 2010

Ing. VLADIMÍR VESELÝ

Rozpočtový balíček nás nezachrání

Diskuse kolem rozpočtu neberou konce. Všichni by chtěli víc a nikdo nechce pustit chlap z tak již odraného kožichu. Ti, tvorbou rozpočtu pověření, se tedy uchylují k osvědčené praxi: brát tam, kde je nejmenší odpor. To je u nemocných, na důchodcích a dalších neorganizovaných občanech, kteří se na odpor nezmohou. Současný schodek státního rozpočtu je úděsný – desetitisíce na každého občana, včetně nemluvnat a starců. Není divu, dělal-li jej pan Janota, který, nemýlím-li se, byl rozpočtovým náměstkem řady bývalých ministrů, kteří nás do této situace dovedli.

Za jejich působení byl vykraden fond důchodů, kde měly být spravovány výběry odvodů pracujících na dobu, kdy odejdou do důchodu. Fintou průběžného financování, tedy, že důchody budou vypláceny z odvodů současně pracujících a peníze dříve vybrané mohou být tak použity na jiný účel, byl základní důchodový fond vykraden a umožněny nářky, že zvyšující se počet důchodců současní pracující neuživí. A tak se bude muset nejspíše zvýšit odchod do důchodu až po dovršení 70 let věku. Zasloužili funkcionáři beztak dříve neodcházet. A někdo na to přece vydělat musí. Chtěli-li mít pracující zabezpečený důchod, necht' si na něj povinně spoří připojištěním. Povinné sociální pojištění je jen daň z hlavy, stejně jako pojištění zdravotní.

Zdravotní pojištění je kapitolou samou pro sebe. Nej nemocnější totiž je samo zdravotnictví. Ty tam jsou doby „bezplatného zdravotnictví“, kdy jej organizoval stát a každý občan měl kdykoli a kdekoli nárok na ošetření. To je ovšem bagatelizováno jako výdobytek totalitního režimu, který ale občas pro své občany přece jen něco udělal. Dnes je téměř všechno ve zdravotnictví privatizováno, a nezaplátíte-li si zvlášť, nemáte nárok prakticky na nic. Zkuste sehnat zubaře, nebo oči, či dokonce urologa – a uvidíte ten pokrok. Oheď jsem charakterizoval přes paní Bubílkovou, že poplatky ve zdravotnictví jsou, jako když si zaplatíte legitimaci na tramvaj, ale při každém nástupu musíte zaplatit nástupní poplatek dvacet korun a chcete-li sedět, tak za sedadlo dalších pět. Zdravotnictví je jen dalším zlatým dolem pro kapitalizaci všeho v našem životě. Zdrojem příjmů vychytralých na nouzi těch nemocných.

To zavržené zdravotnictví, protože se v něm plánovalo a neposkytovalo tudíž tolik možností pro soukromé „podnikatelské“ iniciativy, nebylo zatíženo úřednickým aparátem pojišťoven. To je moloch, který spolu se soukromými výrobci léčiv umožňuje velké zisky podnikavců na úkor nemocných. To je můj názor, vzniklý z osobní zkušenosti s oběma typy zdravotnictví. Podle něj by reorganizace zdravotní péče ušetřila v rozpočtu pěknou řádku miliard. Stejně

jako oddělený důchodový fond, který by nešlo tak vykrádat a navíc by mohl posloužit státu jako zdroj pro potřebné státní dluhopisy. Stát by si nemusel půjčovat na vysoký úrok v zahraničí a peníze za úroky by zůstaly doma. Navíc by podpořily samotný důchodový fond. S podobnou možností, tedy se státními dluhopisy pro občany, se mírně koketovalo ještě před vládní krizí, současná

o němž vlastně ani nevíme, nehájí-li zájmy místních obyvatel, ale i civilistů. Lze proto konstatovat, že prakticky všechny naše poválečné vlády nehájily zcela zájmy vlastních obyvatel, ale často zájmy cizí, z nichž na úkor těch vlastních občanů jim zřejmě také něco ukápl. A to bez rozdílu stranické příslušnosti.

Celý systém vedení státu prostřednictvím politických stran byl zaveden a dokonce uzákoněn v celém světě proto, aby umožnil udržet moc v rukách prakticky stejných lidí, kteří tahají za provázky ze zákulisí, ať už pro vlastní touhu po moci a majetku. Nebo snad i v zájmu změny života na Zemi ve prospěch „Nového světového pořádku“? Tak, jak je vytesán v mnoha jazycích na Georgijských kamenech. Ten se sice podobá současnému desateru, ale počítá jen s jednou desetinou původních obyvatel a komu se chce být v tom zbytku. Snad i proto je vedeno tolik jinak zbytečných vyhlazovacích válek a pandemií a koketuje se i s třetí světovou válkou v Asii. Prosakují spekulace o spojenectví Číny, Japonska a Ruska proti Americe a její snaze o světovou dominanci.

Návrat kapitalismu s jeho nejhorší formou, globalismem a bezmezným chaosem při kapitalizaci zisků, tomu jen napomáhá. Nejspíše byl právě k tomu nastolen. Není neuvěřitelné, že je snaha vytvořit jakousi vládnoucí třídu s půlmiliardovou otrockou armádou sluhů, což má být ta desetina zbylých z nás. Věru neradostná perspektiva. Zatím našťastí jen katastrofický scénář, ale nikdy se nemá říkat nikdy. Je tolik náznaků, že svět k něčemu podobnému spěje, až to bolí. V každém případě je naše republika ekonomicky likvidována, rozprodána včetně střech nad hlavou a ještě si stáť tak vedou.

Naše politická scéna je prohníla, prolezlá červotočivými cestičkami moci a majetku chtivých spekulantů, nestarajících se o blaho svých občanů, ale o vlastní břich. Lobbování, což je forma korupce, se stalo solidním zaměstnáním. Osobní život politiků je pro občana tabu. Ti, jimž se podařilo pomoci účelových a nevážně míněných slibů proboxovat do předních pozic, tam jako pijavice pijí krev svých chleboďárců. Právce je plná asociálů, topolů s jejich snahou růst do nebes, aniž by přinášely výrazný prospěch svému okolí, nečasu a nepohody pro ty, kteří se snaží být prospěšní svou prací. Plná těch svobodu propagujících, kteří to ale

interpretují jako bezmeznou svobodu pro okrádání člověka člověkem. Výsledkem nemůže být nic jiného než totálně vyutrolované společné hospodářství států, topící se v nutně nastalé krizi, když jejich soukromé aktivity spotřebovaly aktiva dříve nahromaděná. Výsledkem je horší životní pohoda řadových občanů. A to přesto, že jejich blaho inzerují strany na svých vývěsních štítech. Životní pohoda pro řadové občany je horší, než byla za neschopného vedení socialistů.

Ani levice si nezaslouží lepšího hodnocení. Jejich mdlí a nepřilíh schopní představitelé, vděční i za průbojné, sobě prospěšné působení na ně se přichyčného samorostlého roubu, pokračují v již zavedené neschopnosti dotáhnout do konce své sliby, na kterých staví svoji kariéru. Hrozí tak stejným krachem jako předcházející socialismus. Ten také sliboval, ale zašel na úbytě nedostatkem osobností. Stejně zákonitě musí zkrachovat i bojůvky, jako Unie svobody,

(Pokračování na str. 8)

UVNITŘ LISTU: PŘÍLOHA NO, ON, TC, SPR-RSČ

V příštím čísle: Hrozí naší zemi nový Únor 1948? Proces „H“ (60. výročí)

Podpořte vydávání SVOBODNÝCH NOVIN!

SVOBODNÉ NOVINY jsou jedním z posledních dosud vycházejících periodik v České republice, která jsou skutečně nezávislá a necenzurovaná. V zájmu zachování svobody tisku u nás podpořte další vydávání SVOBODNÝCH NOVIN nejen tím, že je budete kupovat a číst, nýbrž i formou peněžních darů! Svě dobrovolné finanční příspěvky můžete poukázat složenkou typu C z každé pošty na území ČR, nebo převodem ze svého bankovního účtu na adresu:

PhDr. Rostislav Janošik – vydavatelství Přetlucká 31
100 00 Praha 10
Bankovní spojení:
Komerční banka – pobočka Praha 10
expozitura Starostrašnická 36
číslo účtu: 3678220297/0100

REDAKCE

Z obsahu:

A. Bělohoubek...
... str. 2

Milan Paumer...
... str. 3

Rok s Obamou...
... str. 5

Stav totality...
... str. 7

„Desatero“ oprávněných NEVOLIČŮ

Lidé OPRAVDU spravedliví, rozumní a mravní mají DŮRAZNĚ trvat na tom, aby už při parlamentních volbách v květnu roku 2010 bylo respektováno toto jejich prohlášení:

1. Organizacemi mnohonásobně ZLOČINECKÝMI byly, jsou a budou VŠECHNY lžidemokratické strany!
2. Především PROTO ve lžidemokratických zemích byla, je a bude spousta oprávněných NEVOLIČŮ!
3. Bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ŽRŮDNÉ, když tyto nevoliči NEMAJÍ v zákonodárných sborech svoje mluvčí!
4. Takových mluvčích má být v zákonodárných sborech tolik, kolik jich připadá na podíl oprávněných nevoličů!
5. Plat těchto mluvčích v zákonodárných sborech NESMÍ být vyšší, než je průměrná mzda v jejich zemích!
6. Tato podmínka je a bude přijatelná jen a jen pro stoupence poctivé demokracie přímé, tj.

pro stoupence POCTIVÝCH referend o všech podstatných věcech!

7. Intelektuální i mravní atmosféra v zákonodárných sborech lžidemokratických zemí se přítomností a prací mluvčích voličů neoprávněných změní PODSTATNĚ, a to především jejich DŮRAZNÝM trváním na respektování ZÁKLADNÍHO zákona demokracie, tj. poctivého respektování vůle většiny ze VŠECH oprávněných voličů!

STRUČNĚ A JASNĚ:
Dokud mohou vycházet SVOBODNÉ NOVINY, dotud existuje v naší zemi svoboda a vývoj směrem k demokracii.

REDAKCE

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN
Všech osm dílů knihy Antonína Bělohoubka *Hořké medicíny* se prodává za sníženou cenu 400 Kč. Objednávky lze posílat na adresu SN.

REDAKCE

9 771803 095005

0 1

• Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší •

ZADÁNO PRO ANTONÍNA BĚLOHOUBKA, autora přemnoha hořkých pravd PROKLÍNÁNÍ (5. část)

65a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, že si máme znovu a znovu přikazovat mohutné úsilí o strmy duševní růst!

65b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že si máme znovu a znovu přikazovat mohutné úsilí o strmý duševní růst!

65c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, nezpůsobilé pochopit, že si máme znovu a znovu přikazovat mohutné úsilí o strmý duševní růst!

66a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, že tvrdým útočením na odporné podlidi nejružnějších odstínů VÝRAZNĚ oslabujeme také špinavce a hlupáka v nás samotných!

66b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že je to také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že tvrdým útočením na odporné podlidi nejružnějších odstínů výrazně oslabujeme také špinavce a hlupáka v nás samotných!

66c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, nezpůsobilé pochopit, že tvrdým útočením na odporné podlidi nejružnějších odstínů výrazně oslabujeme také špinavce a hlupáka v nás samotných!

67a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po netrvání na UTRACOVÁNÍ zločinců takového kalibru, jako jsou V. Havel a V. Klaus!

67b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO

neproklíná kreatury, netrvající na utrácování zločinců takového kalibru, jako jsou V. Havel a V. Klaus!

67c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, netrvající na utrácování zločinců takového kalibru, jako jsou V. Havel a V. Klaus!

68a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit nálehavost osvojování si tisíců pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti!

68b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit nálehavost osvojování si tisíců pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti!

68c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, nezpůsobilé pochopit nálehavost osvojování si tisíců pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti!

69a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po křivení se už v situaci „mít, či nemít“ sprosté výhody oproti lidem poctivým, odvážným a statečným!

69b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, křivící se už v situaci „mít, či nemít“ sprosté výhody oproti lidem poctivým, odvážným a statečným!

69c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, křivící se už v situaci „mít, či nemít“ sprosté výhody oproti lidem poctivým, odvážným a statečným!

70a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou

především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé odmítání skutečnosti, že život SKORO VŠECH našich předchůdců, současníků i miliard našich následovníků skončil a končí odporným chápnutím!

70b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že život skoro všech našich předchůdců, současníků i miliard našich následovníků skončil a končí odporným chápnutím!

70c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že život skoro všech našich předchůdců, současníků i miliard našich následovníků skončil a končí odporným chápnutím!

71a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, že máme DŮRAZNĚ trvat na minimu spravedlnosti vůči mnohonásobným zločincům, tj. na jejich VYHÁNĚNÍ ze všech významných funkcí i na ZABAVOVÁNÍ jimi nakradeného a naparazitovaného majetku!

71b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že máme důrazně trvat na vyhánění mnohonásobných zločinců ze všech významných funkcí i na zabavování jimi nakradeného a naparazitovaného majetku!

71c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, nezpůsobilé pochopit, že máme důrazně trvat na vyhánění mnohonásobných zločinců ze všech významných funkcí i na zabavování jimi nakradeného a naparazitovaného majetku!

72a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že život SKORO VŠECH našich předchůdců, současníků i miliard našich následovníků jen více nebo méně odporně uhníval, uhnívá a bude uhnívat.

72b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že život skoro všech našich předchůdců, současníků i miliard našich následovníků jen více nebo méně smrdutě uhníval, uhnívá a bude uhnívat!

72c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že život skoro všech našich předchůdců, současníků i miliard našich následovníků jen více nebo méně smrdutě uhníval, uhnívá a bude uhnívat!

73a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po dávání přednosti „poklidnému soužití“ s mnohonásobnými zločinci politickými i nepo-

litickými, vládnoucími i potupně ovládanými před tvrdým útočením proti nim!

73b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, dávající přednost „poklidnému soužití“ s mnohonásobnými zločinci politickými i nepolitickými, vládnoucími i potupně ovládanými před tvrdým útočením proti nim!

73c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, dávající přednost „poklidnému soužití“ s mnohonásobnými zločinci politickými i nepolitickými, vládnoucími i potupně ovládanými před tvrdým útočením proti nim!

74a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že jen více nebo méně smrdutě uhníval, uhnívá a bude uhnívat život KAŽDÉHO kuřáka!

74b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že jen více nebo méně smrdutě uhníval, uhnívá a bude uhnívat život každého kuřáka!

74c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že jen více nebo méně smrdutě uhníval, uhnívá a bude uhnívat život každého kuřáka!

75a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po tupou spokojenost při bujení zvrácenosti politických i nepolitických!

75b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, tupě spokojené při bujení zvrácenosti politických i nepolitických!

75c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, tupě spokojené při bujení zvrácenosti politických i nepolitických!

76a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, co všechno zahrnuje povinnost znovu a znovu odporovat špinavcům a hlupákům kolem nás!

76b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, co všechno zahrnuje povinnost znovu a znovu odporovat špinavcům a hlupákům kolem nás!

76c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, nezpůsobilé pochopit, co všechno zahrnuje odporování špinavcům a hlupákům kolem nás!

77a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které především SVOU vinou byly, jsou a budou zpitomělé a pokřivené až po nezpůsobilost pochopit, že člověk vskutku úctyhodný MUSÍ být znovu a znovu plný ušlechtilé výbojného hněvu vůči politicky

i nepoliticky odporným podlidem!

77b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že člověk vskutku úctyhodný MUSÍ být znovu a znovu plný ušlechtilé výbojného hněvu vůči politicky i nepoliticky odporné podlidem!

77c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, nezpůsobilé pochopit, že člověk vskutku úctyhodný MUSÍ být znovu a znovu plný ušlechtilé výbojného hněvu vůči politicky i nepoliticky odporným podlidem!

78a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, co všechno zahrnuje skutečnost, že jejich život má být PLNÝ mohutného úsilí o radikální redukci pustošivých zvráceností!

78b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že jejich život má být plný mohutného úsilí o radikální redukci pustošivých zvráceností!

78c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, nezpůsobilé pochopit, že jejich život má být plný mohutného úsilí o radikální redukci pustošivých zvráceností!

79a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po SMÍŘOVÁNÍ se s tím že bujení kdejakého politického i nepolitického blbství a kdejaké politické i nepolitické špíny pokračuje také JEHO vinou!

79b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, smířující se s tím, že bujení kdejakého politického i nepolitického blbství a kdejaké politické i nepolitické špíny pokračuje také jeho vinou!

79c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, smířující se s tím, že bujení kdejakého politického i nepolitického blbství a kdejaké politické i nepolitické špíny pokračuje také jeho vinou!

80a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že otročení kdejakému blbství i kdejaké špině bylo, je a bude VOLBOU individuí a netvorů takto provinilých!

80b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že otročení kdejakému blbství i kdejaké špině bylo, je a bude VOLBOU individuí a netvorů takto provinilých!

80c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že otročení kdejakému blbství i kdejaké špině bylo, je a bude VOLBOU individuí a netvorů takto provinilých!

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 92 (TRICÁTÉ AŽ TRIATRICÁTÉ „DESATERO“ K POCTIVÉMU A DŮKLADNÉMU PŘEMÝŠLENÍ)

Lžidemokraté přece „MUSELI A MUSÍ“:

1. lhát kdekomu i sami sobě, že jsou demokraty poctivými;
2. ignorovat ZÁKLADNÍ zákon demokracie, tj. respektovat vůli většiny ze VŠECH oprávněných voličů;
3. považovat za platné i volby s účastí ani ne padesátiprocentní;
4. obsazovat v zákonodárných sborech také křesla, připadající na podíl oprávněných NEVOLÍCŮ;
5. ignorovat povinnost uspořádat POCTIVÉ referendum o tom, jestli si většina oprávněných voličů přeje, nebo nepřije spolupřehodovat o VŠECH podstatných věcech poctivými referendy;
6. ke spravedlnosti, rozumu a mravnosti hlásit jen LICEMĚRNĚ;
7. plivat na základní zákon demokracie také tím, že místo BLAHODĚRNOSTI poctivé demokracie vnutili svým současníkům PUSTOŠIVOST lžidemokracie;
8. udělat ze lžidemokratických zemí RÁJE zlodějů politických i nepolitických;
9. udělat z významných funkcí ve státní správě špinavě výnosná koryta;
10. udělat ze své „vedoucí úlohy“ ve společnosti zlotřilost SOUMĚŘITELNOU s „vedoucí úlohou komunistů“;
11. pokračovat v počínání, při němž ze skoro všech nádherných dětí vyrůstají politicky i nepoliticky špinaví a hloupí PODLIDÉ, zločinci a šílení MNOHONÁSOBNÍ;
12. pokračovat v bažení po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě;
13. pokračovat ve svévoli i zvůli vůči milionům svých současníků;
14. pokračovat v „poklidném soužití“ i se zatvrzelými a mnohonásobnými zločinci komunistickými;
15. pokračovat v ODMĚŇOVÁNÍ kreatur sprostě vychyralých, sprostě přikrčených a sprostě prodejných, a také v TRESTÁNÍ lidí poctivých, odvážných a statečných;
16. pokračovat v OTROČENÍ špinavci a hlupákovi v sobě;
17. pokračovat v UMLČOVÁNÍ pronikavých myslitelů a poctivých buřičů;
18. pokračovat v silném mrzačení života svých současníků;
19. pokračovat v ODMĚŇOVÁNÍ mnohonásobných zločinců i funkcemi nejvyššími;
20. v křivení a ohlupování svých současníků i prostřednictvím škol a masmédií;
21. pokračovat v podporování lžidemokratické pornografie, lžidemokratické prostituce a lžide-

mokratického kuplířství;

22. ignorovat i pouhé MINIMUM spravedlnosti vůči mnohonásobným zločincům, tj. jejich VYHÁNĚNÍ ze všech významných funkcí i ZABAVOVÁNÍ jimi nakradeného a naparazitovaného majetku;
23. pokračovat v bažení po prosperitě BEZ mravnosti;

Lžidemokraté přece „MUSELI A MUSÍ“ vést své současníky:

24. k zakrňlosti jejich vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé krásě;
25. ke sprostě vychytralosti, sprostému přikrčenectví a sprosté prodejnosti;
26. k ignorování ZÁVAZNOSTI předraze zaplacené zásady: „Už nikdy ne jako ovce!“
27. k pobírání držhubného (za sprostě mlčení o spouště zločinů) a tluchubného (za povídání a psaní jen o záležitostech třetího a čtvrtého řádu);
28. k dávání přednosti naslédým lžím před hořkými pravdami;
29. k dávání přednosti zakrňlosti jejich vůle k ušlechtilosti před jejím mohutněním;
30. k ZÁVISTI vůči mocným, bohatým a oslavovaným zločincům;
31. k dávání přednosti lhtání kdejakého braku před osvojováním si pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti;
32. k dávání přednosti konzumentskému obžerství před úsilím vyrůst v SILÁKY v ohledu intelektuálním i mravním;
33. k dávání přednosti duševnímu lenošení před usilováním o strmý duševní růst;
34. k UCTIVÁNÍ sprostých stádníků politických i nepolitických;
35. k LIBOVÁNÍ si v politickém i nepolitickém blbství a v politické i nepolitické špině;
36. k domýšlivosti a tupé spokojenosti se sebou;
37. k ignorování ZÁVAZNOSTI nálehavých rad a výzev pronikavých myslitelů a poctivých buřičů;
38. k životu, který je napůl odpornou fraškou a napůl odpornou tragédií;
39. k zapominání na to, že žijeme krátce, umíráme však NÁVEKY;
40. k počínání, jímž je naše planeta nadále velkým BLÁZINCEM politickým i nepolitickým!

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÝ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE
ANTONÍN BĚLOHOUBEK

HOŘKÉ MEDICÍNY (57. část)

◆ Bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ŽRŮDNÉ, neútočit znovu a znovu na zatvrzelé pomatence, špinavce a mnohonásobné zločince nejružnějších odstínů!

◆ Až vyrosteš v siláky v ohledu intelektuálním i mravním, pak ti bude zřejmé, že doživotními otroky či otrokyněmi špinavce a hlupáka byli, jsou a dlouho ještě budou SKORO VŠICHNI naši předchůdci, současníci i miliardy našich následovníků!

◆ JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpl tak k poznání, že to přinejmenším pro toho lepšího v tobě NENÍ marnost nad marnost, když se dobíráš dalších a dalších pravd KLÍČOVÝCH pro život jednotlivce i celé společnosti!

◆ Za oblundně velkou zakrňlost své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé krásě si netvoří takto provinilí svévolí i zvůli zlotřilých vládců zasloužili a zaslouží VRCHOVATĚ!

◆ Oči, zatemněné otročením špinavci a hlupákovi v sobě, NEJSOU způsobilé vidět SOUMĚŘITELNOST velezločinců lžidemokratických s komunistickými!

◆ NENÍ ještě v dohledu konec lžidemokracie a tím také konec času, kdy naše

planeta je velkým BLÁZINCEM politickým i nepolitickým!

◆ Proti výrazným podílíkům na bujení pustošivých zvráceností máš útočit DŮRAZNĚ A DOŽIVOTNĚ!

◆ Až vyrosteš v siláky v ohledu intelektuálním i mravním, pak ti bude zřejmé, že radost ze strmého duševního růstu je radostí z NEJVYŠŠÍCH I NEJPOTŘEBNĚJŠÍCH!

◆ Lžidemokraté i ve funkcích hodně významných, to byl, je a bude VÝSMĚCH spravedlnosti!

◆ NIKDO nedokázal a nedokáže žít přiměřeně skutečnosti, že naše planeta je PLNÁ politicky i nepoliticky špinavých a hloupých podlidů, PLNÁ zločinců a šílenců mnohonásobných!

◆ NENÍ ještě v dohledu čas, kdy ze SKORO VŠECH nádherných dětí už nebudou vyrůstat špinaví a hloupí PODLIDÉ, a tím také NENÍ ještě v dohledu čas, kdy naše planeta už nebude velkým BLÁZINCEM politickým i nepolitickým!

◆ Nepodporovat v mife CO NEJVĚTŠÍ úsilí o radikální redukci pustošivých zvráceností a zlotřilostí, to mohli a mohou jen netvoři, mající duševně MNOHEM blíže

k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

◆ NENÍ to domýšlivost, když říkám, že v osmi dílech mých Hořkých medicín je SPOUSTA pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti a že jsem tím oduševněl lidi mezi našimi současníky i následovníky obdaroval štědrě a doživotně!

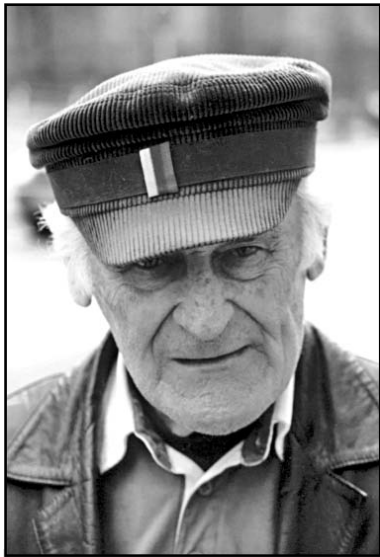
◆ Smiřování se s UMLČOVÁNÍM pronikavých myslitelů a poctivých buřičů MĚLO A MÁ být trestáno také svévolí a zvůli zlotřilých vládců!

◆ VYVÁDĚT své současníky z nevědomí o tom, že „náš“ život NENÍ jen náš, že měl a má patřit PŘEDEVŠÍM usilování o radikální redukci pustošivých zvráceností, to je dodnes počínání HODNĚ potřebné!

◆ Veliký BLÁZINEC politický i nepolitický (jímž naše planeta dodnes JE) si zánik už zasloužil vrchovatě; NENÍ tady ale síla, která by tuto spravedlnost naplnila!

◆ NENÍ to domýšlivost, když říkám, že lžidemokratičtí velezločinci vládnoucí i potupně a pustošivě ovládaní BUDOU mít co oslavovat, až „usnu“ navěky; NIKDO z mých současníků proti nim neútočil a neútočí tak důrazně a vytrvale jako já!

Příjezd bratrů Mašínů zpět do vlasti bude možný až po zrušení komunistické strany EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR S MILANEM PAUMEREM „Dnes bojuji za pomník Třem králům“

Milan PAUMER (* 7. dubna 1931 v Kolíně) – příslušník československého protikomunistického odboje.

Po válce se vyučil strojním zámečnickem, pak studoval strojní průmyslovku v Kolíně.

Od dětství (1942) se přátelil se syny generála Josefa Mašína, Ctitradem a Josefem. Po únoru 1948 se s nimi účastnil organizace i provádění záškodnických akcí namířených proti komunistickému režimu.

V r. 1952 nastoupil vojenskou službu a byl zařazen na Vojenskou akademii v Martině.

Byl jedním z pětičlenné skupiny, která se začátkem října 1953 rozhodla odejít na Západ. Po dramatickém, 29 dnů trvajícím útěku přes východní Německo, se jemu a bratrům Mašínům podařilo dostat se do amerického sektoru Berlína. Dva členové skupiny, Zbyněk Janata a Václav Švéda, byli dopadeni, poté vydáni do Československa a popraveni. Po příchodu do USA vstoupil do americké armády; v rámci služby byl vyslán do Koreje. Po vypršení pětiletého závazku se usadil na Floridě, kde pracoval jako údržbář, dělník v leteckých opravách a taxikář. Do důchodu odešel v roce 1998 jako majitel taxislužby.

V roce 2001 se vrátil do ČR, kde se aktivně účastní politického dění.

Čestný člen Klubu politických vězňů; čestný člen skautského oddílu – 53. středisko brí Mašínů; člen Konzervativní strany; kandidát na poslance do Evropského parlamentu; patron občanského sdružení Mladá pravice.

V krajských volbách v roce 2008 kandidoval ve Středočeském kraji na kandidátní listině Konzervativní koalice.

Vyznamenání: Plaketa předsedy vlády České republiky – udělena 4. března 2008.

Symbolem boje a odporu proti komunismu se stala skupina bratrů Mašínů. Jejím členem byl i Milan PAUMER, který Svobodným novinám ochotně a rád poskytl následující rozhovor...

■ **Jako jediný ze skupiny bratrů Mašínů jste se po roce 1989 vrátil do vlasti. Co Vás k tomu vedlo?**

Byla to jednoduchá věc. Oba bratři jsou ženatí a mají potomky. Já jsem jediný, který byl tvrdohlavý a neoženil se tam. Říkal jsem si, že přijedu domů a ožením se s českou holkou. A jsem pár let zpátky a zatím se tak nestalo.

■ **Jaké bylo přijetí?**

Hezkého přijetí se mi dostalo od známých, kteří věděli, o koho jde. Jiné bylo od rudých pochopů. V jedné novinách jsem četl článek, kde se psalo, že „jeden z mašínovců se vrátil a jak je možné, že se tady pohybuje volně. Někdo by měl zavolat policii, zatknout ho a postavit ho před soud...“ Další článek byl v obdobném duchu: „Už je tady a měli bychom se s ním podle spravedlnosti vyrovnat. A co oni dělali...“

■ **Nebojíte se, že by Vás mohl někdo napadnout, či se pokusit fyzicky zlikvidovat? Když někdy poslouchám rozhlasové besedy a živé vstupy, pak některé reakce posluchačů jsou až otevřeně nenávistné...**

Já vím a jsem si toho vědom, ale žádnou obavu a strach nemám. Na některých veřejných akcích jsem zaregistroval zájem o mou osobu od lidí, kteří vypadali jako typičtí estébáci, a pozoroval jsem je i na dalších místech, kde jsem se pohyboval.

■ **Je známo, že nemáte příliš pozitivní poměr ke stávající předsedkyni Konfederace politických vězňů Naděždě Kavalírově...**

Velmi lituji toho, že zemřel spisovatel Jan Beneš, který Kavalírovou nemohl vystat. Je známo, co ona udělala Hučínovi, Hejtmánkovi, Záhradkovi a dalším lidem, které vyhodila z Konfederace. To ona nemůže udělat. Musí svolat schůzi a rozhodnout o tom může jediné plénum, kde se všichni dozvědí o důvodech a věc se tam projedná. Pak se teprve o tom může hlasovat. Kavalírová je stará bestie. Bývalý letec, podplukovník Hejtmánek, do toho začal štourat a přišel na všelijaké věci, že Kavalírová byla vdaná asi dva roky za doktora Kavalíra. To byl tvrdý komunistka a ona byla ve straně taky, když byla jeho manželkou. Ona jako komunistka je dnes předsedkyní Konfederace politických vězňů. Hejtmánek nyní shání podklady, aby se tato záležitost dala rozmanžnout.

■ **Proč je diskuse kolem skupiny bratrů Mašínů tak tvrdá, nesmlouvavá a táhne se přes 20 let? A místo, aby utichala, tak se neustále zdvihá po nových podnětech – viz naposledy causa atentátu na Gottwalda.**

Jsem hrozně rád, že to jde tímto směrem. Vrátil jsem se, ale jsem svobodný a nemám v Americe žádné závazky a rodinu. Můžu alespoň lidem vypravovat onu naši

historiku: proč jsme to udělali a za jakých okolností. Kluci jsou ženatí a zůstali v USA. Je to také v pořádku, ať tam zůstanou. Samozřejmě, že bych byl rád, kdyby přijeli.

■ **Myslíte si, že se někdy jejich příjezdu dočkáme? Případně, co by mu muselo předcházet?**

Značná redukce komunistické strany, nejlépe zrušení. A já se jim vůbec nedivím. Starý Mašín to byla velká persona. Já se zdejšími blbci bojuji už čtyři roky, aby se postavil pomník Třem králům. Každý souhlasně říká, že by se to mělo, ale nikdo do toho nejde. Co já sám zmůžu? Potřebuji někoho, kdo má moc to protlačit. Je to hrůza a ostuda. Slyším-li, že Češi neradi uznávají hrdiny, tak je to pravda.

■ **Nejvíce se u nás oslavují mučedníci a nejlépe takoví, kteří jsou už 50 let mrtví...**

Přesně tak. Jezdím vyprávět své zážitky po besedách a odpovídám na všemožné otázky. Vždy záleží na tom, s kým na besedě budu mluvit. Otázky ovlivňuje ročník narození u posluchačů. U oktávánů se setkávám s tím, že o tom toho mnoho nevědí. Akorát mají bratry Mašíny podle jména a vědí, že tam byli nějakí mrtví při odchodu do zahraničí.

■ **Nevadí Vám, že pokud se mluví o bratřech Mašínech, že jste ten třetí vzadu, který není příliš známý?**

Počkejte! To tedy ne! (*smích!*) Já jsem známá osoba. To si neumíte představit. V metru, v tramvaji, na nádraží, na ulici se ke mně hlásí lidé. Já jim vždycky potřepu rukou a řeknu jim: „Děkuji vám i za bráchy, že se k nám hlásíte!“ A chytřejší mi říkají, že máme nějakou minulost a že jsme něco pro ně udělali, pro tuhle republiku. Kdo jiný udělal něco podobného...?

■ **A potom je tu druhá kategorie lidí, kteří vyrostli na majoru Zemanovi a tvrdí, že Mašínové jsou zločinci a vrazi.**

Ano, máte pravdu. Potom je ještě jedna možnost: inteligence. Mladí lidé z fakulty o tom už také něco slyšeli a zvláště, když jsem tam já. Naposledy jsem byl v Brně. Na začátku diskuse se vždy ptám, kolik na to máme času. Řekli mi hodinu a půl, tak jsem se zhroutil, že to budu muset „příříznout“, když nám víc nedali. Začali jsme a padalo plno zajímavých otázek, čas plyne. Někteří odešli na další přednášky, ale zůstalo jich tam asi 10 a pozvali mě k debatě do kavárny v sousedství.

■ **K mašínovské problematice vyšla již řada knih a publikací. Kterou Vy sám berete jako tu nejvíce vydařenou a nejvýstižnější?**

„Odkaz“ Barbary Mašín. První kniha od Oty Rambouska „Jenom ne strach“, tam není pár věcí zmíněno o detailu. Rambousek vyšel hned po roce 1989 a kamarád Havla nechtěl, aby se to tady objevilo. Potom se začalo pracovat na „Odkazu“ a zde už to bylo všechno. Pepíkova dcera Barbara je chytrá holka, která perfektně ovládá němčinu, angličtinu a francouzštinu.

Když se do toho dala, zajela do Německa, do archivů, tam si všechno stáhla a použila v knize. Kniha je také přeložena do angličtiny a estonštiny.

■ **Nechcete také napsat nějakou knihu?**

Budeme točit film a já chci, aby tam byla zaznamenána má výpověď přímo na kameru. Pravděpodobně budu mít víc času na filmování dohlížet. Projedeme Německo až do Berlína a celou naši anabázi zrekonstruujeme. Stejně tak ve filmu bude celá rodinná historie čtyř generací Mašínů. Začnou zrodem Mašínů, potom bude následovat osud generála Mašína – vojna, období německé okupace, třetí etapa bude komunismus a čtvrtá část bude náš útěk.

■ **Čím by podle Vás mělo vyvrcholit úsilí o rehabilitaci činnosti skupiny bratrů Mašínů? Např. Topolánkovy vyznamenání bylo přijato nejednoznačně a někteří namítají, že jste to od něj neměli přijmout.**

A od koho bychom to měli přijmout? Snad ne od Klausů?! Já to už před dvěma lety řekl jednomu novináři, že pro mne to není prezident. Vůbec je problém, že u nás se jenom mluví o demokracii. Ať se jedou podívat do Ameriky, jak vypadá demokracie. Já tam byl 40 let a za tu dobu se dvakrát stalo, že se pokusili dát dohromady novou stranu. A nikam se to nedotáhlo.

■ **A zpátky k Topolánkovi – jak oceňujete jeho gesto?**

Dal bych mu za to pár plusových bodů, že se nebal to udělat. Pár lidí říkalo, že to byla správná věc. Ne celý Senát nebo parlament je komunistický, všude jsou dobří lidé. Já jsem s tím byl celkem spokojený, že toto udělal.

■ **Aktivně vystupujete na antikomunistických konferencích a demonstracích. Nemáte někdy strach z fyzické konfrontace?**

Že někdo hodí kudlu po mně? (*smích!*) Taky už jsem o tom přemýšlel. Jediné, co mám na obranu, je sprej v kapse. Jinak nemám nic. Myslím si, že Poděbrady jsou tiché město.

■ **Existuje reálná šance, že se někdy podaří tuto společnou debolešizovat?**

To je opravdu dobrá otázka! Jestli pravice chce někdy v této zemi vyhrát, tak ať zapomene na to, že je ODS, a začne komunikovat s malými pravicovými stranami.

■ **Sám jste členem Konzervativní strany...**

Ano, jsem a chodím je podporovat na jejich akce. Sám se kanceléře naší strany Martina Romana zeptám, jakou si představují budoucnost strany. Ve volbách dostali jen necelé 0,4 % hlasů. Pro mne je to vyhazování hlasů. Nestačí jen hlásat, že jsme pravičáci a konzervativci, ale je třeba taky něco dělat. Pořád říkají, že ještě nemají dost hlasů. Já se jich ptám: A kdy je budete mít? Celá tato republika dřív skončí někde na Východě.

■ **Co byste vzkázal voličům Konzervativní strany?**

Voličům bych vzkázal, aby byli pravičáci a nedělali se na to, co oni můžou udělat pro jejich malou stranu, která se nikam nemůže dostat. Ať podpoří někoho, kdo má nějaký sval. Kdo může pro toto něco udělat? Tady jde o záchranu našeho státu. V Americe mají demokracii více než 200 let. Mají demokracii a vystačí jim dvě strany. Jsou to narušivci – demokrati a republikáni. Mně se to líbí. Všude fangličky a hesla. Každý podporuje svoji stranu. Kdyby tam nová strana chtěla vzéjít, tak nemůže. Obě strany dobře vědí, že mají demokracii. Dojde-li k volbě prezidenta, snaží se demokracii vylepšit a přijít s nápadem, co by se dalo vylepšit a jak pomoci lidem k lepšímu životu. Pořád se demokracie vylepšuje. Kdežto u nás se spíš krade...

■ **U nás vznikl Ústav pro studium totalitních režimů. Myslíte si, že je potřebný a že dělá svoji práci dobře?**

Jestli dělají to, co mají na mysli, tak bych to podporoval. Ale nesmí slibovat a potom to neudělat. Jinak hrozí, že tím budou snižovat kredit. Někteří lidé jsou krátkozrací. Myslí si, že všechno se dá udělat hned a za jedny volby. Kdokoliv volby vyhraje, bude muset v první řadě válčit s deficitem veřejných financí.

■ **Je srovnatelná činnost Charty a odboje v 50. letech?**

Já se musím zastávat těch, kteří s komunisty bojovali se zbraní v ruce, a ne s nimi vedli dialog jako Charta. Komunismus není náboženství. Komunisti měli zbraně a agenty, byli připraveni zabíjet a vraždit. Já bych bohužel preferoval ty bouchačky! Ať si říká, kdo chce, co chce. Tady to přešlo do situace, kdy jsme trochu dál.

■ **Světlo světa také spatřila propaganda Miroslava Kačora o cause Mašínů z pohledu obětí, kterou nyní distribuuje prostřednictvím sekretariátu KSČM. Jak se na jeho přístup díváte Vy?**

Četl jsem jeho knihu „Svědění hrdinů“ a byla hrozná. Měl jsem na toto téma velkou debatu. Jsem přesvědčený, že je to dělané na objednávku. Kačorovi jde jen o to, kdo zaplatí a kolik. Nic jiného. O žádné vlastenectví a podporu demokracie zde nejde.

■ **Co byste vzkázal čtenářům Svobodných novin na závěr?**

Osobně bych doporučoval, ať pozorují, co se děje v politice. Ať si vyberou nějakou pravičáckou stranu, která má určitý návrh, jak to pravičáctví zdůraznit a podpořit. Kdyby se celá strana měla posunout doprava a podpořit někoho dostatečně silného, kdo by pro to mohl něco udělat. Necht tak učinit. Války se nevyhrávají tím, že se postavíte sám nepříteli tvář v tvář. Potřebujete masu, která vás bude podporovat. Čím víc lidí bude, tím spíše bude vyhráno.

■ **Děkuji Vám za rozhovor.**

ROZMLOUVAL: BC. JAN KOPAL

Na začátku roku 2010 britský rozhlas BBC R4 spolu s The British Museum vypustily do éteru senzaci převratného významu.

Reditel muzea pan Neil MacGregor připravil program nazvaný *Historie světa ve stu předmětech* (A history of the World in 100 objects). Mnohé exponáty muzea ležely v trezorech a vitrinách už dlouho, jako například důležitá hliněná destička z Iráku, která byla nalezena roku 1872. Některé exponáty byly pozapomenuty, či jim vůbec nebylo dáno místo promluvit. Relativně nový a nápaditý ředitel MacGregor si toho všiml a zabíjí tři mouchy jednou ranou. Předně: zvyšuje zájem o archeologii a historii, za druhé: číní muzeum samotné přitažlivější a za třetí: chce upozornit, že naše dávno ustálené pohledy na dějiny a náboženství nemusí být správné. Mohou být manipulované či zcela manipulativní, používány, aby zvyšovaly prestiž nebo slávu toho či onoho.

Série programů byla otevřena kapitolou archeologických nálezů od epochy 2 miliony let staré až do roku 9 000 př. Kr. Část byla nazvána „*Udělali nás lidmi*“. Nemůžeme oddiskovat fakt, že vývoj technologií je v interakci s našimi schopnostmi a krásou, vnímaná i umělecky přetvořená, zuselechtuje naše myšlení. Obojí, pokud nezneužito, nás vede výše a výše. Jen primitiv-vandal dílo i krásu z nepochopení, z nerozumů nesmyslně ničí. Drásá a dráždí ho vlastní neznalost, i skutek poznání sám. Bojí se!

Dne 8. února 2010 byl pořad o shora zmíněném nálezů hliněné destičky rozměru 15,2 cm x 13,3 cm. Nápis na ní sděluje zprávu o *dávné potopě*! Popisy vytištěné do hlíny sedm století před naším letopočtem se neuvěřitelně shodují s těmi, co známe z Bible. Spolu s nálezy z období let 4 000 až 2 000 př. Kr. jde o nejranější psané doklady o kulturnosti a myšlení Iráku. Je tedy patrné, že tyto vědomosti/zajímavosti mohly být, či rovnou byly, později použity pro příběhy/zprávy uvedené ve Starém zákoně. K programu přizvaný rabín tyto skutečnosti přiznával.

Podobně v dalším týdnu pořadu BBC R4 byla přinesena obdobně neuvěřitelná dokumentace o shodě s biblickými nároky dávných Hebrejců na *vyvolenost*! Přibližně před třemi tisíci lety se objevily nové síly, které vyměnily ty stávající. Aryané přinesli novou vládu na Středním východě. V Číně se vynořili nové příchozí **Zhou** a nová dynastie *ve znamení božího mandátu vyvolenosti* smetla dlouho etablovanou dynastii **Shang**. Nález nádob z jedenáctého století před naším letopočtem, velmi nezvyklých tvarů, unikátní technologie a s nápisu uvnitř (!), potvrzuje nadřazenost kultury Zhou. Dar vyvolení se zde objevuje daleko dříve než biblické právo, které dal Jahve Hebrejcům.

Podobnosti jednotlivých kultur či náboženství můžeme vysvětlovat podobností lidství a cest našeho myšlení. Ideje putují! Vímé také, že stejné myšlenky a nápady mohou nezávisle vznikat v různých částech světa. To dokládají průmyslové vynálezy a spory, někdy až soudní jednání o prvenství patentu. Tam potřebujeme pravdu, po-

něvadž jde o výrobní licence apod. – a nakonec o peníze.

Chceme ale pravdu o našem náboženství? Jsme schopni přijímat pravdu, která nás osloví? Přezijeme rozpor víry a pravdy?

Jak dlouho nám bude trvat, než popravdě přijmeme, že Svatá Bible (Bibli Svatá) nejsou slova Boží, ale příběhy, mnohdy převzaté zvěsti, naučení a slova dávných Hebrejců, jimi napsaná pro jejich účely, pro zvýšení jejich prestiže, „práv“, slávy a moci nad jinými. A nakonec vedoucí ke všem manipulacím, které vysvítají markantně a pro existenci veškerenstva až nebezpečně dneškem.

Podobnosti dávných náboženství a kultur s křesťanstvím, například uctívání ženy s dětátkem, dokumentuje i jeden z nejstarších nálezů z povodí Indu, totiž do kamene (steatitu) vyřezané „pečeti“ nesoucí podobu madony (snad bohyň Matky?) s dítětkem, z doby ještě předáříjské.

Mluvíme-li o indickém subkontinentu, pak si například všimneme, že v hinduismu je Křišna nejvyšší bůh a je ztělesněním boha Višnu. Jaká podobnost s katolickým Bohem-Otcem a Bohem-Synem!

V Indii bohové Višnu, Křišna a Brahma nejsou vzdáleni od křesťanské *Trinity* – soustavy *Bůh-Otec, Bůh-Syn a Duch svatý*. V hinduismu se hovoří o *Trimurti*, což je Brahma (Stvořitel), Višnu (Ochránce) a Šiva (Ničitel i obnovitel). Jsou-li si tyto troj-jednoty podobny ve své božské mohutnosti, poslání a naučení i k dobrému je téměř identické. Trimurti Indům nepřekáží v tom, aby nevyznávali monoteismu s současně neuznávali či alespoň nezaaznamenávali další desítky nižších bohů. Podobně jako vedle křesťanské trojjednoty v jednom Bohu je plejáda svatých a blahoslavených. Pikantní je, že u hindů se nad touto „množinou“ nikdo nepozastavuje, zatímco u křesťanů je trojjednotnost „nepochopitelným tajemstvím“ a Církev si na něm dokonce zakládá...

V hinduismu Křišna je otcem veškerenstva. Skrze Krista je všechno stvořeno, jak praví katolické vyznání víry. Může být vyšší stupeň podobnosti?

Kdo myslí na Křišnu, ve smrti jde ke Křišnovi. Kdo myslí a doufá v Kristu, má jít po smrti do náručí Abrahamova?

Ve staroindické Bhagavat-Gítě (18.66) výzva „*Nebojte se*“ je jako vyřčena Ježíšem Kristem (Luk.12,7; Marek 6,50; Mat.14,27).

Čech, po všech dějinných zkušenostech a utrpení, nesnáší manipulace, nesmysly, lži, nesrovnalosti, polopravdy, podvody a nespravedlnosti. Proto jsem musel napsat knihu „*Konec věku příběhů*“, kde všechna nejnovější poznání shrnuji a interpretuji k usnadnění našich cest. Kniha, po dvouletém hledání nakladatele, konečně spatřila světlo světa. Ve vázané formě vyšla 21. prosince 2009, na den slunovratu, což považuji za více než významné a symbolické. Věřím, že lidstvo, jehož existence visí na vlásku, lze zachránit porozuměním a věděním. Pravda vás osvobodí!

Dva předměty

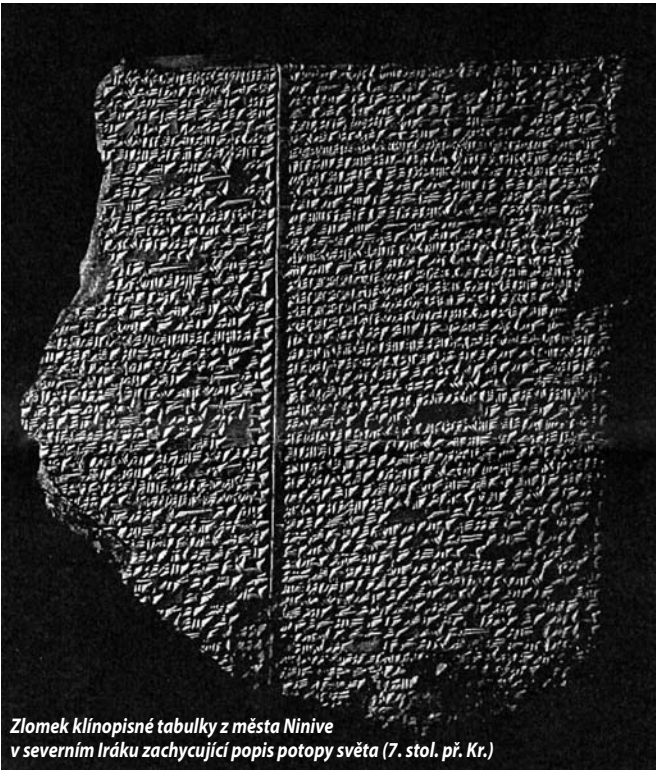
Obětní nádoba „vyvoleného“ národa Zhou v Číně (11. století př. Kr.)

Čin Britského muzea a BBC R4 lze považovat za kongeniální k tomuto mému právě vydanému dílu. Pořad věcně dokumentuje podrobným zkoumáním, podloženým nevyvatitelnými archeologickými nálezy, že při hledání pravdy se jako lidé můžeme shodnout.

4. 3. 2010

EURLING, DR. BOHUMIL KOBLIHA

Knihu Bohumila Koblíhy *Konec věku příběhů* vydalo Vydavatelství PhDr. Rostislav Janošik, Přetlukač 2330/31, Praha 10, jako svou 11. publikaci v prosinci 2009.

Zlomek klinopisné tabulky z města Ninive v severním Iráku zachycující popis potopy světa (7. stol. př. Kr.)

STÁTNÍ DLUH VYTVÁŘÍ VLÁDA ANEB „VŠECHNO JE JINAK“

Média vytvářejí hysterickou kampaň zdůrazňující obrovskou velikost státního dluhu a deficitu veřejných financí. **Celý tento „cirkus“ má za účel vytvářet tlaky na politiky, aby snižovali výdaje státního rozpočtu. To pak napomáhá destrukci české ekonomiky a českého státu.** To ovšem ví málokdo, kromě zasvěcených. Mnozí to sice tuší, ale nemají argumenty, protože česká ekonomická věda byla po „sametu“ zlikvidována jako první. **Na druhé straně tato hysterická kampaň efektivně otupuje prosazování požadavků na potřebné financování veřejného sektoru i oprávněné požadavky příjemců sociálních dávek (například rodin s dětmi a důchodců).** Vlády pak pokrytecky říkají, že ony by sice rády více financovaly veřejný sektor, **ale „nejsou peníze“**. A přece nechcete, aby se stát ještě více zadlužoval!!

Nikdo se však nezabývá skutečnými příčinami, proč dluh vzniká. Tomu se lidé asi podiví, neboť deficit veřejných financí byl v posledním roce nejžhavějším tématem médií a „ekonomických“ analýz. Diskutovaly se však věci relativně velmi podružné, přestože diskutované skutečnosti „pěnily krev“ potvůrných občanů. Ekonomičtí „experti“ a politici však v médiích propírali většinou jen otázky mikroekonomické. Jenže: **dennodenní mediální přetřásání laviny informací o špatné funkci veřejného sektoru slouží hlavně jako kouřová clona, za níž se mají skryt skutečné a obhlédné monetární příčiny deficitu.** A nejde jen o „pitomý deficit“. Jde o prosperitu státu a jeho občanů.

Peníze se musí točit

Lidové rčení „peníze se musí točit“ si lidé vysvětlují tak, že peníze se musí neustále znovu a znovu investovat, aby přinášely další a další zisky. Jenže rčení, že **peníze se musí točit, má mnohem důležitější význam. Nejde totiž vůbec jen o zisky. Peníze se musí točit proto, že jsou „krví ekonomiky“, a když se netočí, ekonomika hyne, podobně jako živý organismus, kterému by v těle neproudila krev. Jde o bytí a nebytí.**

Příjmy, které ekonomické subjekty od občanů přes podniky až po stát získávají, vydělávají, musí být opět do ekonomiky vráceny tím, že se vydají, utratí. Jen tak mohou mít ekonomické subjekty příjmy další a jen tak mohou mít trvalý zdroj příjmů a ekonomika jako celek může prosperovat. Pokud by se tak nestalo, tj. peníze by nebyly použity na nákup produktu, pak by se (podle množství příjmů [peněz] vyřazených z oběhu) celkové příjmy snížily. Je to tím, že příjmy jsou finanční prostředky získané za tvorbu produkce a musí být znovu vydány, utraceny, aby vytvořená produkce mohla být koupena. Jen tak mohou producenti neustále svoji produkci obnovovat zaplacením jejich nákladů. Jde o neustálý koloběh peněz v ekonomice, který zajišťuje trvalou práci obyvatelstva a tvorbu produktu. Zkrátka, peníze se musí „točit“, obíhat. Proto se nazývají oběživem.

Pokud bychom příjmy obratem v určité obvyklé době nevydali, neutratili, nemůže být veškerý vytvořený produkt koupen. Potom producentům chyběj příjmy na zaplacení produkce nové (na pokračování produkce), chyběj jim peníze na zaplacení mezd zaměstnanců, ale naopak mají ztráty a dluhy z produkce neprodané. Produkce tak nemůže být znovu a znovu obnovována v původním rozsahu. Následně pak tvorba produktu klesá. Nastává recese. **Pokles tvorby produktu následkem nevydání, „ušetření“ příjmů, je v ekonomii znám jako tzv. paradox spořivosti.**

K tomu je třeba dodat, že jsou-li peníze stahovány z ekonomického oběhu, vznikají podnikům nesplátelné dluhy. Proto v recesi mnohé podniky bankrotují, omezují tvorbu produktu nebo propouštějí zaměstnance. Tím však recesi jenom urychlují, neboť nevyplacením mezd propuštěným zaměstnancům se poplatky a ekonomice ještě více sníží a problémy s odbytem postihnou i ty podniky, které předtím žádné problémy neměly. **A když klesá tvorba produktu, klesají samozřejmě i příjmy státního rozpočtu.**

Plánovaný deficit vytváří deficit

Vznik deficitu a nárůst státního dluhu si lidé vysvětlují tak, že když stát nemá daňové příjmy na rozpočtované výdaje, tak si musí vypůjčit. **Tak je tomu normálně. V České republice je tomu ale jinak.** Vláda zvyšuje

vysoce úročený státní dluh **vydáváním/prodáváním obligací na začátku každého roku**, aniž by takto získané vypůjčené peníze potřebovala. **Tím stahuje peníze z ekonomiky.** Úředníci Ministerstva financí provádějí tyto operace s odůvodněním, že si musí předem zajistit prostředky na pokrytí „očekávaného deficitu“, který sami naplánovali! Říkají tomu „*předstihové emise státních dluhopisů k zajištění zdrojů dluhopisového krytí očekávaného výsledného schodku státního rozpočtu*“.

Stazením peněz z ekonomiky vydáním obligací pak nastane v ekonomice nedostatek peněz a tvorba produktu (HDP) poklesne. Následně, s určitým prodlením, se pak sniží i rozpočtové příjmy. A až potom vláda peníze z předčasně vydaných obligací použije na své výdaje a vznikne deficit. Takže shrnuť: **VLÁDA VYDÁVÁ NEPOTŘEBNĚ OBLIGACE, KTERÉ, KDYBY NEVYDALA, BY VÜBEC NEBYLO ZAPOTŘEBÍ VYDÁVAT. Ekonomický propad, zapříčiněný stazením peněz na začátku roku, by nenastal.** Ekonomika by prosperovala, státní rozpočet by byl bez deficitu a státní dluh by se v důsledku deficitu nezvyšoval. Není to skvěle vymyšleno?

A to jen a jen proto, aby na základě umělé vytvořeného deficitu byl důvod k dalšímu a dalšímu snižování rozpočtových výdajů. Tím je programově (podfinancováním) likvidován veřejný sektor a česká ekonomika. Umělé vytvořený deficit a nedostatek daňových příjmů pak zakládá i důvod k prodávání národního majetku, jehož objem činí každoročně cca 10 mld. Kč. Že mají v důsledku vládní rozpočtové machinace lidé nedostatek příjmů a práce ve veřejném i soukromém sektoru, neboli že jsou lidem utahovány opasky, není třeba sáhodlouze rozebírat.

Množství stazených peněz vládou v prvním pololetí (vypůjčených peněz nad úroveň krytí rozpočtového schodku) bylo následující: rok 2006 – 97,1 mld. Kč, rok 2007 – 127,3 mld. Kč, rok 2008 – 110 mld. Kč, rok 2009 – 149 mld. Kč.

Kapitalistické plánování

Tvorba státního rozpočtu probíhá tak, že „kapitalističtí plánovači“ z Ministerstva financí odhadnou, naplánují, velikost HDP v příštím roce na základě „*upřesného pohledu do křišťálové koule*“, alias na základě jejích mnoho desítek stránkových blábolů, jímž říkají ekonomické analýzy. (pozn.: Rozbor těchto analýz by byl sice zajímavý, ale dlouhý.) Z toho a na základě odhadnutého vývoje daňové kvóty určí daňové příjmy. Potom určují, které výdaje státního rozpočtu je třeba seškrtnat, aby jim vyšel naplánovaný deficit státního rozpočtu. Ignorují, ať již vědomě, nebo nevědomky, že **velikost výdajů státního rozpočtu určuje velikost HDP.** Platí totiž, že **HDP je, ceteris paribus, pozitivní funkcí výdajů státního rozpočtu**, neboli čím jsou výdaje státního rozpočtu větší, tím je větší i velikost HDP a daňových příjmů (a samozřejmě i naopak).

Je to tím, že zvýšení výdajů státního rozpočtu se zvýší tvorba produktu veřejného sektoru a tím i daňové příjmy. Následně pak podniky a zaměstnanci veřejného mají větší příjmy, které utratí v sektoru soukromém, čímž se zvýší velikost produktu soukromého sektoru a jeho příjmy. Tím dojde k dalšímu zvýšení daňových příjmů. V českých podmínkách normálně platí, že veškeré výdaje, které stát vydá, se do státního rozpočtu ve formě příjmů vrátí. *(Pokud ovšem Ministerstvo financí nevydává v předstihu státní dluhopisy a nestáhne tak peníze z ekonomiky.)*

Notoricky opakované kecy rozpočtových „expertů“ Kalouska, Topolánka, Kateřiny Jacques, Janoty atd. i smečky NERVNích ekonomických expertů, že „když se zvýší rozpočtové výdaje, tak se zvýší deficit státního rozpočtu“, jsou ekonomickým nesmyslem. Jde o „sametovou“ propagandu, jejímž smyslem je ovlivnit občany, aby souhlasili s jejich politikou. Pro propagandu platí: **„Jednoduchá lež vždy porazí složitou pravdu.“** (František Koukolík)

JAN KUKAČKA
KUKACKA.JAN@CENTRUM.CZ

K myšlence projektu „Volte nevyvolené“

Mnoho českých občanů je politickou situací naší země již dlouho znechuceno. Není se co divit: politici své sliby neplní, státní dluh neustále narůstá a v parlamentu rotuje neustále ta stejná malá skupinka stran, jímž dominují dvě největší, jež se víceméně periodicky střídají v obsazování pozic zvaných: koalice a opozice. Navíc v těch stranách vidáme stále stejné tváře, z nichž některé, když přijde k věci, nemají problém stranicky přskočit ke svým (dřívejším) politickým protihráčům. „Být politikem“ se stalo synonymem pro „nahrabat si do vlastní kapsy“. Volební účast je pravidelně nízká, což však nezlehčuje ani ta skutečnost, že nejeden zahraniční stát je na tom s volební účastí ještě hůř.

Vláda skoro připomíná hokejovou extraligu, kam má z nižší soutěže šanci postoupit jen jeden tým, který navíc musí projít těžkou baráží (nevíme, zda to dnes platí stále, jelikož hokej nesledujeme, ale minimálně v minulosti to tak bylo). Připomíná to takřka uzavřenou politickou soutěž. Vzhledem k fungujícímu volebnímu systému, ale nejen vzhledem k němu, se mezi lidmi, kteří ještě stále vnímají svou občanskou zodpovědnost a pravidelně chodí volit, rozšířilo přesvědčení, že zvolit neparlamentní stranu, jež údajně nemá šanci překročit pětiprocentní hranici, je ve výsledku stejné, jako „volit komunisty“. Z toho údajně vyplývá, že volit takovou stranu nemá žádný smysl.

Mys tímto principem ovšem zásadně nesouhlasíme. Považujeme jej za nesmyslný a naopak: v jeho odvratném vidíme jednu z malá šancí, ne-li jedinou, kudy by mohla vést cesta ven ze společensko-politické krize.

Tak například předvolební průzkumy preferencí. Ty bývají jedním z nejčastějších měřítek, kterým se nerozhodnutí voliči řídí. Proč ovšem těmto průzkumům tak jednoduše uvěříme? Co vidíme o jejich věrohodnosti? Jak si ji můžeme být jisti? Naopak, kdo se o věc trochu zajímá a nenechá se krmit jen mainstreamovými médii, ten si o jejich objektivitě nebude činit naprosto žádné iluze. Mainstreamová média jsou tím prvním, na co bychom v případě rozhodování, komu dát svůj hlas, měli navždy zapomenout. Bohužel v zemi, kde nejčastější tiskoviny, jež vidí v rukou lidí, jsou Blesk a Aha, nelze v této věci mít mnoho optimistických očekávání. To však v žádném případě neznamená, že bychom takovou věc měli schvalovat a nic nečinit pro její změnu.

Parlamentní strany se dnes můžou prakticky spolehnout na to, jaký postoj vůči malým stranám dnes lidé mají, neboť tak jim odchod od koryta nehrozí. Stačilo by však, kdyby se znechucení občané, jak se říká, „hecnuli“, odmítli stále stejné známé firmy volit a svůj hlas dali některé straně, jež je jim programově blízká, byť není aktuálně parlamentní a preference nemá dle oficiálních „průzkumů“ nijak růžové. Už slyšíme: „No jo, ale co můj hlas změni, všichni ostatní budou stejně volit ČSSD nebo ODS. Nemá to smysl.“ Přesně tento přístup je cestou do „nikam“. Je staletími prověřenou (a nepopulární) pravdou, že **CHCE-LI ČLOVĚK NĚCO ZMĚNIT, NEMŮŽE ZAČÍT**

JINDE, NEŽ SÁM U SEBE, i kdyby do toho měl jít sám. Čekat, až něco udělají ostatní, je to nejhorší řešení. Či spíše to není žádné řešení, nýbrž zhoršování už tak špatné situace.

PROTO VŠECHNY ZODPOVĚDNĚ OBČANY TĚTO ZEMĚ VYZÝVÁME: PŘESTAŇTE UŽ KONEČNĚ DÁVAT STÁLE DOKOLA SVÉ HLASY TĚM, KTERÍ VÁS TOLIKRÁT ZKLAMALI A OD NICHŽ ŽÁDNOU VELKOU POZITIVNÍ ZMĚNU REALISTICKY ČEKAT NEMŮŽETE, A SÁHNĚTE TAM, KDE NĚJAKÁ NADĚJE NA ZMĚNU MŮŽE EXISTOVAT! VOLTE NEPARLAMENTNÍ STRANY, VOLTE NEVYVOLENÉ!

Tato samotná myšlenka však každopádně potřebuje upřesnění. Nejde zde totiž v žádném případě o to, volit neparlamentní strany jen proto, že jsou neparlamentní. I v těchto stranách může být samozřejmě plno lidí, kteří ohledně svých politických ambicí mají především nebo pouze „hrabací“ úmysly (to, kterých stran se to týká, samozřejmě nehodnotíme a často ani nevíme). Dále: i mezi neparlamentními stranami je spousta stran, kterým bychom my, iniciátoři tohoto projektu, svůj hlas v žádném případě nedali. I my máme mezi neparlamentními stranami své osobní favority, jež bychom zde mohli okatě preferovat, ovšem tím bychom naši iniciativu bezesporu pohřbili dříve, než by vůbec začala. Podobně jako boj proti komunismu „spojil nespojitelné“, i my zde v rámci společného cíle chceme trochu ztratit zuby (to rozhodně neznamená ustoupit ze všech svých osobních a mravních zásad!) a zapojit do tohoto projektu lidi, s nimiž bychom se v jiných oblastech názorově zcela rozcházelí. Impulzem k naší iniciativě je především onen nesmyslný názor, týkající se toho, zda volit neparlamentní (malé) strany, také důležitě špatná zkušenost s těmi, kteří se v parlamentu již takřka zabydleli, a snaha zkusit s tím aspoň něco udělat, protože nikdo jiný to za nás neučiní. V žádném případě nevidíme ve volení neparlamentních stran „univerzální lék“, ovšem vidíme v tom momentálně jedinou reálnou cestu, skrze kterou mají obyčejní občané s politickou situací v ČR šanci něco udělat, nějak ji změnit.

Pokud s naší myšlenkou souhlasíte a chcete ji podpořit, můžete pro to udělat více věcí. Na prvním místě samozřejmě to, že půjdete k volbám a budete **ZODPOVĚDNĚ** volit nějakou neparlamentní stranu, jejíž program pro vás bude přijatelný (přičemž teď nemáme na mysli mediálně protěžované těleso plné starých tváří, zvané TOP 09). A za další: v sekci „Spolupracujte“ najdete pár dalších tipů, prostředků a metod, jak naši myšlenku podpořit a dostat mezi lidi, budete-li mít o to zájem.

Na závěr bychom chtěli vyjádřit, že k „nevyvoleným“ nás inspiroval také dopis zvaný „Několik vět vystihujících stav české společnosti v létě 2009“, který najdete i zde na těchto stránkách v sekci Úvahy.

ZA TÝM: „VOLTE NEVYVOLENÉ“ ([HTTP://WWW.VOLTENEVYVOLENE.CZ](http://www.voltenevyvolene.cz))

Z jihočeského zápisníku FRANTIŠKA RŮŽIČKY

Ruská ruleta

Články redaktorů (Erwin Otta, Richard Vlasák) Českobudějovického deníku (4. 2. 2010) o tom, že na Pražském předměstí (myšlena stará zástavba mezi Pekárenskou a Rudolfovou třídou) se hraje ruleta, lze klidně přijmout i do silvestrovského vydání. S lehkým tónem a nadsázkou se zde probírá téma s vysokou dávkou nebezpečnosti. Řidiči jezdí a jezdí, bourají a bourají. Příčiny jsou různé. Neukáznenost jedněch, na kterou doplácí ti druzí. Na druhé straně však vyjádření paní náměstkyň Ing. Ivany Popelové působí dojmem, že „radnice a ctěný magistrát“ za nic nemohou. Taková je holá skutečnost a je na orgánech policie, aby s tím něco děly! Avšak podle pana Richarda jsou policisté stejně družní, hovorní a shovívaví, jako v dobách, kdy zde jezdily fiaky. Nu což! Co k tomu dodat, pánové?

Ta ruleta se zdaleka nehraje jen v této čtvrti. Stačí přejít jen kousek dál (v době socialistické zástavby označované jako Pražská II), nebo libovolně jinať. Fenomén „nesprávné parkování“ nikoho z odpovědných nezajímá. Pouze další řidiče, kteří kvůli tomu nemohou zaparkovat, nebo přímo postižené občany. Půjdete-li od Pekárenské k severu, policajta ani strážníka nepotkáte. Zato chodníky (Kostelní), trávníky (Puklicova a jiné), vjezdové komunikace (u bývalé Sparty) ... se zaparkovanými auty. V době digitální techniky pořídíte pár snímeků a zašlete místnímu velitelství. Za měsíc vám přijde odpověď o založení s dovozením, že

majitel vozidla odmítl výpověď o osobě blízké, která vozidlo řídila. Pic kozu do vazu. A pošlete-li to městským, tak vám vůbec neodpoví (lze doložit). Po pár letech marného snažení tomu už také necháte volný průchod.

Já osobně mám výhled přímo na přechod Pražská-Puklicova u IGY. Místo se zákazem zastavení. Velice exponované a rizikové. Přesto se zde běžně parkuje, třeba za účelem nákupu v trafice či pekařství. Od ranního rozbřesku až do večera. Policie vozidla pendluje tam a sem – a nic!!! Nespočítal bych případy, kdy padne rána a někdo z chodců čeká na záchranku. Kdopak za to může? Odpověď je nasnadě: „Družní, hovorní a shovívaví policisté, pane redaktore.“ Myslíte si, že Vaše srandačlánky s nimi pohnou? To máte jako v parlamentu. Krade se, krade se, žvaní se a žvaní se. Co jsou noviny? Jen kus popsaneho papíru. Ani svačina se do nich nedá zabalit. Co jsou novináři? Jen dobře placení zaměstnanci svých chleboďárců. A že by snad příslušníci městské policie dohlíželi na veřejný pořádek? Nenechte se vysmát a choďte často pěšky. Třeba kolem Dobrovodského potoka. A občanské soužití? Asi jste ještě nikdy neslyšel jejich odpověď. „To je soukromý pozemek, tam nemůžeme... To je hluk, který nemáme čím změřit... Že kouří marjánku (pod schodištěm za IGY)??? To nemůžeme dokázat, museli bychom to poslat na expertizu...“ Takže – zase někdy – na Silvestra.

10. 2. 2010

FRANTIŠEK RŮŽIČKA

Vladimír Špidla opět na politické scéně

Vladimír Špidla byl zcela určitě nejhorším premiérem polistopadového období. Již v červnu 2002, těsně po volbách, začala jednání tehdy nové Špidlový vlády s USA o možných vojenských základnách. Dne 4. února 2004, tedy opět za Špidlový vlády, byl tajně projednán materiál č. 119/D o radarové, a v té době ještě i raketové, základně USA na území ČR. Bylo to právě v roce 2004, kdy bylo bez práce 560 tisíc lidí, což byl prakticky šest let absolutní rekord v počtu nezaměstnaných, až teprve letos v březnu 2010 je bez práce dokonce 583 TISÍC lidí!! A Jiří Paroubek, coby už nový předseda ČSSD, dokonce v lednu 2007 prohlásil, že on „je pro umístění radaru USA na našem území, ale je to prý jeho osobní názor, který možná bude v ČSSD menšinový.“

A právě Špidla se nám vrátil z Bruselu, kde zastával funkci eurokomisáře pro sociální politiku a zaměstnanost. Ovšem podle toho, co Špidla předvedl se zaměstnaností, respektive s nezaměstnaností v České republice, tak měli v Bruselu Špidlu jmenovat eurokomisářem pro nezaměstnanost. Špidlu prý zajímá česká politika. Tedy alespoň toto prohlásil sám Špidla v Interview ČT24 dne 25. ledna 2010. A proč tedy z české politiky Špidla utekl až do Bruselu? Protože jeho vláda neslavně skončila tzv. reformou veřejných financí z června 2003. Vzpomeňme si na Špidlovu vládu typu „kočko-peš“ společně s tehdejší Unii svobody. Velice výstředně už to popsal v červnu 2006 publicista Petr Žantovský: „V roce 2002 sestavil Špidla nejhorší vládu složenou z levých i pravých politiků, jejichž programový průnik byl nulový. Spojovala je jediné touha po moci a přebendách. To, co po ní zbylo, je korupcí nasáklá ekonomika, důvěry zbavená politika a blbá nálada ve společnosti.“ Velice trefný popis. Skutečnou politickou moc mají ti, kteří mají moc finanční. A právě peníze se stále více koncentrují do rukou malé skupiny lidí, zatímco většina populace má čím dál větší potíže se zajištěním základních lidských potřeb, aby vůbec přežili.

Vzpomínáte si ještě, jak v tehdejší Špidlově vládě seděl ministr Martin Jahn? Tento tehdejší vicepremiér a „expert“ ČSSD pro ekonomiku chtěl například zrušit veškerá práva nájemníků, což by znamenalo okamžitou deregulaci nájemného a zrušení veškeré právní ochrany nájemníků, např. okamžitou výpověď nebo přerušněním dodávek elektriny či teplé vody do bytu. Podpory v nezaměstnanosti plánoval zrušit úplně, nebo snížit tak, že by z ní nebylo možné využít déle než čtyři dny, a také chtěl rušit práva zaměstnanců, takže žádné odbory, žádná pevná pracovní doba, volno a žádná zákonem stanovená minimální mzda. A samozřejmě ještě placení školného na vysokých školách.

To jsme tehdy měli Špidlovu vládu, proti které je i současná topolánkovská ODS jen hodně slabým moderním odvarem. I když faktem je, že tyto návrhy primárně pocházely z dílny Světové banky a MMF. SB a MMF už v té době chtěly, aby se v rámci tzv. strukturálních úprav SAPs v České republice provedlo: ❶ omezit předčasné odchody do důchodu; ❷ zbrzdit valorizaci důchodů i sociálních dávek a provést jejich redukci; ❸ dál privatizovat; ❹ podporovat tzv. zahraniční investice i formou daňových přírůstků; ❺ podporovat vytváření průmyslových zón, kde si můžou korporace diktovat výši mezd a pracovní podmínky; ❻ podporovat výstavbu dálnic, které zvýší hlavně nákladní dopravu; ❼ omezit výdaje na zdravotnictví, které jsou prý v ČR až příliš nadbytečné; ❽ zvýšit nezaměstnanost, jako předpoklad

pro údajnou restrukturalizaci průmyslu. Světová banka také velice často upozorňuje na skutečnost, že se lidé ve vyspělých zemích dožívají vyššího věku, což ale pro neoliberalizy znamená slova věčná mýru. Navrhují proto povinné odvodů na důchod, které by dokonce nespravedlivě stát, ale penzijní fondy. SB tak pouze nutí lidi platit, aniž by ušli nějaké záruky, že své vložené peníze v důchodovém věku skutečně uvidí. Vskutku „zajímavé řešení“. Byla to ovšem právě Špidlova vláda a Špidlovi lidé, jako Martin Jahn, kteří těmto neoliberalům ze Světové banky a Měnového fondu šli ochotně na ruku.

A právě takový člověk, jakým je Špidla, chce letos kandidovat v senátních volbách za Český Krumlov. Mohlo by to sice vypadat jako hodně špatný vtíp, ale bohužel je to realita. V tom našem českém Kocourkově je možné opravdu le-dacos. Musíme si uvědomit, že ODS a ČSSD jsou politická dvojčata, která vznikla z OF. Jsou to jen v tmavě modrém a ve světle oranžovém prakticky identické politické strany. A aby toho nebylo málo, tak další bývalý premiér za ČSSD Stanislav Gross si pořídil statek v pražském Prokopském údolí za 21 milionů korun. Patrně luxusní byt na Barrandově a rezidence na Floridě v Hidden Bay za třináct milionů korun a dále pozemek a stavba nového domu v Praze-Slivenči jsou nestálé.

Ale abych nekritizoval pouze ČSSD, respektive její dva bývalé čelné exponenty V. Špidla a S. Grosse. Máme tady jeden konkrétní pří-pad z mikroregionu Prahy 12. V říjnu 2006 i přes písemnou petici 750 obyvatel schválilo zastupitelstvo Prahy 12 prodej pozemku základní školy Zárubova nadnárodní firmě OBL, na němž se místo dětského hřiště rozšíří tento obchod. Prodej školního pozemku se sice podařilo před prázdninami 2006 zastavit, ale zastupitelstvo Prahy 12, složené z ODS a SNK-ED (Sdružení nezávislých kandidátů-Evropská demokracie) na zasedání v září 2006 prodej schválilo. A to i přesto, že byly předloženy argumenty proti prodeji pozemku jak od opozičních zastupitelů, tak od stovek občanů v petici a od několika desítek zástupců občanů a bytových družstev v Praze 12. Na tehdejších zasedání zastupitelstva starosta Petr Hána z ODS na adresu těchto protestujících občanů řekl, že o jejich hlasy ve volbách nestojí (viz Modřanské noviny, říjen 2006). Co k tomu dodat?

Úsilí o skutečnou demokracii v listopadu 1989 nabralo špatný směr a dnes žijeme v demokracii pouze formální. **Skutečně důležité věci nelze ovlivnit prostřednictvím voleb, ale určují je nadnárodní instituce, jako je MMF, SB, WTO nebo NATO. Politické strany se řídí tím, co jim diktují s nimi spjaté podnikatelské kruhy. Například Martin Kocourek, člen ODS a ekonomický expert této strany, je zároveň předsedou dozorčí rady ČEZ!!! Z politických stran se de facto staly servisní organizace obřích a vlivných firem, ať už domácích, nebo zahraničních. Nadnárodní korporace, ale i některé české firmy, jako je právě ČEZ, se svojí polovojenskou gerilovou jednotkou, prakticky vytvářejí stát ve státě a nemusí se vlastně nikomu a ničemu zodpovídat. Vláda a politici se vymklí jakékoliv demokratické kontrole.** Názory a potřeby obyčejných lidí jsou jim lhostejné. Jsme vyloučeni z procesu rozhodování o chodu společnosti. Hromadění zisku malé části společnosti je vy-dáváno za demokracii.

PRO SN: ZDENĚK ANDRŠT

Můj rok s Obamou: Kdo propíchl jeho bublinu? On sám.

Když politik žádá: „Dejte mi moc a já prosadím potřebnou změnu!“ a lidé mu tu moc propůjčí, pak je chybná interpretace, že vy, voliči, přijmete *moji* změnu, a ne že já, prezident, přijmu změnu *vaši*. Obama nepochopil touhu národa po změně, ale použil staré politické mechanismy k prosazování změny své vlastní. V Americe tohle nemohlo a nebude fungovat.

Všichni čekáme na Obamovu středecní adresu Kongresu. Řekne: „Yes, I hear you, yes, I get it.“ (Slyším vás a rozumím vám.) Anebo bude i nadále řečnicko o sobě? Když se politici stáhnou do svého útulného příšeří a nastalé světlo osvětlí národ jako celek, pak můžeme sdílet Obamovo *You are not foresaken* (Nejste opuštěni) jako i naše vlastní poslání trpce zkoušenému lidu Haiti. Spontánní skandování trpčících: USA! USA! je odměnou nejen Obamovi, ale i nám všem. Ale to je Haiti. Jakkpak je dnes asi doma? Tam již skandování „Obama! Obama!“ utichlo, pravděpodobně navždy.

* * *

Řečnit neznamená jednat, vědět neznamená umět

S Obamou žijí od léta 2008. Tehdy, po návratu z ČR, jsem vnímal nakažlivou rétoriku dosud neznámého senátora velmi kladně: mám rád změnu, vyhledávám ji celý život. Změna dodává energii našemu bytí. Imponoval mi jeho přednes a charisma. I ta hesla *Change, we can believe in* nebo *Yes, we can*. Mohl jsem ho volit.

To jsem ještě nevěděl, že si s sebou stále vozí čtecí zařízení *teletypewriter*, plete si slova a sliby z akcí, neumí rozhodovat a byl advokátem ACORN, korupcí prolezlé občanské iniciativy, jež nutila toxické hypotéky lidem, kteří je nemohli splácet. Již v září 2008 jsem se rozhodl, že ho volit nebudu. Jeho slova byla prázdná a jeho politická „slibotechna“ nevěrohodná. Zůstal mi však sympatický a jeho zvolení jsem vítal.

V New Jersey bylo rozhodnutí ho nevolit pikantní tím, že zvolení měl jistě a můj hlas pro McCaina byl zcela zbytečný. Volil jsem tedy „sám sebe“ a smířený pohled ráno do zrcadla. Vřele doporučuji: volte jen to, s čím můžete po léta žít, tedy hlavně sami se sebou. Nevolte nikdy to, s čím nesouhlasíte nebo čemu nevěříte. K jeho volbě mě tehdy povzbudila guvernérka Aljašky Sarah Palin, která tolik vystrašila Obamovu kampaň, že jejich mediální útoky proti ní byly tak hloupé a degradující, až Obama nakonec skončil s pouhou polovinou přímých hlasů.

Už v listopadu 2009 se Obama do New Jersey vrátil (sedmkrát za sebou), aby zachránil demokratického guvernéra. Nezachránil. Prohrál i guvernéra ve Virginii. Prohrál OH pro Chicago. Před fiaskem v Massachusetts křičel: *We want our money back!* (Chceme zpět své peníze!), když předtím rozdál bankám a pojišťovnám stovky miliard z našich peněz. „Has he lost his mind?“ (Zbláznil se?) ptají se Američané. Jeho po-

krík měl v místních volbách podržet demokracii, ale nepodržel. Výrazné vítězství republikána Scotta Browna v podstatě ukončilo *obamismus*. Prezident bojuje o svůj politický život. Veškerá politika, alespoň v USA, je stále ještě lokální – Barack Hussein nestáčí pendlovat a hasit.

Bohužel hasí velmi špatně. (Připomíná Havla, který také když podpořil, tak dotyčný „obdarovaný“ prohraje. Obama přiznal, že dostal v Massachusetts „buzz saw“, tj. krátký zástřih na ježka. V ČR by se řeklo, že mu přistříhli křídla.) Občanská revolta nabírá v USA na síle. Hnutí nezávislých se obrací proti oběma stranám, proti tradiční politice. Jestli Obama výrazně nezmění svůj styl a ideologii, tak jeho konec už byl a on bude tři roky politickou *lame duck* (poraněnou kachnou). Prohrál ve svých nejsilnějších státech (New Jersey, Virginia a Massachusetts), a tak by v listopadu 2010 mohl ztratit státy všechny, poprvé v historii USA. Nikdy ještě nebyl pád prezidenta z politického výsluní tak strmý. Členové kongresu jsou v panice, čekají je volby; Obama ne, má ještě na tři roky „k dobru“.

Zdá se, že jeho jediným skutečným rozhodnutím (které nesliboval) bylo zrušení radaru obranné sítě v Česku, když zjistil, jak dalece ruské mafie a rozvědky pronikly do politického i hospodářského dění země. Zvolil ustoupit Rusku než kompromitovat bezpečnost U. S. Nemusi spěchat ani s vyslancem do Prahy.

Po fiasku v Massachusetts klesla Obamova popularita na 47 %. Přes 30 % Američanů dnes volí jako nezávislí; i Scott Brown byl nezávislý kandidát. Revolta proti tradičnímu partajnictví dvou stran je zásadní. Škoda, že Obama žije spíše v minulosti. Nelze do nekonečna svádět všechno na Bushe: je to nedospělé. I když Obama řídil nejdražší kampaň v historii jako americký prezident, jeho vláda připomíná spíše manýry nějakého europremiéra. Jeho kosmetické zahraniční politice omlouvání a klanění se chybí reálná podstata. Máte-li špatný produkt, pak nepomůže ani nejlepší marketing nebo komunikace.

Zleva se dokonce vynořují hlasy, že prezidentova popularita nemá u širší veřejnosti prakticky žádný vliv na realizaci cílů jeho administrativy. Ta prý závisí téměř zcela na stavu sil ve Sněmovně reprezentantů a v Senátu, kde mají demokraté poměrně silnou většinu. Tedy: neposlouchejme hlasy voličů a prosadíme své zákony přes jejich odpor, dokud nám ta formální většina vydrží (do kongresových voleb v listopadu 2010). Divná politologie, divná strategie, a divná demokracie. Až tak daleko může zavést arogance moci – v USA našťásti jen dočasné.

Není divu, že vítězný senátor Scott Brown musel levicová média upozornit, že to senátorské křeslo nepatří Tedu Kennedymu ani jinému politikovi, ale že patří občanům státu Massachusetts, kteří s ním ve volbách naloží podle svých vlastních představ.

Ani to Obama nechápe. Paradoxní chvil nastala, když Brown kritizoval trapnou reformu zdravotnictví a dodal: *We can do better*. V tu chvíli se dav dal do skandování: *Yes, we can! Yes, we can!* – tedy Obamovo vlastní heslo. Prezident se musí obracet ve svém politickém hrobě.

Zapálené volání po změně se Obamovi změnilo v mrazivou skutečnost tradiční politiky chicagského stylu. Namísto krásných slibů vládní arogance, tajnostkářství, kuloární politika zavřených dveří a úplatky za hlasy. Debata kolem zdravotní reformy měla probíhat veřejně na TV kanálech C-span. Namísto toho je vše pečeno v příšeří utajení a jen postupně pronikají na veřejnost až východoevropské výrazy obamovského úplatkářství: *Louisiana purchase* (300 milionů za hlas Mary Landrieu z Louisiany), *Gator aid* nebo *Cornhusker kickback* (výjimka od zvýšení poplatků za Medicaid pro Nelsonovu Nebrasku), *Cash-for-cloture* (úplatky za předčasné ukončení legislativní debaty) atp. Patří sem i uplácení členů odborů osvozením od určitých daní (které nečlenové platit musí), anebo pokuty za nezakoupení zdravotního pojištění v reformním návrhu atp. To je ta *Change, we can believe in*. (Změna, které můžeme věřit.) No, we can't.

V Americe *populism* často označuje aktivní hnutí veřejnosti, voličů nebo lidu proti politickým elitám za ochranu svého hlasu, práv a hodnot. Různá hnutí za občanská a volební práva vedená *zdola* jsou populistická, ne nutně populární nebo zaměřená na popularitu. Český populismus je prvním opakem: pochází *shora*, od politických elit, které na základě veřejných průzkumů udělují politicko-sociální výhody za účelem zvýšení viditelnosti a zajištění hlasů. Dnesní *Tea Party Movement* nebo historické Kingovo hnutí za občanská práva jsou tedy populistická, jako jsou libivá Obamova slova a návrhy: on je tedy populist (česky), ale hnutí proti němu je populistické (americky).

Např. zvýšení daní bank a pojišťoven (vrácení 90 miliard z injekce TARP), jakkoliv populární, nutně zaplatí občané ve zvýšených poplatcích. Jakékoliv zdaňování podniků a institucí (*institution* je český instituce, ne institut) je vždy nesené konečnými poplatníky, zákazníky nebo uživateli. Jen zdánlivě občanů se nedá přesouvat dál: u prostých lidí daňové řetězce vždy končí.

Ještě během své prezidentské kampaně navštívil Obama Lorain county v Ohio. Nezaměstnanost tam byla 6,9 % a on slíbil, že pomůže. Dal jim tedy \$33 milionů stimulační dotace a dnes je tam nezaměstnanost 10,9 % a roste. Za poslední dva roky USA ztratily přes 7 milionů pracovních míst. Nezaměstnanost v Michiganu je 14,6 %, v New Jersey 10,1 % - rekordní čísla za posledních 40 let.

Kde a jak bude Obama vytvářet pracovní příležitosti? Nikdo neví. Keynesiánské „stimuly“ zcela evidentně nefungují. USA nejsou jen v krizi, ale především

v historické transformaci: tradičních pracovních míst bude i nadále ubývat (viz blog na <http://blog.aktualne.centrum.cz/blogy/ales-drobek.php?itemid=8158>), dokud se nezmění ekonomický, podnikatelský a hlavně politický model.

V Ohio byl Obama bez teleprompteru, a tak o sobě prorekl zajímavé věci: že je rád pryč z Washingtonu, že ho tam politici trápí „k zbláznění“ atp. Zaujala mě obzvlášť jeho odpověď devadesátileté stařence: „My nikdy nezapomínáme na staré lidi, protože oni volí ve velmi vysoké míře.“ To je svatá pravda. Každý ať si to ale přebere po svém – mě to vyrazilo dech. Ne, že by mě překvapila jeho politická arogance, ale to, že to řekl té stařence nahlas a do očí. A ta nešťastnice mu zatleskala.

Surrealistické bylo i to, když nezaměstnaným v Ohio vykládal, že „poprvé v historii USA“ si mohou na internetu vyhledat, kdo byl na návštěvě v Bílém domě! Jaký to krásný a uklidňující dar. Pochybují ale, že tam najdou Michaela a Tareq Salahi, kteří oběšli bezpečnost, dostali se na oficiální večeri v Bílém domě bez pozvánky a nechali se s ním fotografovat. Peníze musí jít na zbraně, které teroristy porazí, ne na advokáty, kteří je budou obhajovat. I to bude muset Obama pochopit, nechce-li být smeten hněvem občanů. Masový vrah z Fort Hood, Dr. Nidal Hasan, se neměl nikdy dostat na *HSPI Presidential Transition Task Force*.

Amerika s napětím očekává jeho první adresu *State of the Union* ve středu 27. ledna. Určitě nebude mluvit o reformě zdravotnictví, zavírání základny Guantanamo, radaru a nebo obout válkách. Spíše bude slovy a rétorikou „bojovat“ za chudé a nezaměstnané, zachraňovat pracovní místa a slibovat modré z nebe. Jak tenká je hranice oddělující obdiv od výsměchu. Tatáž slova a hesla, která ještě nedávno elektrizovala miliony, vyřknutá ve změněných a řečníkem nepochopených podmínkách, mohou vyznívat prázdně a směšně.

Zcela paradoxně se domnívám, že Obamovo zvolení bylo pro USA potřebné a dobré. Tlak Evropy byl nenávistí k Bushovi politicky neúnosný a změna byla žádoucí. Věčná osočování z rasismu byla negována inaugurací prvního černého prezidenta. Udělení Nobelovy ceny „za nic“ evropské tlaky jen potvrdilo: Amerika byla takovým „oceněním“ potrestána a musela se stydět. Ve Frankfurtu byla úspěšná premiéra muzikálu *Hope*: Obamův příběh v písních a tancích – *Ja, wir können!* Doufáme, že tenhle „dárek“ nám do USA nedoručí. Takový kýč bychom těžko strávili: *No, we can't!* Máme ale černého prezidenta, pocit historické viny opadl a do budoucna bude klid. Ještě nás čeká to *cherchez la femme* do Bílého domu („božská“ Sarah jistě slibnější než „vyhořelá“ Hillary) a pak rychle pryč od politické korektnosti, zpět ke zdravému rozumu. Po druhé by Obama volilo již pouhých 39 % Američanů. A navíc, objevil se Scott Brown.

Jako ekonom jsem pod Obamou úpěl. Začalo to tzv. tvorbou pracovních míst, rychle nahrazenou tvorbou a záchranou, pak záchranou a tvorbou a nyní již jen záchranou. Úkolem vlády přece není zachraňovat joby, které trh odmítá. Úkolem vlády je ochránit tržní podmínky, které umožní malým a středním podnikům novou práci vytvářet. Politik však raději „zachraňuje“, protože to nelze měřit: Co jste zachránili? To, co zůstalo. Argument, že by bylo hůř, kdybychom neutratili trilion dolarů, je podobný: *Co by bylo, kdyby...* To ovšem nemá s ekonomikou nic společného; je to jen tradiční politika. Nová tvorba míst: 0. Míra změny: 0.

Další „obamovka“ přišla jmenováním Clintonových pohrobků, keynesiánců a friedmanovců, kteří na krizi zadělávali: Summers, Geithner, Bernanke, Romer atp., schopní pouze utrácet miliardy, zadlužovat národ deficity, zadělávat na inflaci a odměňovat své politické mecenáše. Amerika s jejich pomocí začala šířit náказu socialismu. Hlavy tedy padat budou; nejspíše půjde Geithner, ale na mušce mnohých demokratů je i předseda Fed Ben-Shalom Bernanke; ještě nedávno TIME Muž roku 2009, nyní již na cestě „ke zdi“. Potřebuje 60 hlasů a jen strach z chaosu jej může zachránit. Demokraté jsou pověstní svojí „popravčí četou v kruhu“: střelba do vlastních řad je jim vlastní. Vyplavení byli dokonce i ekonomové, kteří nazývali Druhou světovou válku keynesiánským stimulem. Proč tedy neinscenovat v Tichomoří každých pět let válku, popotip nejdražší křižníky, letadla, děla a tanky – a nechat vojáky na břehu, aby odpálili ohňostroje a tleskali nové prosperitě? Úpěl jsem také, když Obama vyhlásil šrotovné na nákup elektromobilů – a naše peníze šly do nákupu golfových vozíků. Moudrost a soudnost: 0

Dnes již núpím. Bohatnout nelze šetřením (ani utrácením), ale pouze správnou investicí do produktivní budoucnosti. Jen ekonomický nedouk nebo blázen by zvyšoval daně během krize. V USA dnes máme historické hnutí *Tea Party Movement*, Obamova popularita se propadá a demokraté trácí místní volby. Arogance socialistické reformy zdravotnictví (kuloárová *Obamacare*) selhala totálně, šíření viru eurosocialismu se zadržlo revoltou nezávislých zdola. Obama promarnil historickou příležitost k tvorbě nové společnosti, inovačního kapitalismu a lepší budoucnosti. Pokračovat v Bushově politice není změna – a změny je dnes v USA třeba nejvíce.

Bylo tedy správné, že jsem nevolil Obamu; ten pohled ráno do zrcadla za to stojí. Američané sice zaváhali, ale ne nadlouho. Nyní jsou v revoltě proti ideologické politice minulého století, proti oběma stranám koňských handlířů a lobbistů, ne státníků. Amerika dnes volí novou moc bezmocných proti rostoucí bezmocnosti mocných.

PROF. MILAN ZELENÝ

JUBILEUM DVOU OBROZENCŮ

JOSEF VOJTĚCH SEDLÁČEK

(250. výročí narození)

porující český kulturní život té doby. Odebíral české časopisy, kupoval české knihy a půjčoval je lidem, spoluzakládal vzdělávací a čtenářské spolky. V roce 1818 se podílel na založení první čtenářské společnosti v Radnicích u Rokycan, kde v té době žil a působil obrozenecký básník a katolický kněz A. J. Puchmajer (1769–1820). Prostřednictvím Krameriových novin Sedláček podněcoval zakládání dalších podobných společností.

S příchodem premonstráta J. V. Sedláčka do Plzně souvisí i počátky zdejšího českého divadla. Sedláček byl autorem textu oratoria „Umučení Páně“ (1818). V plzeňské radnici se tehdy hrály např. hry „Osvobození Plzně od Táboritů“ nebo „Loupežníci z Chlumu“. Sedláček sepsal i veselohru „Šestadvacet před soudem“ a byl prý podporovatelem dobových snah českých divadelníků, kteří hodlali zříditi první kočující společnosti (např. J. K. Tyla). Sedláčkovy zásluhy o probuzení národního uvědomění v poněmčické Plzni byly sice mimořádné, avšak Plzeň přesto zůstávala až do 2. poloviny 19. století česká, ale protihusitá a konzervativní.

Kromě buditelské a lidovévchovné činnosti byl Sedláček autorem českých spisů a učebnic z oboru matematiky a fyziky, dále poetiky, různých memoárů, básní a článků v dobovém tisku. Nejvýznamnější jsou: *Základové měřičství čili Geometrie* (1822) a *Základové přírodnictví aneb fyziky a matematiky potažné neboli smíšené* (2 díly, 1825, 1828). Podobně jako ostatní jeho kolegové, plzeňští profesori, zabýval se i Sedláček filozofií, řečtinou, latinou, češtinou i ruštinou. Patřil k okruhu spolupracovníků J. Jungmanna, kteří se zabývali vytvářením českého odborného názvosloví.

Sedláček celkem jedenáctkrát pobýval na léčení v Mariánských Lázních. V roce 1819 o těchto lázních napsal dokonce vůbec první českou báseň tohoto druhu pro „Hlasatel český“. Zemřel dne 2. 2. 1836 v Plzni ve věku nedožitých 51 let.

JÁN HOLLÝ

(250. výročí narození)

Byl známým slovenským básníkem, národním buditelem, překladatelem a zároveň jediným významným autorem píšícím své díla bernolákovskou slovenštinou.

Narodil se 24. 3. 1785 v Borském Sv. Mikuláši. Pocházel z rolnické rodiny. Studoval na gymnáziu ve Skalici (1797-1799) a v Bratislavě/Prešpurku (1799-1802) a pak v Trnavě filozofii (1802-1804) a teologii (1804-1808). Po ukončení studií byl v r. 1808 vysvěcen na katolického kněze. Od r. 1808 pak byl kaplanem v Pobedimí, od r. 1811 v Hlohovci a nakonec 29 let vykonával funkci faráře v Madunicích u Piešťan (1814-1843). Když při požáru obce vyhořela jeho fara i s kostelem a Hollý byl při tom zraněn, obrátil se na církevní vrchnost a požádal o penzionování. V nouzi se ho tehdy ujal farář z Dobré Vody M. Lackovič, jeho bývalý spolužák, a Hollý se k němu v létě 1843 přestěhoval. V Dobré Vodě zůstal až do konce života. Zemřel zde dne 14. 4. 1849.

Díky sbírce byl nad Holého hrobem postaven pomník, který byl 11. 5. 1854 odhalen za přítomnosti L. Štúra. V Dobré Vodě byla později vybudována Pamětní síň J. Holého a rovněž před římskokatolickým kostelem v Madunicích byl postaven jeho památník.

Již během studia teologie v Trnavě se Hollý dostal do kontaktu se členy Slovenského učeného tovaryšstva v čele s A. Bernolákem, J. Fándlym a dalšími slovenskými obrozenci, s jejichž snahami a cíli se při této příležitosti seznámil. V té době začal Hollý překládat řecké a latinské básně od Homéra, Vergílie, Horatia či Ovidia. Na jeho literární vývoj měl tehdy největší vliv prof. J. Palkovič, který se stal nejen jeho mecenášem, ale i vydavatelem jeho knih. Pod vlivem dalších známých současníků, J. Papánka aj. Fándlyho, považoval slovenský národ za jádro Svatoplukovy říše a Slováci za přímé dědice Velké Moravy.

Překlady děl antické literatury od J. Holého vzbudily značnou pozornost na Slovensku, ale i v Čechách, kde je oceňoval zvláště J. Jungmann a F. L. Čelakovský. Hollý byl zastáncem klasicismu i ve vlastním literárním díle psaném časomírou, v němž prosazoval vrcholné formy antiky do slovenské literatury, např. selanky, žalozpěvy či ódy. Vy-

cházel z náhledů a orientace bernolákovců, ale napojil se i na proudy slovenského národního obrození, reprezentovaného J. Kollárem a P. J. Šafaříkem.

V Čechách měl Hollý řadu přátel a čtenářů. K jeho nadšeným vykladačům a překladatelům jeho poezie patřil např. katolický kněz a básník K. Vinařický. Rozsáhlé eposy ze slovenského i slovanského dávnověku vzbudily pozornost i u generace štúrovců a podněcovaly zájem o národní dějiny.

Z rozsáhlého díla J. Holého si připomeňme následující publikované práce: Z překladu patří k nejznámějším Vergíliův epos *Aeneida* (1828); z eposů: *Svatopluk, vítázká báseň ve dvanácti spevoch* (1833), *Cirillo-Metodiada* (1835), a *Sláv* (1839); z epických básní jsou to *Selanki* (1835, 1836, 1840); do kategorie žalozpěvů a ód patříly: *Pesně* (uveřejňované v letech 1835-1840 v almanachu „Zora“) a *Zlóspevi* (1836, 1840); duchovní písně autor shrnul do dvoudílného souboru *Katolícký spevník* (1842, 1846). Souborné dílo J. Holého vyšlo v 10 svazcích teprve v roce 1950.

14. 3. 2010

PhDr. Rostislav Janošík
Repréfoto: archiv autora

Patřil k představitelům první obrozenecké generace, jejíž činnost zůstala po celý život spjata s městem Plzní.

Narodil se 24. 2. 1785 v Čelákovcích. Pocházel z chudé rodiny. Třebaže se měl po otci stát mydlářem, bylo mu nakonec umožněno, aby vystudoval malostranské gymnázium v Praze. Pak absolvoval studium filozofie a na radu svých učitelů A. Davida a K. Miessnera vstoupil do premonstrátského řádu. Jako novic pobýval v letech 1807–1810 v klášteře Teplá, kde se věnoval studiu teologie a přírodních věd, četbě beletrie a přípravě na učitelské povolání.

Po ukončení studia se stal knězem, kanovníkem a doktorem filozofie. Nastoupil na místo středoškolského profesora matematiky ve Filozofickém ústavu v Plzni. Ve městě s převahou dětí z českých rodin si Sedláček uvědomoval, jak je důležité poskytovat mladé generaci vzdělání v mateřském jazyce. Proto začal sám učit na škole český. Úřední místa povolila češtinu jako vyučovací předmět teprve v r. 1816; v Plzni se učilo češtinou od ledna 1817.

J. V. Sedláček se zaměřoval i na další akce pod-

Marxovo pojetí národa a státu

Edvard Beneš ve své publikaci „Úvahy o slovanství“ z roku 1947 píše: „Jsem pro opravdové, moderní slovanství realistické, které bez velikých romantických plánů politických o nějakých slovanských imperiích a o jakýchkoliv politických, národních či sociálních mesianismech si napřed vytvoří svobodného, zdravého a sociálně uspokojeného člověka a občana doma, v každém jednotlivém státě slovanském. Tím národ ten zesílí, zkonsoliduje se a vytvoří si současně řádnou rovnováhu a spolupráci mezi jednotlivými třídami nebo etnickými skupinami uvnitř svého většího celku národního a státního. Tím si dále vynutí respekt a uznání ve světě okolním, získá automaticky pro své mezinárodní postavení základnu, která mu jako samostatnému státu má náležet, a v tom duchu si pak vybuduje svůj politický plán pro své zájmy a postavení mezinárodní“ (tamtéž, str. 255).

Benešovy názory na úlohu státu i národa jsou v naprostém rozporu s názory na národ a stát Karla Marxe a Bedřicha Engelse. Tito německy píšící a internacionálně citící ideologové neuznávali ani národ, ani stát. Obojí pokládali za plod útisku tzv. masy. Masa, tj. množství, které dělá dějiny, se musí všeho národního a státního zbavit. Cestou ke svobodě na bázi nediferencované lidské společnosti jsou revoluce a války. Nejen revoluce, ale i války byly oběma, Marxem a Engelsem, pečlivě sledovány, ať se odehrávaly kdekoli. Tento destruktivní moment byl oběma chápán jako nezbytně nutný pro vytvoření beztrždní společnosti.

Marx chápal dějinný vývoj následovně: ❶ praspolečnost, jednotná, vnitřně nediferencovaná (prekomunismus); ❷ vznik tříd, majetkové dělení, vznik národa a státu; ❸ budoucí společnost, nediferencovaná, beztrždní, zánik národa a státu (komunismus). Předpokladem komunismu, komunistické společnosti, je tedy dle Marxe zánik národa a státu. Mluvit tedy o tom, že v některém státě existoval komunismus, je nesprávné. Komunismus předpokládá zánik národa a státu.

Hybnou silou dějinného vývoje, nebo jak Marx a Engels říkají, je „síla sil“, ženoucí vývoj dopředu, a tou je dle nich touha po majetku a moci. Domýšlíme-li tuto jejich ideu dějinného vývoje, pak dospíváme k názoru, že „s čím kdo zachází, tím i schází“. Neboť touha po moci a majetku je za jisté nedovolila dlouhodobější existenci zcela rovnostářské společnosti...

Touhu po moci a majetku prohlašuje za podstatu lidství ke konci 19. století Sigmund Freud. Jeho podstata lidství se tedy plně shoduje s názory Marxe a Engelse na „sílu sil“, ženoucí dějinný vývoj kupředu. Národ a stát jsou tedy něco zcela dočasného, neboť vznikly jako represe vůči velké většině lidí, vůči tzv. mase. Freud pak mluví o kultuře a její represivní funkci.

Národ a stát je svou podstatou něčím negativním, špatným, co je nutno odstranit. Osvobozená masa pak utvoří nediferencovanou společnost, v níž jedinec bude všestranně mobilní. Jedinec, dle Marxe „jednotlivě mizerné individuum“, není v dějinném toku rozhodujícím, rozhodující je masa, množství jedinců.

Boha pokládá Marx za výmysl lidí, náboženství pak za opium lidstva. Je-li celá kultura, vše, co lidé udělali, jen výsledkem negativních lidských sklónů, pak i jednotlivé formy kultury jsou skrz naskrz špatné a lidstvo se s nimi musí rozloučit. Musí se rozloučit nejen s náboženstvím, ale i s ostatními dosavadními formami kultury, s právem, morálkou, vědou, uměním. Tuto totální negaci zatímni lidské činnosti odsuzuje u Marxe ve své Otázce sociální T. G. Masaryk. Říká, že Marx vidí svět prizmatem zla. A tento svět zla chce napravit destrukcí, tj. revolucemi a válkami. Pro Masaryka je Marx „komunista bez lásky“.

Pojem komunismus a marxismus není možné ztotožňovat. Komunismus je prastarou ideou lidstva, která plyne z rovnosti lidí před vesmírným řádem. Komenský správně říká, že „slunce svítí na dobré i zlé, na mohamedány, židy i křesťany“. Lidský rod je ve vztahu k slunci jediný. Učitel Marxův, Ludvík Feuerbach, mluví o člověku jako o tvorů společenském, tj. komunistickém. Marx pojem komunismus pro svůj společenský ideál použil poté, co opustil pojem socialismus, který se mu zdál již společenskou praxí deformovaný.

Masaryk říká v Otázce sociální, že Marx prokázal komunismu špatnou službu. Asi takovou, jakou prokáže pekař chlebu, nasype-li do něho jed. Marxova nenávisť ke všemu, nenávisť jako princip přestavby světa a člověka v něm, učinila z člověka obcového, společenského, destruktivní prvek, jakousi nálož, která explodovala s nadějí, že po explozi přijde na zem ráj. Komunismus jako nebe na zemi, to byl pak ospravedlňující ideál pro ty, kteří využili všech prostředků k přestavbě světa, nedbající bolesti a utrpení „jednotlivého, mizerného individua“ (Marxův termín pro jedince).

Toto utrpení se nevztahovalo jen na odpůrce, ale i na nositele ideologie o budoucím ráji na zemi. Život v zemích tzv. reálného socialismu (což byl předstupeň budoucího komunismu) nepřipouštěl radost z individuálního štěstí, připouštěl jen radost z kolektivního štěstí, z prospěchu masy. Individualita byla ve stálém ohrožení, napadnutelná vždy z hlediska zbožštěné masy. Masa zaujímá místo Boha, kterého Marx z dějin zcela vyloučil, jako výmysl člověka a podraz na druhého člověka. Masa se stává nedotknutelnou veličinou Marxova světa, jdoucího ke komunismu.

Z Marxova pohledu na člověka a svět přímo mrazí nedostatek pozitivního citu, lásky, který patrně provázel Marxovo dětství a mládí. Tento „génus“ byl v tisku své doby jakoby bez osobního života. Masaryk v Sociální otázce říká, že o Marxovi a Engelsovi jako o lidech neví nic, že vše, co o nich píše, píše na základě toho, co napsali. Marx nemiloval Německo, kde se zrodil, a z Francie miloval jen její „velkou“ revoluci. Ani Anglie mu nepřirostla k srdci. Není divu, v Anglii prožil se svou velmi početnou rodinou (14 dětí) mnoho bídy. Žil v nejchudší čtvrti Londýna, v Sohu, jeho děti – až na dvě dcery – za jeho života zemřely. Eleonor a Laura sice otce přežily, ale i ony odešly předčasně, spáchaly sebevraždu. Trochu mnoho na jeden lidský život. Snad právě z tohoto zdroje plyne Marxova nenávisť ke všemu a ke všem. Jeho ideologie je spíše hodna politování než následování.

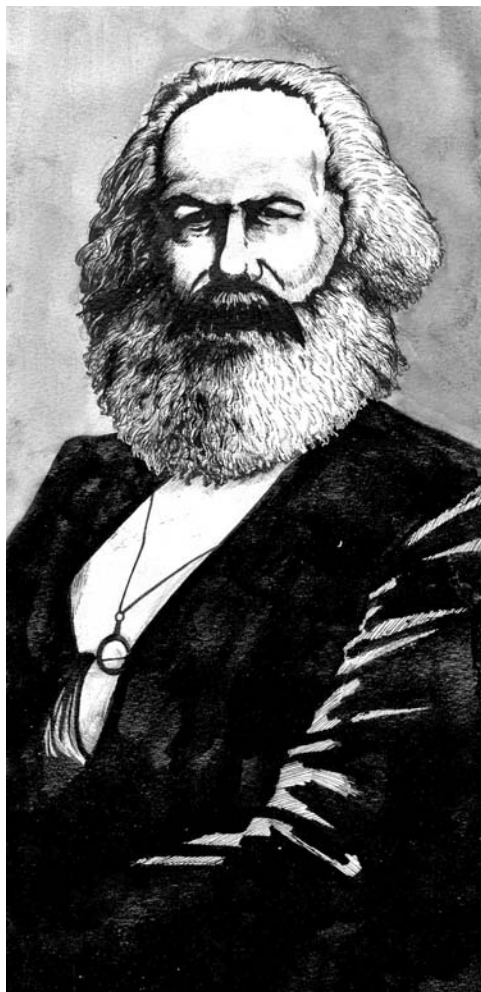
Lidé si nejsou rovni ani v míře rozumu, ani v míře citu či pozitivní vůle. Právě v míře pozitivního citu se od sebe liší velmi podstatně. Připomeňme si na tomto místě J. A. Komenského (1592–1670). Komenský prožíval svůj život v bouřích 17. věku, za třicetileté války. Žil s láskou a pochopením k člověku, v němž vidí dokonalé dílo Boží. Deformace osobnosti přichází z vnějšku, válkami a revolucemi. Člověk má v sobě „i lampu, i knot, i křesadlo“, on sám může jít cestou světla. Marx naopak vidí v člověku jen mizérii, síla je pouze v mase, která má právo vyžadovat od jedince vše.

Lenin a Trocký, ve jménu svého proroka Marxe, znásilnili miliony Rusů, kteří neměli o Marxově ideologii ani potuchy. Pár „svobodomyslných“ na Rusi, to byla kapka v moři. Ti však sehráli s masou velmi nebezpečnou hru. Je podivné a svědčí u Masaryka o notné dávce rozporného relativismu, když v úvodu ke kritice Marxova učení v Otázce sociální, kterou vydává v roce 1906 i pro potřeby Ruska, píše, že se raduje z práce svobodomyslných na Rusi. Svobodomyslní na Rusi ospravedlňují později teror bolševiků a dělají tak z marxismu květ východní kultury. Je tedy na tomto místě připomenout stať Zdeňka Nejedlého z roku 1923, uveřejněnou ve Varu, v níž mluví o „bolševismu jako o čistém květu marxismu“. Tentýž názor má i Ralph Korngold. Není-li marxismus dobrý, a to Masaryk svou kritikou dokazuje, nemůže být dobrý ani jeho přijímání svobodomyslnými na Rusi.

Sám T. G. Masaryk, výborný znalec Marxova učení, je toho názoru, že marxismus je plodem německého protestantismu. S tím lze souhlasit za předpokladu, že vezmeme v úvahu i úroveň německé filozofie 18. a 19. století. Ta se dostává do úzkých především pro svoji disharmonii mezi rozumem, citem a vůlí. Její jednostrannost se projevuje v přeceňování vůle (Schopenhauer) a rozumu (Hegel). Zajímavé se ke způsobu myšlení v Německu vyjádřil Angličan H. G. Wells. Ten říká: „Němec, když nemyslí, udělá něco hloupého a násilného, a když myslí, neudělá vůbec nic.“ Dodejme, že tento výrok je spíše vtipný než pravdivý, neboť generalizuje.

J. A. Komenský již v 17. věku vidí podstatu lidství v harmonii mezi rozumem, citem a vůlí. K této harmonii nedospívá až novověk ústy Komenského. Znal ji už starověk. Najdeme ji v „árijské stezce“ Siddharta Gautamy (Buddhy), v učení Konfuciové i Aristotelově. Filozofie takto pojmá se znamenitě osvědčuje ve společenské praxi, jak dokládá mírumilovná a radostná Indie za krále Ašoky (3. st. př. Kr.).

Učení Marxovo není původní, je to učení eklektické, beroucí prvky z Hegela, Schopenhauera a především z L. Feuerbacha. Marxův naturalismus a materialismus stojí na Feuerbachově tezi: „člověk je, co jí“, dále ji prohlubuje ve směru: „člověk jí, a proto je“. Ale co dál? Člověk přece není na této zemi jen proto, aby jedl. Je tu proto, aby sám sebe dotvářel ve směru vysokého étosu, které lidství obsahuje. „Kultura bez etiky není lidská“, říká pokračovatel Komenského ve 20. století, Albert Schweitzer. Antoine de Saint-Exupéry rozlišuje nutné a důležité. Říká: „Vždy jsem dělal rozdíl mezi důležitým a nutným. Je jisté nutné, aby se člověk nasytil, protože nedostává-li se mu jídla, přestává být člověkem a přestává si klást otázky. Ale důležitější je láska, smysl života a povědomí Boha. Nezajímá mne onen

Karel MARX (*1818 †1883)

druh člověka, který zakládá na sádlo. Neptám se, zda člověk bude či nebude šťastný a usazený v blahobytu. Ptám se především, jaký z toho štěstí, bezpečí a blahobytu vznikne člověk.“

Eklekticismus marxismu souvisí s jeho povrchností. Pracuje s ní v historii i současnosti. Kritika Marxe i Engelse se nezastavuje před ničím. A přitom i tak frekventovaný pojem, jako je práce není jimi přesně vymezen. Studium dospíváme k názoru, že Marx má na mysli jen práci manuální. Nedivme se pak následovníkům jeho učení, že podceňovali práci duševní. To se ovšem promítlo i do postoje k vědeckému bádání. Pokud se připouštěly vědy o člověku a společnosti, musely vycházet z marxistické ideologie, jejích pouček o historickém vývoji (historický materialismus) a dialektice vazeb (dialektický materialismus). Nevyjasněnost pojmu lid se odráží v „lidové lidovládě“ (lidové demokracii).

I když Marxovým záměrem nevyjasněnost pojmů nebyla, velmi jeho učení prospěla. Po 2. světové válce rozhodně nemohl být jeho model komunismu prezentován zánikem národa a státu. Byl tedy prezentován jako radikální sociální reforma, která vyžaduje zespolčenštění všeho majetku, a to právě na bázi národní. Ze soukromých podniků vznikají podniky národní, národ má vlastnit to, co vlastnil jedinec. Postupně se pak tyto podniky stávají státními, aby posléze se zaútočilo na stát jako na nepružného, špatného hospodáře.

Průvodním znakem odbourávání národních států je úpadek kultury, morálky především. Je to postupný zánik národního státu, který plodí úpadek morálky, devastaci osobnosti, nikoli naopak, že by devastace osobnosti měla na svědomí zánik státu. Tohoto neblahého vlivu společnosti na jedince si byl vědom jak Albert Schweitzer, tak Antoine de Saint-Exupéry. Mediální kultura, která plně slouží odbourávání národních států, tento proces zamlžuje, držíc se osvědčeného: nemůže-li přesvědčit, alespoň poplet.

Stranictví pak je hrotem národa a jeho domu, státu. Jak se žije bezdomovci, to dnes vidíme v naší vlasti každý den a téměř všude. Židé a Romové znají z celé své minulosti, co to znamená nemít vlastní stát. Proto dnes Izrael bojuje za každou píď země, zatímco my máme dveře otevřené mezinárodním mafím a mezinárodnímu zločinu, který zneužívá technického pokroku pro sebe a své bezohledné záměry. Touha po moci a majetku není ani podstatou lidství, ani hybnou silou dějinného vývoje.

Demokracie na bázi stranictví osciluje stále mezi dvěma krajnostmi: mezi totalitou a anarchií. Je nebezpečným mostem mezi monarchiemi a celosvětovým státem odkulturněných individuí. Už více než před půlstoletím mluví španělský filozof Ortega y Gasset o katastrofálním úpadku věd o člověku a společnosti, a to úpadku dlouhodobém, který umožnil vznik a rozšíření marxismu a freudismu. Prvním krokem, jak se z této neblahé situace dostat, je uvědomit si ji.

Uvědomit si, že freudismus a marxismus jsou učení nebezpečná pro celé lidstvo. Tato učení působí zlobně na jedince, rodinu, národ, stát, celé lidstvo.

DOC. DR. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

Hledání hrobu sv. Anežky České v kostele sv. Haštala

Počátkem roku 2010 naši kulturní veřejnost určitě upoutalo pátrání po ostatcích svěťce – sv. Anežky České v kostele sv. Haštala. Pod podlahou po levé straně oltáře je celkem rozlehlá krypta, ve které se nachází několik rakví s kosterními pozůstatky, jak ukázala mikrokamera. Dokonce i socha svěťce s latinským nápisem Ecce Agnus Dei! (Ejhle, beránek Boží!) ukazuje prstem, protíná pomyslnou přímkou na místo, kde je pod podlahou klenba zmíněné kostelní krypty. Těžko říci, zda je to čistě náhoda, nebo záměr. Ovšem klenba i kosterní pozůstatky pocházejí až z druhé poloviny 18. století, takže nemůžou patřit sv. Anežce České, která žila v letech 1211–1282, tedy ve 13. století. Sv. Anežka Česká v roce 1231 zakládá klášter na Františku, jehož stavbu financovala ze svého věna. V roce 1234 Anežka sama vstupuje do řádu sv. Kláry. A ve stejné době dokončuje právě u kostela sv. Haštala špitál, vůbec první v českých zemích. Sv. Anežka Česká umírá 2. března 1282 a původně byla pohřbena v kostele sv. Havla v Praze, ale v letech 1322–1323 byly její ostatky přeneseny kvůli záplavám řádovými sestrami neznámo kam. V roce 1455 vzniklo prorocství litoměřického probošta Jana Papouška, že „až se najdou ostatky tehdy blahoslavené Anežky, bude v Čechách dobře“. V roce 1576 byla údajná čelist tehdy blahoslavené Anežky odvezena vdovou po císaři Maxmiliánovi III., Marii, do Španělska. V roce 1611 byl klášter na Františku vyplněn protestanty. V roce 1636 začalo tajné hledání ostatků sv. Anežky řádovými sestrami. V červnu roku 1643 došlo k nálezu ne zcela zetlelé kostry jeptišky, která byla pokládána za ostatky sv. Anežky. A v říjnu téhož roku došlo k dalšímu novému nálezu schránky s neúplnými ostatky, které do opatrování převzali minorité od sv. Jakuba, kde stopy zatím končí.

PRO SN: TEXT A FOTO ZDENEK ANDRŠT

Z okruhu mých známých lékařů je jeden klinický neurolog toho názoru, že čas od času se lidstvo začne chovat nepředložené. Prostě ztratí racionalitu – doslova „prostě zblbne“ – a nedá se s tím nic dělat. To může být jistě klinický obraz a správný odhad diagnostika. Ovšem co k poruše vedlo, co pominutí smyslů předcházel? Jak a čím je narušen náš střízlivý a logický pohled na skutece? Čím to je, že k zatemnění jasného pohledu na věci vůbec dochází? Čím nastává, jak dochází k dezorientaci u celých národů, či dokonce, zdá se, celého lidstva? Je to náhodou, nebo je „pobláznění“ výsledkem manipulace, dlouhého plánování a promyšlené přípravy – a provedeno se všemi nástroji moci?

Bohužel, velké změny nepřinášá neznámé vlny jakéhosi potměšilého, zlého ducha, na kterého bychom mohli vše svést. Převraty a revoluce se nestávají jedním dnem, i když pro historické řazení, kategorizaci, se zpětně udává jisté datum, třeba **25. únor 1948**, totiž převzetí vlády komunisty v poválečném Československu. Americká spisovatelka a čechofil **Marcia Davenportová** ve své knize *Too strong for Fantasy* (Příliš silně pro fantazii), na straně 363 žasne: „**Nikdy nebudu moci pochopit, jak komunisté dokázali podvést velké masy národa, který byl kdysi pevně humanitárním modelem demokracie.**“

Samozřejmě, pro člověka, který žije a dýchá demokracii každým dnem svého života, je obtížné nazít podhoubí podvrtných činností profesionálních revolucionářů, rudých komunistů, školených a řízených Moskvou. Také nikdo z nás, obyčejných lidí, důvěřivých občanů, kteří se sotva vzpamatovávali z děsivé Druhé světové války, nemohl pochopit, co se děje. Prezident Beneš se ze složité a obtížné politické situace let 1945 až 1948, průkazně navozené válečnými Jaltskými a Postupimskými dohodami Spojenců, snažil vymáněrovat do květnových voleb, které na rok 1948 připadaly. Mnoho lidí tehdy bylo přesvědčeno, že národ v nich demokraticky a definitivně ukončí komunistickou, prosovětskou orientaci.

Prostý člověk většinou denně nesleduje politické tahy „těch tam nahore“. Každý z nás má svých obyčejných lidských a existenčních starostí dost. Občan věří, že ti ostatní, i politici, kterým svěří řízení věci státu a věci veřejných, jsou dobří stejně jako on a chtějí obecně i jeho dobré. Proč stále hlídat, co se v politickém zákulisi děje? A tak jsme ani nechápali, proč a jak se prostrkávají komunističtí ministři na ta a ta křesla, která se později ukázala pro navození totalitní moci jako klíčová. Copak jsme mohli tušit, že komunista ministr Nosek sehraje pro Moskvu roli mouřenína? Že zbaví osm zbývajících nekomunistických krajských policejních ředitelů jejich moci, a tedy umožní komunistickým Lidovým milicím a nové SNB, aby v rozhodujících chvílích mohly vykonávat „diktoruru proletariátu“, což se dá překládat jako přímé řízení státu CSR agenty SSSR? I když dvanáct kabinetních ministrů-nekomunistů vzneslo protesty proti Noskovu postupu a nakonec podalo protestní rezignaci (20. 2. 1948), moskevská lavina, podpořená příjezdem Valeriana Zorina, zástupce sovětského ministra zahraničí (19. 2. 1948), byla nezdáržitelná.

Můj jinošský/skautský deník zaznamenává: „*21. února 1948. Dnes jsem si koupil časopisy (noviny) všech politických stran! Pročetl a udělal závěr: Komunisté chtějí vyvolat roztržku a snad revoluci. Byl jimi (komunisty) svolán „tábor lidu.“ Nastupovaly „lidové“ milice a muži v modrých montérkách s rudými páskami na rukávech, provokativně pochodovali ulicemi měst. Jak to, proč a kdo to zamotal a hnál situaci do extrémů? A zde se dnes můžeme zamyslet, se všemi dostupnými znalostmi, hlouběji. Můžeme jít ke kořenům dění a analyzovat, „jak se dělá moc.“*

Předtím, než vůbec komunisté mohli začít ukazovat zuby a jít do ulic, museli někde nabrat sílu, řídicí a ekonomickou moc. Tedy velké továrny, „klíčový“ průmysl musel být znárodněn! Byli nejmenováni komunističtí ředitelé! Ti pak zaměstnancům mohli dát volno k manifestacím a průvodům tak, jak a kdy strana KSČ, řízená z Moskvy, dala příkaz. Na ztráty pracovních hodin se nemuselo hledět. Nikomu nebyly za ztráty kráceny mzdy či platy. Ekonomie nehrála roli!

Nic se samo od sebe nestane! Proto Klement Gottwald jezdil už za První republiky učit se do Moskvy, „jak buržoazí zakrotit krkem“. Všechno bylo detailně a dlouho připravováno. Marxisté neucili nadarmo, „že všechno souvisí se vším“. Proto byly na závodech ustaveny „akční výbory“ pod řízením komunistů, aby takticky a „technicky“ vedly akce tak, jak bylo plánováno. Sami komunisté ty všechny nástroje řízení a ovládání nazývali „páky a převody“. A my jsme ani potom nechápali a myslili si, že skutečně nějaký lidový duch vane dějinami. Nad

správným vykonáváním všech příkazů k akcím bděly tajné služby KGB (dříve NKVD a ČKA). Proto se do Prahy dostavil Zorin, aby na všechno dohlédl, a kdyby se věci nedářily, mohl pohrozit přímou vojenskou intervencí sovětské armády. Její divize byly na hranicích ČSR připraveny.

Prezident Beneš nakonec, pod hrozbou krvavé revoluce a přímé intervence SSSR, podlehl a rezignaci ministrů **25. února 1948** přijal. Tím byla „demokraticky a ústavně“ otevřena cesta komunistickému diktátu na padesát let dopředu. A to byl ten slavný Únor, kdy se „lid ujal moci“. **Tedy ne pomatení národa, ale promyšlené, subverzní tahy cizí moci, kdy občan jen zíral, co se děje!**

„Náš únor“ je klasickým příkladem toho, jak může být likvidována demokracie a svoboda všude na světě. Něco předtím jsme ovšem viděli v nacistické „křišťálové noci“ a postupně získávání vlivu a moci NSDAP a vmanipulování inteligentního německého národa do nejhorší éry moderních dějin.

Jakmile se diktátor, byť i zdánlivě demokraticky dosazený, ujme moci, stačí už jen dogmatické heslo a drastické následné činy, aby si svoji nadvládu udržel. Z nacistické protektorátní éry pamatujeme větniku „*schvaloval atentát na říšského protektora*“, která použita jako obvinění (často vymyšlené) umožňovala likvidaci významných českých národovců, vůdčích osobností a někdy i celých jejich rodin. Moc se udržovala hrůzovládou! Za komunismu, jako záminka perzekuce, sloužila, jak živě pamatujeme, holá věta: „*Nemá kladný poměr k lidové demokratickému zřízení.*“ Obviněný ztratil zaměstnání a končil v uranových či jiných dolech, aby podporoval vítězství socialistické revoluce. Jindy v kriminálech jako MUKL.

Přeskočíme-li do dnešních časů a do „bašt demokracie“ na Západě, vidíme, jak křesťanské národy byly vmanipulovány do války proti islámu.

Nošení kdysi komunistického „jablka“ (etymologii znají pamětníci) u nás má v americké současnosti obdobu v odznáčku vlajky s hvězdami a pruhy, na klopě a všude, kde vidno. Každý Američan musí vyvěšovat stále a všude americké státní vlajky a okaté ukazovat, že je American, jinak je

v podezření z terorismu či nějaké *neamerické činnosti*. Američan se bojí sám sebe.

V humoristickém anglickém televizním seriálu jsme se dozvěděli, že „*člověk ani neví, že může být teroristou*“. Na letišti manželce odebrali manikúrové nůžky s tím, že by mohla vypíchnout oči pilotovi, a dětského medvídku rentgenovali dvakrát, v podezření, není-li nositelem výbušniny... To není legrace, to je navozování hysterie, jako těmi „křišťálovými nocemi“.

V Británii, když dnes muslimové chtějí manifestovat svůj nesouhlas se zabíjením v Afghánistánu, končí s označením *nebritské činnosti* a na seznamu potenciálních teroristů – nepřátel země. A to teprve a vůbec už není legrace. **Zítřka může každý, kdo myslí, skončit v koncentráku.** Jako záminka může být použito obvinění, že „nesouhlasí s proponovaným izraelským bombardováním Iránu“ a že je „antisemita“. To označení se konečně už užívá k očerňování charakterů u všech, kdo projeví kritický náhled na neblahou činnost státu Izrael a vůči Palestincům a jinde. Nedávno britského historika Davida Irvinga existenčně i občansky zničilo označení, že je antisemita a pochybovač o holocaustu („holocaust denier“). Jen proto, že hledal pravdu a odvážil se u soudu hájit z nařčení (že je „pochybovač“). **Nástup totality všude a vždy je nebezpečné plíživý! První, co dělá, je to, že se nám snaží vtírat do porů strach!**

Pamatujte, jak pouťový zápasník „Maska“ naháněl husí kůži a vítězil? Tajuplná kápě černokněžníka a nečitelná Maska naháněj strach a to je to, co manipulant i diktátor potřebuje! Svobodný člověk nesmí mít strach navenek ani v duši. Strach je vlastnost ponižených, poddaných a rabů. Kdo má jen stín strachu, není svobodný!

Pro zdraví světa i pro svobodnou lidskou existenci vůbec je nebezpečné, že moderní tzv. dějinné události jsou řízeny subverzními organizacemi stranického (včetně náboženského) charakteru a tajnými službami. Existenci a svobodu Palestiny zničil fanatický sionismus a jeho tajné teroristické organizace, jako Irgun, Stern Gang a Hagana. Podívejme se na nedávné revoluce, na ukrajinskou „oranžovou“ a gruzinskou „růžovou“, subverse financované americkým „Freedom house“.

Nejsou-li útoky Ameriky a Spojeného království na Irák a spolu s problematiky NATO na Afghánistán, návratem k systému kolonialismu (neokolonialismu) a ke světové totalitě, čím tedy jsou?

27. 1. 2010

EURLING, DR. BOHUMIL KOBLIHA

PROČ ZÁSADNĚ NEVOLIT TOP 09?

Po ustavujícím sněmu nové strany TOP 09, plné turistů-přeběhlíků mezi politickými stranami, je důležité si ujasnit, **PROČ TUTO STRANU NEVOLIT**. Tech důvodů je vícero, ale hlavní jsou dva: **● nepravdivost názvu TOP** (pravdivé z názvu strany je jen 09), protože **nová strana nepředstavuje Tradici, Odpovědnost a Prosperitu pro většinu obyvatel České republiky**, a **● osoba senátora Karla Schwarzenberga**, který udělal řadu závažných chyb, „hříchů“, během svého ministrování, jichž si jeho naivní citelé jakoby nevšimli, když mu dávají tolik preferenci. Jim asi stačí, že je tak „lidový“, „bodný“ a „dobrosrdečný“, že mluví, ne bez šarmu pro některé, poněkud divnou češtinou, že občas utrousí nějaký bonmot, vtípnou poznámku, žertovně přirovnání, které třeba neodpovídá pravdě, např. „**že ČSSD je jako povětrná děvča**“. Němci a Rakušané by tomu možná řekli *gemütlích*, jako za starých dobřých časů císaře pána. A přitom ten tolik vynášený politik se záplavou volebních billboardů po celém Česku (kolik asi stály?) **zostudil českou diplomacii. A pak je trochu překvapivé slyšet z úst senátora Schwarzenberga citovat Gándhiho sedm hlavních sociálních hříchů** (např. politika bez zásad, blabohy bez práce) **a že mluví o pojmech vlastenectví a národní hrdosti**. Řada lidí si asi také řekla, že senátor Schwarzenberg je bohatý, nebude si tedy muset zajišťovat peníze nekvalitním způsobem.

V čem je ta Schwarzenbergova „Tradice“? Vrátil Česko do role vazalského státu (v rámci národní hrdosti?) jako před 17. listopadem 1989, poslušného Velikému bratrovi bez odmluvy, během **podvodného uznání nezávislosti 21. května 2008 kvazistátu Kosovo**, **vedeného lidmi s výraznou kriminální minulostí** (Thaci, Čeku, Haradinaj atd.), který dosud uznala, přes obrovský tlak USA a části Evropské unie, necelá třetina států světa, bez lidnatých zemí, jako Brazílie, Čína, Indie, Rusko. **Urazil Radu bezpečnosti OSN pošlapáním (v rámci vlastenectví?) její rezoluce č. 1244**, že Kosovo i nadále zůstává součástí Jugoslávie (Srbska). **Pošlapal (zase v rámci národní hrdosti?) spolu s částí Západu závěrečný akt konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě v Helsinkách** (1975), klauzuli IV. Deklarace o principech: „**Státy účastníci budou respektovat teritoriální integritu každého státu-účastníka a podle toho se zdrží jakékoliv činnosti ... namířené proti integritě, politické nezávislosti nebo jednotě kteréhokoliv státu-účastníka...**“ Jak se s tím smíří gangsterská agrese NATO (USA + „hodná“, demokratická Evropská unie) proti Svazové republice Jugoslávii, hlavně proti Srbsku, za 78 dnů bombar-

dování, ničení a zabíjení na základě výmyslu a dezinformací v roce 1999? Jak do toho zapadne protiprávní uznání a odtržení Kosova?

Je to ta **TOP 09 Tradice** bývalého ministra Schwarzenberga, že **pošlapal tradiční česko-srbské bratrské vztahy** a jako by obnovil 100 let starou, dávno rakousko-uherskou konfrontaci Srbska? Že **vyjádřil pohrdání parlamentem České republiky s usnesením jeho zahraničního výboru č. 643** (podepsané předsedou Poslanecké sněmovny M. Vlčkem), které „**požadovalo řešení kosovské otázky, aby bylo v souladu s mezinárodním právem a aby vycházelo z Rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 1244**“. Proto také **Zahraniční výbor u usnesení č. 136 „vyjádřuje svou nespokojenost s chováním ministra zahraničních věcí Karla Schwarzenberga vůči zahraničnímu výboru ve věci uznání nezávislosti Kosova Českou republikou“** (podepsán předseda výboru Jan Hamáček). **Že neinformoval předem předsedu Zahraničního výboru parlamentu, že ve výjezdním zasedání vlády v Teplicích (21. května 2008) navrhne a prosadí uznání kvazistátu Kosova** (J. Hamáček byl o tom vyrozuměn až další den po uznání). **Uznání bylo vlastně podvodem**, zcela za zády veřejnosti i parlamentu, kdy i řada členů vlády byla proti němu. **Co to je za stranu, která má předsedu s tolika krajně závažnými chybami, přestupky, „hříchy“? Jak by se chovala, kdyby se dostala do vlády? Mohl by jí vůbec někdo věřit?**

V čem je ta „Odpovědnost“? Bude to odpovědnost za vykonanou práci, která zatím nebyla v žádném programovém prohlášení uvedena? Bude to odpovědnost za vlastní programy členů TOP 09, za jejich vlastní finanční prosperitu? Nebo to bude odpovědnost za to, jak se bude mít „průměrný“ občan České republiky? Podle „nenápadných“ zpráv bude TOP 09 prý chtít jakousi „preventivní“ revoluci ve zdravotnictví, ve které by každý odpovídal za své zdraví (což do jisté míry není špatné), a pokud by to nekonalo, musel by si mnoho věcí platit sám. Kdo mu určí, že byl dost „preventivní“? Nebo bude ta odpovědnost hlavně v tom, aby se šetřilo na zdravotnictví, penzích, platěch těch dvou třetin (2/3) obyvatel, kteří mají mnohem nižší příjmy nežli ty poněkud imaginární průměrné, té jedné třetiny? Bude se ta odpovědnost vztahovat na fantastické odměny pro vedoucí i krachujících podniků, bude se snažit zabránit plýtvání státních peněz při zbytečně obrovských odměnách vedoucích řady státních podniků? „Elita“ TOP 09 nijak nezmiňuje zbytečně stoupající ceny léků, i těch „obyčejných“, což nejen zatěžuje pojišťovny i státní kasu, ale hlav-

ně pak zdravotnické provozy a statisíce pacientů, když stále více doplácí za své léky.

Pan Ing. M. Kalousek bojuje proti „populistickým snahám“ levicových stran, které se „populisticky“ snaží vylepšit nedobry finanční úděl těch, kteří nezapadají do té třetiny obyvatelstva, jež má vlastně „ten nadprůměrný, docela slušný měsíční příjem“. Jako němec ký refrén tralala, opakuje hrozbu o zadlužení, které se za pár let prý zdvojnásobí. Ale když ty „2/3“ nedostanou víc peněz, za co budou kupovat, jak se vyžít obrat? Jak budou platit za své byty po úplné deregulaci nájemného? Málokdo připomíná, že jsme co do zadluženosti na tom lépe, než mnohé původní země členky Evropské unie. Proč nenavrhl **zrušení zcela zbytečného a lidu Česká život znepříjemňujícího poplatku za recepty**, který zdravotnictví jako celku nic nepřináší: nikdo totiž přesvědčivě neprokázal jeho přínos a prospěšnost pro stát, pro občany. Lékaři předepíší statisíce receptů, autor textu je mezi nimi. Například paní NN, 75letá důchodkyně, vdova, dostala tři recepty, s pěti různými položkami. To znamená poplatek 5x30 = 150 Kč, k tomu například ještě doplácí za 3 léky 297 Kč, tedy celkem 447 Kč. Jde ještě k dalšímu lékaři. Bude i tam platit za léky? S hrůzou čeká, o kolik se jí zdrazí byt. Její důchod je např. 9 700 Kč, dosud za byt, elektřinu, otop, telefon, noviny platila 6 900 Kč. Lacinější, přijatelný byt nemůže sehnat. Proč byl pan první podpředseda TOP 09 na TV obrazovce 13. prosince 2009 proti návratu nyní zcela logických progresivních daní, zatímco Janota, Švejnar a Zeman byli pro jejich návrat, když se ukázalo, že nynější jednotná daň také pomohla ke vzniku prázdnoty státní kasy. Pana Ing. Kalouska by jistě všichni chválili, kdyby se tvrdě obul do nezvykle předražené stavby dálnic u nás – i v porovnání s Evropskou unií. On to ale neudělal.

V čem je ta „Prosperita“? Podle jednoduché definice je prosperita situace, ve které jedinec nebo společnost finančně prosperují, mají se dobře. **Prosperita** latinsky znamená: šťastný, úspěšný. Toto by bylo nutné doplnit otázkou, pro koho hlavně bude ta prosperita a co bude znamenat pro většinu obyvatel České republiky, dostane-li se TOP 09 k vládnutí, a ne jen pro TOP 09 „elitu“, do které kupodivu nasákali i původně **křesťansko-sociálně** smýšlející přeběhlíci z KDU-ČSL, v rámci politické „turistiky“.

Nebudou prvním podpředsedovi a vlastně „otci“ TOP 09, jinak velmi pohotovému a bystrému panu Ing. M. Kalouskovi, vadit některé nejasnosti kolem finančních skandálů na Ministerstvu národní obrany v dřívějších letech, když tam působil?

PROF. DR. RAJKO DOLEČEK, DR.Sc.

ČESKÉ DĚJINY V OBRAZECH

(Seriál s dobovými vyobrazeními)

OTAKAR HOSTINSKÝ

(100. výročí narození)

Před sto lety, dne 19. ledna 1910 zemřel v Praze **prof. PhDr. Otakar HOSTINSKÝ** (1847–1910), zakladatel moderní české estetiky, filozof, hudební vědec, výtvarný kritik a pedagog. Původně se psal Ottokar, později Otakar. Je autorem prvních českých dějin světové hudby.

Hostinský se narodil 2. ledna 1847 v Martínově v Budyně. Po maturitě na piaristickém gymnáziu v Praze na Novém Městě studoval filozofii na univerzitách v Praze a v Mnichově. V roce 1869 získal doktorát filozofie a od té doby začal přispívat svými kritikami do různých časopisů. V letech 1869-74 byl hudebním redaktorem časopisů „Dalibor“, „Hudební listy“ a „Pokrok“. Spolu se S. Čechem a V. Šolcem redigoval „Almanach českého studentstva“ (1869), almanach Umělecké besedy „Máj“ (1872) a ve spolupráci S. Čecha, J. V. Sládka a S. Kellera vydával časopis „Lumír“ (1873–74). Od roku 1874 byl vychovatelem ve šlechtických rodinách v Rakousku i v Německu a cestoval po Itálii.

Když se v r. 1877 vrátil do Prahy, přednášel dějiny umění na Akademii výtvarného umění v Praze a dějiny hudby na pražské konzervatoři. Roku 1877 se habilitoval pro obor dějiny a estetiky hudby německy psaným spísem „*Die Lehre von den musikalischen Klängen*“ (Nauka o hudebních zvucích). V roce 1883 byl jmenován mimořádným a v r. 1892 řádným profesorem estetiky na filozofické fakultě české univerzity v Praze (ve školním roce 1897/98 zastával funkci děkana této fakulty). V letech 1885-1893 byl pak profesorem výtvarného umění na nově zřízené Umělecko-průmyslové škole v Praze.

Vedle svého působení pedagogického byl O. Hostinský činný také v řadě tehdy významných odborných a zájmových organizací: od r. 1879 byl mimořádným členem „Královské české společnosti nauk“, od r. 1892 byl čestným členem „Umělecké besedy“, od r. 1893 mimořádným členem „České akademie věd a umění“, od r. 1894 místopředsedou a posléze předsedou „Národopisné společnosti československé“. Od založení až do r. 1894 byl rovněž předsedou

„Filosofické jednoty“. Podílel se také na organizaci dramatické školy při Národním divadle v Praze a účastnil se i činnosti „Českého pracovního výboru pro lidovou píseň v Čechách“.

Hostinský byl aktivním činitelem při organizování českého národního kulturního života. Přispíval do řady časopisů i deníků: mimo jiné zmíněných časopisů to byly např.: Lumír, Květy, Osvěta či Národní listy. Přispíval do Ottova slovníku naučného a do dalších encyklopedií. Napsal několik knih o české hudbě, o lidových písních i o hudební teorii. V oblasti hudební estetiky napsal významné studie o B. Smetanovi a Z. Fibichovi. S hudebním skladatelem Z. Fibichem ho pojilo i osobní přátelství, díky němuž vzniklo Hostinského libreto k opeře *Nevěsta messinská* (1883).

Hostinský byl silně ovlivněn J. F. Herbartem (1776-1841), pozitivismem a v hudbě zejména R. Wagnerem (1813-1883). Již v r. 1868 navštívil premiéru Wagnerovy opery *Mistři pěvci norimbersí* v Mnichově, kde se seznámil s B. Smetanem (1824-1884) a stal se jeho nadšeným obdivovatelem. Seznamoval českou veřejnost s teoriemi hudebního skladatele R. Wagnera o „celkovém uměleckém díle“. Požadoval, aby divadelní představení bylo tvořeno dokonalým souladem mezi básnickým textem a výpravou, režii a hereckými výkony. Klád důraz na ideovost a národnost v umění a zvlášť v literatuře. Ve svých studiích Hostinský dokazoval, že pro české básně není vhodná časomíra. Jeho zásadní dílo *O realismu uměleckém* (1890) vymezuje romantismu tématu z historie a realismu tématu ze současnosti. Spory o realismus charakterizuje jako spor mezi krásou a pravdou, přičemž pravdu pro něj představuje právě realismus.

V estetických názorech vychází O. Hostinský z díla J. F. Herberta. Své estetické poznání a myšlení obohatil z mnoha moderních zdrojů přírodních věd, hudební teorie i dějin umění. Estetika se pro Hostinského stala především vědou o konkrétním umění. Svou estetickou koncepci vyložil v německém spise *Herbarts Aesthetik* a v menším české studii s názvem *O významu ideí Herbertových pro všeobecnou aesthetiku* (1881).

Hostinský je autorem řady odborných pojednání, zejména hudebně historických: *Richard Wagner* (1871); *Křištof Vilibald Gluck* (1884); *Hektor Berlioz* (1885); *O české deklamaci hudební* (1886); *Jan Blahoslav a Jan Josquin* (1896); *O realismu uměleckém* (1890); *O socialisaci umění* (1903); *Česká světská píseň lidová* (1906); *Antonín Dvořák ve vývoji naší dramatické hudby* (1908); *Vzpomínky na Fibicha* (1909); *Bedřich Smetana a jeho boj o moderní českou hudbu* (1910) aj.

Estetik a hudební vědec O. Hostinský vychoval mnoho žáků, hudebních teoretiků i estetiků, z nichž nejznámějšími byli Z. Nejedlý a O. Zich. Zemřel dne 19. ledna 1910 v Praze.

12. 3. 2010

PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK
REPROFOTO: ARCHIV AUTORA

Bytová problematika

Zamyšlel se nějaký tvůrce zákonů o deregulaci nájemného nad důsledky, které zřejmě přinesou? Na počty lidí, kteří bydlí u soukromých majitelů domů s deregulovaným nájemným a dostali se do ekonomické a bytové krize, a to díky špatným zákonům a chamtivosti někoho jiného. Zamyšlel se již někdo nad tím, jak je lidem v pokročilém věku, kteří musí mnohdy platit úhradu za základní poplatky za bydlení ve výši, kde nestačí jeden příjem (důchod) a blíží se k dvojnásobku jejich příjmů? Není zde žádná možnost se odstěhovat, každý majitel chce na pronájmu bytu vydělat, nikdo si nechce vzít nájemníka natrvalo. Jak asi pak na tom bude člověk, který zůstane sám, když má najednou platit všechny účty, které přesahují jeho příjem a nemá se kam odstěhovat? Jaký psychický teror je na takové lidi kladen, že nevědí, kudy kam, všechno se jim hroší pod nohama, nezbyvá jim už nic? Není možnost kam jít. Jsou vězni majitele bytu, který se domáhá svých majetnických práv a nájemníka šikanuje a vyhrožuje vystěhováním, i když není kam. Kolik lidí v pokročilém věku tuto situaci nezvládlo, to nikoho nezajímá. Kolik lidí smrtelně onemocnělo, nebo si smrt sami přivodili, kolik lidí zůstalo na ulici, kolik jich je a prosí o umístění v domově pro seniory, aniž by tam chtěli? Kolik lidí vyčerpal celé své úspory, jen aby přežili? Celá deregulace nájemného bez zajištění zázemí pro dotčenou část občanů, kteří se dostanou do takto neřešitelné situace, je pak státem organizovaná šikana. Uvědomuje si to někdo, kdo se pod tuto reformu podepsal?

JARMILA A. (ADRESA JE K DISPOZICI V REDAKCI)

Co se děje na Slovensku?

Nesúhlasíš? Nevadí!

Pri sledovaní vydania (3. 1. 2010) diskusnej relácie ČT Otázky Václava Moravca som sa utvrdil v tom, že nielen na Slovensku, ale aj v Českej republike prežívame okrem ekonomickej krízy aj krízu morálky a krízu hodnôt. Ekonomická kríza je len výsledkom morálnej krízy. V relácii diskutovali Mirek Topolánek (ODS) a Jiří Paroubek (ČSSD).

Jiří Paroubek celkom otvorene priznal a v priamom prenose vyhlásil, že český parlament schválil Lisabonskú zmluvu aj napriek tomu, že väčšina Čechov bola proti tomuto dokumentu. Konanie poslancov nepriamo označil za vyšší záujem, lebo aj napriek tomu, že občania zmluvu nechceli a nechcú, oni, rozumie slušní a zodpovední politici vedia čo je pre českých občanov dobré a preto bremeno zodpovednosti prevzali na svoje plecia.

Svojím spôsobom je obdivuhodné ako sa niektorí politici opoždia otvorene a bez servítky na ústach vyhlásiť, že aj keď vôľa väčšiny je iná, my, vaši zástupcovia konáme tak ako chceme, lebo... , inak povedané: Máme vás všetkých na háku. A ja dodávam. Máme vás všetkých na háku, ale nezabudnite ísť v najbližších voľbách voliť, pravdaže najlepšie nás, slušných zodpovedných politikov. Pýtate sa prečo nás treba voliť, keď kašleme na váš názor? Ale no tak, nebuďte smiešní – voliči, hádam si nemyslíte, že niekoho zaujímajú váš názor. Platí preda zásada: My vám vyberieme koho voliť a vy ho zvolíte. Všetko ostatné je prejavom extrémizmu a terorizmu. A nezabúdajte ctení voliči, že slovenský minister vnútra Kaliňák to celé zaklincoval vyhlásením, že každý terorista bol v minulosti extrémista. Nech žije 21. storočie!

MGR. ROBERT ŠVEC

(Měsíčník Právo Národa, únor 2010, str. 1)

Pohádkáři z Lidových novin

V článku „Ani Reagan, ani Gorbačov“ (Lidové noviny 12. 12. 2009) tvrdí Petr Luňák, že příčinou pádu sovětské říše zla není holý fakt, že Reagan Sovětský svaz uzbrazil, jak se ještě stále trádí, ale veškerý kredit za osvobození celé východní Evropy prý patří lidem, kteří se jednoduše chopili příležitosti a říši zla poslali do propadlístě dějin.

Otázek je však namístě hned několik. Především je učiněná záhada, kde se tak najednou vzala ona nečekaná příležitost. Proč Sovětský svaz, který nikdy neváhal potlačit jakoukoliv „kontrarevoluci“ ve svých dominiích, byl zcela náhle stížen typickým bolševickým humanismem, a tak jeho vůdce Michail Gorbačov se z ničeho nic rozhodl pustit z řetězů všechna poválečná východo-evropská dominia bez nasazení kterékoliv skupiny vojsk Sovětské armády, jak velela sovětská „obránná doktrína“.

Petr Luňák by měl v Lidových novinách alespoň připustit, že když ne uzbroujení, pak tedy asi něco velmi podobného muselo Sovětský svaz donutit ustoupit doslova až ke zdi, z nížž jednu, berlínskou, dokonce museli nechat zbořit. Ani spolehlivě lidová armáda NDR, uvylá střilet do lidí prchajících z NDR do kapitalismu, tentokrát nestřílela.

Kdo způsobil takový zázrak?

Být dopisovatelem Lidových novin jako Petr Luňák, určitě bych alespoň připustil, že možná mohla existovat jakási dohoda, která Gorbačovovi patrně nedovolovala zásahnout jak proti bourání zdí, tak proti pochoduujícím davům v Praze, Varšavě či Budapešti, zatímco například v celém Pobaltí a na Kavkaze, na něž se patrně žádná dohoda nevztahovala, nechal humanista Gorbačov řádit Sovětskou armádu tak, jak byla zvyklá. Gorbačovův humanismus, o němž bájí v Lidových novinách Petr Luňák, měl zřejmě své dohodnuté meze.

O jaké dohody šlo, nejse sice zatím informování, nicméně z průběhu událostí z podzimu roku 1989 musí být i náhodnému pozorovateli nápadné, jak všechno šlo jako na drátku ve všech východoevropských dominiích – s jedinou výjimkou v Bukurešti.

Ronald Reagan byl první poválečný americký prezident, který postavil Sovětský svaz před dilema: Buď vyklidíte veškeré území, která jste dobyli v Evropě v druhé světové válce, anebo se začnete připravovat na třetí světovou válku – s USA. Tak jasnou řeč Rusové celych čtyřicet let od nikoho neslyšeli, poprvé až na jakési lodi poblíže Malty. Byla to díkce, jaké Sovětský svaz dobře rozumí, a všechny úvahy o zhroucení sovětské říše musejí především vycházet z této premisy: **Sovětský svaz byl donucen vyklidit východní Evropu pod hrozbou vypuknutí třetí světové války.** Sovětsí šachisté z Kremu si dobře spočítali, že takovou válku, při níž nebudou stát na jejich straně Spojené státy a Velká Británie, jako tomu bylo za války s Němci, by Rusko vydrželo možná měsíc, možná týden, kdoví. Sovětská generalita v každém případě dospěla k závěru, že v případném konfliktu se Spojenými státy by CCCP se svou

neporazitelnou Sovětskou armádou neměl t. č. šanci, a to ani v případě hvězdných či měsíčních válek.

Nebyla jiná možnost, než jednat se Sovětským svazem z pozice síly; jiné pozici Moskva nikdy nerozuměla.

První, kdo se o to pokusil, byl Ronald Reagan. V tom je jeho mimořádná, historická zásluha. Díky Ronaldu Reaganovi a jeho jasnému ultimátu Moskvě je dnes východní Evropa svobodná a může se těšit demokratickému vývoji. Vypravěči pohádek z Lidových novin tato fakta zásadně přecházejí mlčením.

Při bujarých oslavách 20. výročí od hromadného pádu komunismu v Evropě nepadlo v médiích o Ronaldu Reaganovi ani slovo. Novináři si vymysleli mediální pohádku o lidu, který uzmul jen tak, z ničeho nic, komunistům ve všech zemích východní Evropy současně moc z krvavých drápů. Až na Rumunsko. Tamní diktátor až do posledních vteřin svého života věřil, že má dost síly postavit se proti dohodě velmocí a proti rozkazům z Moskvy. Gorbačov sice všem komunistům slíbil, že se jim nikde nesmí nic stát, ale Ceaușescu neuvěřil. Zahájil palbu do kontrarevolucionářů, neboli do neozbrojeného davu v Bukurešti. Tím ovšem porušil imaginární dohodu velmocí, takže do hry byly neprodleně nasazeny zvláštní oddíly KGB, určené pro operace v zahraničí. Vytáhly prchajícího Ceaușeska i s chotí z obrněného transportéru, oba postavily ke zdi a popravily ranou do týla. Bez soudu, bez účasti revolučního lidu, který musel zůstat za zdí.

To byla signifikantní tečka za převratovým podzimem roku 1989 v Evropě.

Ve všech ostatních zemích socialistické ho tábora měli tamní diktátoři dost rozumu, aby včas odešli ze scény. Jaruzelski, Žižkov, Honecker a u nás Milouš Jakeš se neodvážili postavit se proti Moskvě a její kontrarevoluci. Tím zachránili životy nejen sobě, ale všem komunistům, kteří pak v pohodě nalezli do všech vlád v postkomunistické Evropě, pochopitelně už bez rudé knížky za řádry. Dnes nás už zase reprezentují v OSN, v Bruselu a na velvyslanectvích po celém světě, neboť dle vyjádření disidenta Václava Havla mají za sebou vynikající diplomatickou průpravu v sovětských špiónážních institutech v Moskvě a v Oděse; a naše noviny svobodně píšou už dvacet let o tom, jak komunističtí disidenti porazili komunismus v Československu. Kdepak nějaký Reagan!

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

SN NA INTERNETU

Upozorňujeme čtenáře, zejména ze zahraničí, že mohou právě vyšlá čísla SN najít také na této internetové adrese: www.volny.cz/ingvesely

Rozpočtový balíček ...

(Pokračování ze str. 1)

TOP09 a jiné. Jen klidná síla pobožných a neagresivních lidovců, ochotná se vždy přidat k momentálním vítězům přežívá, byť jejich vůdcové od doby Josefa Luxe již nemají zdaleka takový glanc. Celá politická scéna je rozhádaná, naplněná prosazováním osobních zájmů. Je to boj o místo na slunci těch, kteří jinak, než v záři reflektorů neumi a hlavně nechťejí žít.

Poslanci se chovají jako šlechta, jejíž podřízení mají právo jen jim sloužit Však se také ihned symbolicky přestěhovali do šlechtických paláců. Ba dokonce předseda Senátu zvažuje kandidaturu ve volbě krále, pardon, prezidenta. Je pravda, že zatím nic nezkazil, protože kdo málo dělá, málo zkazí, ale jako bývalý lékař by republiku asi neuzdravil. On ne. To spíš Václav Klaus, který přes svou kontroverznost přece jen v poslední době nějaký rozumný krok udělá. Očekávám, že po následujících volbách, které budou zajisté opět provázeny nechutnými tahanicemi o předsednictví mezi známými kohouty, pověří sestavením vlády Jana Fischera jako šalamounské řešení. Naznačuje to i to, že on odmítl funkci eurokomisaře možná právě s perspektivou pokračovat jako předseda politické vlády. Neboť „kdo to jednou zkusi, už tam zůstat musí“.

Nejspíš ale ani to naši politickou scénu neuklidní. K tomu by byla potřeba celková reorganizace politické moci ve státě, jejíž proces je dlouhodobý a v dané konstelaci hvězd a pasivními občany prakticky nemožný. Kdybychom nebyli tak závislí na zbytku světa, mohly by nás zachránit ze současné situace dvě možnosti. Buď bychom apatii a stádnost

občanů museli překonat systémem jedné vůle jako v mraveništi, nebo ve včelím úlu. Tam jedinec není nic než robot, plnící centrální vůli. Takový režim v podstatě zavedl Hitler v Německu a všichni víme, že to sice fungovalo, ale jak to dopadlo. Nebo by to mohl změnit exodus celého národa v těžkých podmínkách pouště tak dlouho, až by vymřeli všichni, kteří pamatují současnou republiku a vznikla by nová generace, poslušná jednomu vládci. Léviocvů bychom proto měli dost, ale kdo by nás živil manou a ukazoval nám cestu, když na požadavek „Nebudeš mít jiného Boha kromě mne!“ by bylo jistě více ochotný. Ani to by ale zřejmě nefungovalo, ač by se to někomu mohlo líbit. Nezbyvá tedy, než se smířit se skutečností a snažit se ji jen poopravit dnes tak moderním nějakým balíčkem, byť asi ani ten nebude fungovat.

Abý takový balíček fungoval, museli bychom především zavést nekompromisní pravidelnou kontrolu plnění úkolů, alespoň takovou, jako jsou vizity v nemocnicích. Ovšem s plnou odpovědností za svěřené úseky a sankcemi za jejich neplnění. Nejen „ztrátu kytíčky“, nebo maximálně odvolání z funkce bez postihu. Vyměnit poslance za opravdové zastupitele, starající se o své voliče bychom měli v následujících volbách, to se ale jistě nepovede, přísná kontrola těch stávajících podle litery Ústavy je však nutná a proveditelná. Zejména v utrácení státních peněz a kontroly státních zakázek.

V ekonomice je nutné získat zpět pod státní správu prodané podniky „rodinného stříbra“ a bank jako slepic, snášející

NA TAPETĚ SUPERVOLEBNÍ ROK 2010 aneb Co s naším politickým rybníkem?

Jedno české přísloví říká: „Jména hloupých na všech sloupích.“ Nevím, do jaké míry to souvisí s volbami, které jsou u nás relativně nedávnou záležitostí: jako rovnoprávní občané volíme něco málo přes sto let.

Ať tak či onak, v našich zeměpisných končinách v posledních dvaceti letech, kdy lidé chodí k volbám už zase svobodně, vyrostla jakási třída profesionálních „politiků“ či spíše politikářů, kteří přišli na to, že politikou se dá docela úspěšně žít. Stačí k tomu mít dostatečně prořízlá ústa, drzé čelo, ostré lokty a někdy taky „vizi“. Tu má každý z našich „politiků“ (alias podnikatelů s důvěřivostí občanů a voličů) jinou – nebo žádnou. Vždyť to nikdo ani nezjistí. Volby bývají u nás tak často a „recyklovaných“ politiků je v této zemi tolik, že lidé už ztrácejí přehled o tom, kdo je kdo.

Zrovna dnes mě z jednoho billboardu ve stanici metra Skalka už z dálky pozdravil svým laskavým úsměvem spokojený důchodce z Vysočiny, bývalý předseda vlády i ČSSD Miloš Zeman, těmito slovy: „Znám cestu z krize.“ Možná on sám je přesvědčen o pravdivosti toho, co tvrdí, ale moje zkušenosti z posledních dvou desetiletí posttotalitního vládnutí mi brání, abych této jednoduché „pravdy“ uvěřil. Vždyť celych těch dvacet let nového režimu se v tom našem „demokratickém“ politickém rybníku prohánějí stále titíž kapři a na hladině exhibují tytéž kachny a další opeřenci. Až je v toho jednomu občas úzko a dostává záchvaty beznaděje. Opravdu z toho nevede žádná cesta ven?

Náš politický rybník, plný dobře vykrmených kaprů i ptáků všeho druhu, je pokrytý žabincem a už pořádně páchne. Chtělo by to jediné: vypustit ho, vyvézt nahromaděné bahno a napustit novou, čerstvou vodu. Kdo to ale udělá? Neodvolatelní poslanci, kteří sami sobě určují práva i výši odměny, se do toho asi nepohrnou. Tento nezáviděníhodný krok, zásadní chirurgický řez, který jednou provždy vyřeší stav naší „zabetonované demokracie“, musí provést občan-volič, přesněji ti uvědomělí občané, kteří neutečou před volbami na své chaty a chalupy, ale pokusí se něco pro naši demokracii udělat.

Jak dopadnou blížící se volby do Poslanecké sněmovny, lze podle volebních preferencí snadno odhadnout: setrvalý stav rivality dvou nejsilnějších stran (ODS, ČSSD) a možná vystřídaní Strany zelených a KDU-ČSL novými, dosud neparlamentními subjekty - Věcmi veřejnými nebo Stranou práv občanů (zemanovců). O politických matadorech z TOP 09 raději pomlčím.

Přestože situace nevěští žádnou zásadní změnu, ale spíše setrvalý stav jako v hlášení našich meteorologů, řešení by se našlo – a nikoli jen jedno. Stačilo by, aby se naši volení zástupci docela vážně a zodpovědně zamysleli nad budoucností své země a požadovaly: 1. zrušit neodvolatelnost poslanců včetně jejich doživotní imunity; 2. zrušit financování politických stran ze státního rozpočtu a nahradit ho členskými příspěvky a dobrovolnými dary sponzorů (nikoli „mrtvými“ strýčky z exotických ostrovů); 3. zrušit pětiprocentní hranici pro vstup do zákonodárných sborů.

Až nebudou parlamentní strany dostávat z našich daní desítky milionů za výsledky voleb, přestane být „politika“ tak výnosný džob, jakým se dosud zdála být pro ty, kteří v tom uměli chodit. Do politického rybníka přiteče čerstvá voda v podobě nových stran, budou i noví kapříci a sem tam i nějaká štika. Musíme si ale dávat dobrý pozor na to, aby zase někteří kapři nezačali příliš tloustnout a lenivět. Pak možná i demokracie u nás zvítězí.

T. G. Masaryk, jehož 160. výročí narození jsme si nedávno připomínali, říkal, že k zakořenění demokracie bychom potřebovali alespoň padesát let. Dvacet let už máme za sebou. Ted' jde o to, abychom mohli kráčet k demokracii další desítky let, ovšem za předpokladu, že po vítězství ČSSD ve volbách nepříjde zase nějaký nový Únor 1948. Záleží to i na nás – voličích.

17. 3. 2010

- RJ -

L'udovit Štúr
Celý život bojoval za náš národ
Teraz je rad na nás

✠ Slovenské
Hnutie
Obrody

Pridaj sa k nám!
www.sho.sk

zlatá vejce. Necht' je snášeji do státní pokladny, a ne do zahraničních kapes. Ti, co je prodali, by měli dostat úkol: získat je zpět. Nebo konkurenčně vytlačit nově zřízenými podniky. Necht' český občan vydělává sám na sebe. Takovými tunely, jako jsou banky, telekomunikace, výroba aut, výroba léků a řada jiných, uniká republika tolik peněz, že jejich návratem by se český rozpočet zcela uzdravil. Finanční prostředky pro začátek by bylo možné získat z jisté části vydáním dluhopisů pro občany republiky.

Okamžitý výsledek by mělo přinést zrušení afghánské mise, nebo alespoň požadovat její financování těmi, jimž slouží. Také by bylo vhodné vrátit se zpět ke státem organizovanému zdravotnictví a dopravě, zejména té do zaměstnání. Ale také k povinnosti prokázat na požádání státními orgány způsob své obživy. A vyžadovat od nezaměstnaných na podpoře veřejně prospěšné práce – jako podmínku podpory. Zejména od těch, kteří jsou ochotni žít, protože se práce štítí, jako mnozí Rómové či bezdomovci.

Pro ozdravení společenských vztahů je také nutné třeba zřídit Úřad pro kontrolu etiky mezilidského jednání a platnosti podvodných smluv, aby se zamezilo podvodům spekulantů. Státem placený ombudsman se stará jen o nedostatky ve vztazích občana vůči státním organizacím a soukromí podvodníci jsou prakticky nepostizitelní. Ba dokonce by neškodilo oživit takovou instituci, jakou byl komunistický VLK, kterého se báli i sami komunisté. Pak by snad mohly jít věci k lepšímu. Bohužel, jak již bylo výše řečeno, jsou to za daných podmínek neuskutečnitelné plány. Výkřik do tmy.

5. 2. 2010

ING. VLADIMÍR VESELÝ

UPOZORNĚNÍ

Náš dlouhodobý dopisovatel, politický vězeň komunistického režimu a plukovník letectva v. v. Ing. Čerňovský začal pracovat na dlouho utajované situaci v československém vojenském letectvu. Za svůj cíl si vybral náročné téma, a sice Katastrofy československého vojenského letectva od roku 1918 až do roku 1990.

První část této knihy, která obsahuje údaje o zahynulých pilotech a členech osádek letadel v období let 1918 až 1939, je již hotova a čeká na vydání v nakladatelství Svět. Kniha má přes sto stran textů a více než 150 stran dokumentů a fotografií pilotů a letounů, se kterými zahynuli.

Čtenáři, kteří se zajímají o činnost letectva, najdou v této knize velice zajímavé informace, protože se jedná o dokumenty, popisy, náčrty a fotografie z dávné doby, ale i z let 1938 a 1939, kdy republiku obsadil německý Wehrmacht.

Nyní autor pracuje na další části, která se zabývá událostmi z let 1945–1990. Podotýkáme, že až dosud všechny události o leteckých katastrofách, při kterých zahynul pilot nebo osádka letounu, byly a v některých případech jsou ještě označeny jako tajné. V roce 1950 byl tehdejší ministr národní obrany Čepičkou vydán přísný zákaz jakékoliv publikace informací nebo fotografií.

O tom, kdy vyjde další část této knihy, vás budeme informovat.

REDAKCE

PAN DR. PERNES ANEB JAK VÝTI S VLKY

Nový ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů Dr. Jiří Pernes v interview pro Mladou frontu DNES 4. 3. t. r. řekl doslova: Komunistický režim nám nikdo nevnutil. Nedostal se sem na sovětských tancích, ale naši rodičové si ho sami dobrovolně vybrali v l. 1945 a 1948. Ty davy na náměstích, které skandovaly podporu Gottwaldovi, tam nikdo neposlal násilím.“

Skutečnost však byla přesně opačná: šlo jednoznačně o sovětský puč, anexi, již byla ovládnuta poslední stře-doevropská demokratická země, Československo, podobně jako tři roky předtím do toho spadlo „dobrovolné“ Polsko či Maďarsko a další evropské země. Akci osobně řídili sovětsí „poradci“ v čele s „dozorinem“ Zorinem. Gottwald a jeho komunistická strana tu posloužili jen jako kolaborantská stafáž. Některí úředníci si museli dokonce hodit přes zimníčky flintičky a všechny nahnala KSČ na náměstí. Kdo nešel jásat, tomu to spočítali. Měli na to 42 let.

Jak to, že tohle ředitel ÚSTR neví? Co to měl za rodiče, kteří mu tohle neprozradili? Vyloučili by je za to z KSČ?

A dále se v interview pro MF DNES praví ústy pana ředitele toto: „Socialistické přesvědčení trvalo v naší společnosti dlouho. Ještě v roce 1968, ač lidé věděli, jakých špatností se komunisti dopustili, plédovali pro socialismus, byť s lidskou tvář, a podporovali vedoucí úlohu KSČ.“

Skutečnost byla opět zcela jiná. Škoda, že si tu „podporu“ nemínila KSČ nechat potvrdit svobodnými či polosvobodnými volbami. Takových voleb se KSČ bála 42 let jako čert kříže. Věděla, že svobodné volby nejen v Československu, ale i v Polsku, Maďarsku a v dalších sovětských dominiích by znamenaly okamžitý pád komunistického režimu, a to zcela bez ohledu na to, co o tom psal stranický tisk.

Ani tohle pan ředitel Pernes neví, na vokovické Sorbonně mu to nenarvali do jeho popletené svazkové hlavičky, takže dodnes tápe. Katastrofa je, že hodlá z pudy Ústavu pro studium totalitních režimů šířit neohroženě dál všechny ty známé lži, jimiž si bývalí komunisti u nás už dvacet let vytvářejí alibi. Panu řediteli to není jasné a snad by bylo rozumné, kdyby funkci ředitele tak významného ústavu pro své základní historické neznalosti raději nepřijal.

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

PODĚKOVÁNÍ

Upřímně děkujeme všem našim předplatitelům, příspěvatelům i čtenářům, kteří svým finančním darem podpořili další vydávání SN.
REDAKCE

Citáty měsíce

Nekažme si to, co máme, touhou po tom, co nemáme.

(Epikuros ze Samu)

Každý národ má tolik velkých mužů, kolik zasluhuje, a lidstvo si jich vychovává tolik, kolik potřebuje.

(J. G. Herder)

Mluvit o cti v politice je nonsens.
(Napoleon Bonaparte)

Svobodné noviny NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

YDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK • ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: ING. VLADIMÍR VESELÝ • LAYOUT A GRAFIKA: MARTIN ZÁHORA • PÍSEMNÝ KONTAKT: PŘETLUCKÁ 31, 10000 PRAHA 10 • ☎ 223012252 • FAX: 274815072 • E-MAIL: SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ • REGISTRACE: MK ČR E13181 • ISSN 1803-0955 • DISTRIBUCE: PNS, a.s. • UZÁVĚRKA TOHOTO ČÍSLA: 18. 3. 2010 • CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME I NÁZORY, KTERÉ NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

Národní obzory

NEZÁVISLÁ REVUE ČESKÉHO NACIONALISMU

<http://www.narodnilisty.wz.cz>

Zdvořilý laický návrh na redukci státního dluhu čili: jak nelhat a nekrást?

Ve vášnivých debatách v prostředí poslanecké kasty o hrozivém vývoji schodku státního rozpočtu padají především nerozmanitější návrhy na šetření státních výdajů na jedné a na zvýšení státních příjmů z nejružnějších daní na druhé straně, tj. návrhy na ještě větší zchudnutí těch nejpotřebnějších a na vyždímání peněženek prostých občanů vůbec. Kolik set miliard uniklo státní pokladně z nízkých daní, uložených těm nejbohatším, a kolik miliard museli zaplatit ti nejchudší jen za podvody s „reformou“ zdravotnictví, která byla v podstatě nezdařeným pokusem o privatizaci zdravotnických zařízení, tedy pokusem o další příspěví na konta bohatých? Primitivní a nenasytný český kapitalismus slavil a slaví orgie. Ve smršti poslaneckých návrhů však došlo k politováníhodnému přehlédnutí několika možných vydatných zdrojů pro příjem financí do vyprázdněné státní pokladny.

Především je to zastavení nezměrné korupce státních, zejména ministerských úředníků a mnoha představitelů obecních zastupitelstev a stranické hierarchie, související se zadáváním předražených a často i zbytečných, stamiliónových a miliardových státních zakázek firmám s neprůhlednou vlastnickou strukturou a bez výběrového řízení. Státní a veřejné pokladny to stojí desítky miliard... Jde tedy o oblast státně-soukromého kšeftaření, o čilou provizi pro politiky od soukromých firem čili: „když se ruka k ruce vine, tu se dílo podaří“, jak se pělo ve státní hymně ze zlatých časů prohnílého mocnářství. V hospodaření krajů a obecních zastupitelstev na různých úrovních regionů to jsou úhrnem tisíce předražených a často nepotřebných staveb, „oprav“, expertních zakázek, o „porcování medvěda“ a státem placené stavby pro uspokojování exkluzivních zájmů politopadové buržoazie ani nehovoře. Jsou to úniky státních peněz v řádu desítek miliard. Výše zmíněné ručky se však týkají především řady úplatných ministerských úředníků a partajních bossů, kde se s úplatky a problematickými zakázkami bezostyšně kšeftuje. Pro stát stejně drahé a zbytečné je zakládání nových ministerstev pro uspokojení postů koaličních stran: k čemu např. potřebuje malý stát „ministerstvo pro menšiny“? Nevýhodné rozprodávání státního majetku už se v podstatě nekoná, neboť již téměř není co rozprodávat, avšak lze očekávat další boje o miliardové zakázky, zejména za více než stomiliardovou zakázku na odstraňování ekologických škod, která nepochybně navýší částky na zahraničních kontech řady volených zástupců lidu i partajních bossů. Ilustrativním příkladem fungování „šedé“ ekonomiky partají a politických kšeftů mnoha tzv. politiků je zadržitelný politický vzestup jednoho z nich, který to „myslel upřímně“ a pozoruhodně brzy se stal ministrem, premiérem, šéfem strany a doktorem práv, než se odebral do zaslouženého politického důchodu s darem jednoho sta milionu korun od svých vděčných obdivovatelů. Nebo že by tento veskrze průměrný muž byl geniálním finančním expertem či investorem?

Nepochybně vydatným zdrojem příjmů státních financí by bylo odstranění rozmařilého financování politických stran, které dostávají stamilióny nejen za hlasy voličů, ale i za poslance a další příspěvky, jež jim umožňují vydržování stovek sekretariátů s tisíci zaměstnanci a gigantické ústřední sekretariáty s dobře placenými šéfy, poradci a poradci poradců atd. Odkud berou, zejména obě větší politické strany, stamiliónové částky vynaložené na předvolební propagandu? Průkazné podvody s finančními dary od neexistujících, nežijících osob politickým stranám nebyly nikdy potrestány.

Oba shora zmíněné zdroje spojuje fenomén specificky český pojetého lobbování, které vedlo k tomu, že zákon o regulaci lobbování sněmovnou neprošel. Ani nemohl, neboť jeho důsledkem by byl prudký pokles příjmů pro mnohé představitele české politické šmíry, kde placené členství ve správních a dozorčích radách velkých podniků je již beznadějně rozděleno. Takže nejúčinnějším opatřením pro ozdravení státních financí by bylo rozpuštění stran ODS a ČSSD, které se na bědném stavu státní pokladny a národního bohatství podílely nejvíce. Zelení a lidovci se již, díky bohu, rozpouštějí sami.

Jak konstatují politologové, dochází ve světě demokracie k posunu od reprezentace (rozumí se vůle lidu) k lobbování (rozumí se: reprezentace zájmů oligarchie zastoupené partajními šéfy a tzv. politiky). Kšeftování s podniky a nejružnějšími komoditami, jako byly kdysi lehké topné oleje, plynule přešlo do kšeftování se zákony a s politikou vůbec. Jeden bývalý ministr dopravy by o tom mohl jistě hodně říci, kdyby se mu ovšem chtělo. Pánům Koženému, Krejčíři, Pitrovi a dalším, právě aby se to říci nechtělo, je zajištěno jejich zcela bezpečné „uložení“ v daleké cizině. Mohlo by se také hovořit o předplaceném rozhodování mnoha poslanců, o koupených zákonech, které už nevyjadřují vůli lidu, ale nenasytnou chamtivost podnikatelů všeho druhu. Jistý politolog má pro tento neblahý stav věci veřejných výstižný název: „zprivatizovaná demokracie“. Dodejme, že je to výsledek morální oblundnosti a nestoudnosti českého politického hokynaření.

Další oblastí zdrojů je tajuplná, odporná a pobuřující politika, právem označovaná jako pozitivní rasismus. Prostí občané, pro embargo uvalené na informace o problémech jisté etnické menšiny, označované jako „sociálně vylučování“ (bez bližšího označení kým a objektivního proč), se nikdy nedozví, kolik stovek milionů korun bylo vynaloženo na postavení nových paneláků na místo těch „vybydlených“ (pojem je obohacením českého slovníku), kolik stamiliónů dluží nezanedbatelná část tohoto etnika na neplaceném nájemném, kolik miliard pobírá na sociálních dávkách, za „nezaměstnanost“, početné potomky a pracovní „invaliditu“. Dozví se jen, že na řešení problémů početných příslušníků tohoto etnika se ročně vynaloží asi deset miliard korun a že početnost tohoto etnika vzrostla za posledních dvacet let asi desetinásobně. Naproti tomu se nedozví nic o jeho podílu na zločinnosti. Kolik miliard by se ušetřilo na neefektivní a zneužívanou sociální péči, školení asistentů, poradců atd., kolik peněz by se z toho mohlo dát těm vskutku potřebným, také „sociálně vylučovaným“ tisícům lidí, kteří se často ne vlastní vinou stali bezdomovci a řada z nich umírá podchlazením v keřích městských parků a v „nevybydlených“ kanálech.

Příčiny hrozby státního bankrotu ovšem sahají daleko až k počátkům „sametové revoluce“, k nastartování státního podvodu, označeného jako privatizace. Kde jsou stamiliardy získané za privatizaci bývalých státních výrobních podniků a bank, za privatizaci, která byla záměrně prováděna v právním prostředí, umožňujícím nejdrzejší způsoby bezrestného „tunelování“. Společným jmenovatelem této politické, mravní a nyní již také ekonomické bídě tohoto státu, který kdysi patřil mezi hospodářsky a kulturně nejvyspělejší země světa, je všudypřítomná korupce. Stát s korupcí v nejvyšších patrech svého politického řízení nemůže mít ovšem vyrovnaný státní a veřejný rozpočet: je tu příliš mnoho štedrých dodavatelů úplatků na jedné a příliš mnoho profesionálních podnikatelů s ochotnou „politikou“ na druhé straně. Je tu zkrátka v řízení státu příliš mnoho zlodějů. Míru tohoto společenského neřádu znásobuje příliš mnoho partajní drzosti s výběrově lidumilnou tolerancí pro lumpy a smyslem pro „zlaté padáky“ těm, kteří v tom kupeckém prostředí nějak neobstáli.

Současně vyšší státního dluhu přes bilion Kč odpovídá zhruba částka za rozkradený majetek a rozprodané, či v zájmu cizího kapitálu likvidované „rodinné stříbro“ (cukrovary, pivovary, sklárny, textilky, výroba obuvi) a vývoz surovin, zejména dřeva. Na 600 miliard korun stála stát jen sanace zkrachovalých bank, další stamiliardy stály špatné investice, nevýhodné smlouvy se zahraničními investory a jim velkoryse, ale stupidně udělované výhody, jako jsou daňové prázdny a další. Uniknuvše z dusivého objetí Sovětů a duchovního marasmu domácího komunismu, stali jsme se vasaly jiných politických hráčů a her. Rozprodali nám národní bohatství a z dědictví minulosti nám zůstali mnozí vychytralí papalášové, kteří si hrají na demokraty, liberály a humanisty, ale jsou to v podstatě jen hyenismem nadaní politici byznysmeni.

Aaa vvvo ttom ttot to je!

PROF. MILAN NAKONEČNÝ

TAXMEN CLUB

<http://www.taxmenclub.cz>

Tak začínám...

Četl jsem článek v novinách. Tak takhle začíná písnička od Taxmenu Murmansk. Čtete článek v novinách. Nechci tady demagogicky omílat to, co každý rozumný člověk ví. Tento rok si připomeneme 65. výročí osvobození jihozápadních Čech 3. armádou generála Pattona. Nebýt jich tak vyčerpaná armáda Ruska by už nedokázala vzdorovat ještě dost silné armádě Střed gen. Schörnera.

Dobýt Atlantský val bylo nadlidské úsilí hlavně pro první sled Big red One. Ale touha skončit lidská utrpení druhé světové války byla větší než nebezpečí, číhající na všech plážích francouzských břehů. Doká-

zali to a postupovali dál do vnitrozemí, a věřte, někdy to nebylo vůbec jednoduché. Podařilo se – a ještě dokázali vstoupit na území tehdejšího Protektorátu a svádět jedno z posledních bojů, kdyby je nezastavila DEMARKAČNÍ ČÁRA a mocenské zájmy východního bloku. Omluvili jsme se sudetským Němcům za odsun z pohraničí, dokázali jsme to. Proč nedokážeme vyslovit veřejně omluvu za to, že jsme s klidným svědomím po léta zapírali, že nás taky osvojila armáda USA? JE TO PRO NÁS TAKOVÝ HANDICAP, anebo se někomu hodí spíš tady ukazovat USA jenom jako imperialisticky národ, který všude jenom páchá násilí na lidech. Oprostěme se už konečně od starého myšlení a přiznejme si, že nyní svádějí boj proti TERORISMU – I ZA NÁS.

Ve čtvrtčních HOSPODÁŘSKÝCH NOVINÁCH JSEM ČETL, ŽE KVŮLI HROZNÉMU KORUPČNÍMU PROSTŘEDÍ V RUSKU ZAČÍNÁJÍ ZAHRANIČNÍ INVESTOŘI TUTO ZEMI OPOUŠTĚT. A BEZPEČNĚJI JE PRO NĚ V PORTUGALSKU. TAK TO UŽ O NĚČEM VYPOVÍDÁ. Žádám vás: Začneme používat to, co máme v hlavě, a nenechme se vláčet jako stádo někam, kam nechceme. Václav Klaus sice oddálil prolomení Benešových dekretů, ale...? Dokud to nebude uzákoněno, tak hrozí pořad veliké nebezpečí, že o nás zase rozhodnou jiní – jako už kdysi několikrát. Timto bych chtěl svoje meditování ukončit a posílám toto i k vám všem.

CHARLIE

„V době všeobecného klamu říkat pravdu znamená revoluční čin.“

(George Orwell)

Z dokumentů československého exilu: NA DOMOV VZPOMÍNÁM

Dagmar ZIMMEROVÁ

Uzřím, kdy dům, co stojí sám,
domovem svým, jenž nazývám,
znavený poutník, kde oddech hledává,
a láska i mír tam cele převládá?

Stromová dům můj zakrývá,
zvečera vánkem prochívá,
vzlykne jen měkce a letu zastaví,
ztráta to lásky o dech jej připraví.

Rodný kraj nadále mučí strádání,
marná je bráza po jarním orání,
bez míru nebude šťastné dožrání.

Pro to vše vroucně dál prosím nebesa:
„Tvou vůli, Bože můj, národ neklesá,
čistou když láskou svých srdcí zaplesá!“

(REDAKCI POSKYTL VÁCLAV J. VOSTŘEZ,
PŘEDSEDA ČS. AGRÁRNÍ STRANY V EXILU)

Jak se před 90 lety přijímala Ústava

Od přijetí první československé Ústavy z roku 1920 (zák. č. 121/1920 Sb.) která nahradila do té doby platnou tzv. prozatímní ústavu z roku 1918, uplynulo 90 let. Dílo tvůrců Antonína Svehly, Jiřího Hoetzela a Františka Weyra obsahovalo 6373 slov obsažených ve 134 paragrafech uspořádaných v šesti hlavách. Národní shromáždění československé se ústavou zabývalo na 125. a 126. schůzi, kdy nejprve v pátek 27. února 1920 parlament projednal zprávu ústavního výboru o ústavě (125. schůze). Další den mělo následovat schválení ústavy, ale jednání, které bylo zahájeno v sobotu v 8:30 hod., se protáhlo. Bylo přerušeno ve 23:55 hod. v sobotu večer. Pokračování jednání započalo v neděli 29. února ve 12:43 hod. 126. schůze byla formálně ukončena až ve 3:35 hod. v pondělí 1. března 1920. Přesto se s Ústavou jako rozhodující datum pojí 29. únor 1920.

A o čem se tehdejší poslanci dohadovali? O tom nám může podat plastický obraz stenoaznam z této schůze, který je on-line přístupný v digitálním depozitáři Parlamentu ČR (www.pssp.cz). Během rozpravy překvapivě zjišťujeme, rezonovaly otázky, které jsou aktuální až do dnešních dnů – počínaje moravskou národností, přes věk a volitelnost prezidenta republiky, otázky rozluky církve se státem, svobodě vědeckého bádání, národních barvách, vázanost kandidátních listin versus panašování, zda má být „prezident nad oblačky“, problematika oficiálního nebo státního jazyka a v neposlední řadě třeba otázka ženské emancipace (řeč poslankyně Landové-Štychové).

Signifikantní bylo, že přijímání Ústavy nebyl přítomen její duchovní otec Karel Kramář a skepsi během diskusí vyjadřoval poslanec a básník Viktor Dyk, který ovšem jako konzervativce neopomněl připomenout, že si přeje republiku uchovat. Celý proces schvalování byl pojat jako završení úkolu národní revoluce započaté 28. října 1918. Spontánně jej zakončili zvolání „Nazdar!“, „Sláva!“ a „Ať žije prezident!“ Ke koloritu doby patřil i zpěv státní hymny, doplněný ze sociálně demokratických lavic zpěvem „Rudého praporu“.

Zbavíme se někdy komunistů?

Zdánlivě banální otázka a problematická či sporná odpověď. Těžko nebo jen s obtížemi. K podobným závěrům dospěla i 3denní vědecká konference příznačně nazvaná „Zločiny komunismu“, uspořádaná symbolicky ve dnech 24.–26. 2. 2010 v Praze. Právníci, politici a historici zemí bývalého východního bloku se společně zamýšleli nad možnostmi vyrovnání s komunismem a jeho zločiny. Několikrát zde byl vysloven požadavek na jednoznačné odsouzení zločinné komunismu a ustavení mezinárodního soudního tribunálu, který by komunismus jednou provždy odsoudil jako zločinnou a zavrženou ideologii.

Pokračující boj o uznání III. odboje stále naráží na nekompatibilitu tohoto návrhu se zásluhami chartistů, kteří sami sebe prezentují jako vítěze nad komunismem. Taktně se zamkluje, že z prvních 217 signatářů Charty 77 bylo 156 bývalých komunistů. Nemluvě o tom, kolik z nich Chartu podepisovalo s přímým souhlasem svého řídicího orgánu. Nelze považovat za odbojáře někoho, jehož hlavním cílem bylo vést dialog s komunisty a kdo uznával právní řád tohoto zločinného systému.

Příznačné je, že si dnes na největší antikomunisty hrají bývalí komunisté a snažívi svazáci. Na antikomunismus se hledí jako na něco nepatřičného. V.I.P. hosty na konferencích tohoto typu jsou různí potentáti, vypelichaní studentští vůdci a exsenátoři. Muklové s odseděnými desítkami let mohou dělat jen stať až v diskusi se na ně nedostane ani slovo, jako se to stalo přítomné Zdeně Mašíkové a dalším. Očekával bych přesně opačnou situaci, že věžňové komunismu budou uctíváni jako hrdinové a osazenstvo jim bude nábožně naslouchat, zatímco bývalí kolaboranti s režimem budou lehce našlapovat a veřejně se omlouvat.

Jisté je, že dokud se bude bezrestně Grebeníček junior vysmívat a veřejně prezentovat Muzeum totality jako zvrácenost, tak se nic nemění. Nemluvě o tom, že se znovoustavují legálně mladí kom-somolci, oslavující Gottwalda a bagatelizující komunistické zločiny. Nejde o nedostatek právních nástrojů k vypořádání s komunismem a komunisty. Jde o chybějící vůli.

Triumf politické korektnosti

Postdemokracie v čase nastupující totality ve jménu politické korektnosti se může připravit na svůj ohlašovaný nástup k moci. Několik drobných událostí z poslední doby nasvědčuje tomu, že se jedná o pokus o zglajchšaltování svobody projevu a bádání na úkor politické korektnosti. Mohly by o tom vyprávět osobnosti, jakými jsou Geert Wilders, David Duke, Norman G. Finkelstein či Jaromír Dušek (bez ohledu na hodnocení jejich postojů). Stačí k tomu jen málo, zaujímat kontroverzní názory (v jejich domovské zemi běžně šířené), pojmenovávat věci pravými jmény, a ne eufemismy. Klidně se může po čase i přiznat, že zvolený postup represe nebyl správný (David Duke), ale to na meritů věci nic nemění.

Nesmí se už popravdě mluvit o příslušnosti k národu, či k sexuální skupině. Zakazuje se kritizovat nemorální jednání (průmysl holocaustu, mafiánské praktiky). Na druhou stranu zjevně kriminální přechýny nevedí (Roman Polanský). Nastavené a zavedené mantinely postrádají logiku a logiku – to, co u jednoho nevedí a je omlouváno, u druhého se hodnotí jako přečin či přímo zločin. Jako by stará antická zásada „audiatur et altera pars“ (budiž slyšena i druhá strana) již vzala za své. Copak lze objektivně spor posoudit, aniž by byla slyšena i druhá zainteresovaná strana?

Okřikování a umlčování ideových protivníků, či jen lidí s nekonformními a provokativními názory se stává běžným artiklem nejen politického boje, ale i reality všedního dne. Odtud už je k orwellovskému světu jen malý krůček. A proto je třeba bít na poplach a znovu s Voltairem pronést jeho nesmrtelný výrok: „Nesouhlasím s Vaším názorem, ale do konce života budu hájit Vaše právo ho svobodně říkat.“

Bc. JAN KOPAL

(Placená inzerce)

V závěru loňského roku se ve Spojených státech amerických uzavřel dramatický život Radomíra V. Luži, jednoho z protagonistů domácího odboje za druhé světové války, čelného představitele československého poúnorového exilu a historika novodobých českých i rakouských dějin. Muž, který představoval jednu z posledních žijících legend naší nedávné minulost, nenávratně odešel do historie. Na rozdíl od jiných nám však zanechal mimořádně cenné literární svědectví o svých osudech i o době, v níž žil, působil a bojoval.

Narodil 17. října 1922 v Praze jako syn tehdejšího podplukovníka a pozdějšího generála Vojtěcha Borise Luži (1891–1944), důstojníka československých legií na Rusi, v meziválečném období čelného reprezentanta velitelského sboru československé armády a vynikajícího vojenského teoretika. Dětsví a rané mládí prožil v Praze, v Olomouci a v Brně, kde jeho otec působil, a v těchto třech městech také postupně vystudoval reálné gymnázium (maturoval v květnu 1942 v Brně). V prostředí své rodiny poznal řadu prvorepublikových armádních veličin, sám však o vojenské kariéře nikdy neuvažoval a užímal se především o historii, literaturu a umění.

Na začátku německé okupace se jeho otec zapojil do domácí vojenské rezistence v rámci organizace Obrana národa. Koncem září 1941 přešel do ilegality a v letech 1943–44 vybudoval s několika spolupracovníky novou odbojovou organizaci Rada tří, jež pak rozvinula partyzánské akce na Českomoravské vysocině a ve východních Čechách. Stal se jejím vojenským velitelem a posléze hlavním vojenským představitelem celého domácího odboje. Obratně unikál všem nástrahám gestapa a jeho českých spolupracovníků-konfidentů, nakonec však zahynul 2. října 1944 v přestřelce s protektorátními četníky. Také Radomír se od roku 1940 účastnil odbojové činnosti. Vzápětí po otcově odchodu do podzemí byl 30. září 1941 spolu se svou matkou zatčen a šest týdnů vězněn v žaláři brněnského gestapa. Necelý rok pak prožil pod policejním dohledem. Před hrozbou nového zatčení se na podzim 1942 uchýlil do ilegality, kde se setkal se svým otcem a jeho prostřednictvím vstoupil do aktivní rezistence. Podílel se na vytváření partyzánských skupin a časem se stal zástupcem velitele jedné z nich. Mla-

dý intelektuál se rychle vyrovnal s tvrdými podmínkami ilegální práce a dospěl v různé, nesentimentálního bojovníka, plnicího a dávajícího rozkazy, na nichž často závisely stovky lidských životů. Po tragické smrti svého otce byl pověřen nelehkým úkolem vykonat spolu s ruskými partyzány drastický akt válečné spravedlnosti – popravu otcových vrahů. V závěru války pak sehrál významnou roli v ozbrojených akcích na jihozápadní Moravě a ve východních Čechách i v zákulisních politických aktivitách Rady tří. Za svou odbojovou činnost byl po válce vyznamenán Československým válečným křížem 1939, medailí Za chrabrost a medailí Za zásluhy.

V letech 1945–48 vystudoval práva na Masarykově univerzitě v Brně a zároveň se politicky exponoval v Československé sociální demokracii jako člen jejího ústředního zastupitelstva, první místopředseda (v lednu a únoru 1948 úřadující předseda) Ústřední komise mládeže a místopředseda krajského výkonného výboru strany v Brně. Výrazně se angažoval při obraně demokracie proti komunistické totalitizaci a důsledně hájil odkaz demokratického protinacistického odboje. Proto byl vzápětí po komunistickém převratu, 29. února 1948, zbaven Ústředním akčním výborem Národní fronty všech politických funkcí a veřejně stigmatizován jako nepřítel „lidově demokratického režimu. Během následujícího měsíce rychle složil rigorosní zkoušky a získal doktorát práv, ale již 29. března 1948 překročil spolu se svou snoubenkou Líbúší Podhrázkou (s níž se v únoru 1949 v Paříži oženil) a několika přáteli u Znojma československo-rakouskou hranici a odešel do exilu. Do Československa se ovšem ještě na několik dnů ilegálně vrátil počátkem července 1948, kdy se v době všesokolského sletu pokusil zorganizovat odchod prezidenta Beneše a jeho choti do exilu, k němuž však pro prudce se zhoršující zdravotní stav prezidentův i pro další okolnosti nedošlo.

Po kratším pobytu v Rakousku a ve Švýcarsku se Radomír Luža usadil v Paříži, kde studoval filosofii a kulturní antropologii na Sorbonně a současně vyvíjel mnohostrannou politickou, žurnalistickou a zpravodaj-

skou činnost. Stal se členem vedení exilové Československé sociální demokracie, předsedou její ústřední komise mládeže a předsedou zemské organizace strany ve Francii. Zároveň spolupracoval s československou zpravodajskou skupinou generála Čenka Kudláčka, vytvořenou v Paříži pod patronací francouzské vlády a organizující akce proti komunistickému režimu ve vlasti. Udržoval styky se starým přítelem svého otce, generálem Sergejem Ingrem, s Hubertem Ripkou, jehož považoval za nejperspektivnější osobnost poúnorového exilu, s noviná-

byl ředitelem americké nadace pro pomoc africkým a asijským studentům se sídlem ve Vídni, odkud současně organizoval akce zaměřenou na destabilizaci komunistického režimu v Československu podporou reformních sil uvnitř KSČ. V té době byl jako mimořádně nebezpečný nepřítel soustavně sledován Státní bezpečností, jež dokonce po určitou dobu osnovala jeho únos do Československa.

Po skončení své vídeňské mise a návratu do USA se věnoval především vědecké a pedagogické činnosti v oboru historiografie. V letech 1967–93 působil jako profesor moderních evropských dějin na Tulane University v New Orleansu (USA) a v následujících desetiletích často hostoval na evropských univerzitách. Ve svých odborných pracích, publikovaných v angličtině, němčině, francouzštině a češtině, se zabýval zejména novodobými dějinami československými (*The Transfer of Sudeten Germans*, 1964; *A History of the Czechoslovak Republic 1918–1948*, s V. Mamateyem, 1973) a rakouskými (*Austro-German Relations in the Anschluss Era*, 1975; *A History of the Resistance in Austria, 1938–1945*, 1984) i historií mezinárodního socialistického hnutí (*History of the International Socialist Youth Movement*, 1970) a české sociální demokracie (*Československá sociální demokracie. Kapitoly z let exilu 1948–1989*, 2001).

V sedmdesátých a osmdesátých letech patřil k představitelům tzv. reformního směru v exilové Československé sociální demokracii, zastávajícího kritické stanovisko k politice stranického vedení a postupně si vytvářejícího vlastní kontakty s opozičními silami ve vlasti, mimo jiné s kruhem někdejších předúnorových sociálních demokratů kolem Slavomíra Klabana a s některými historiky, působícími v disentu (například s Janem Křenem, Václavem Kuralem či Jozefem Jablonickým). Ve druhé polovině osmdesátých let se podílel na vydávání občasníku *Korespondence*, redigovaného ve Vídni Přemyslem Janýrem a ilegálně zasílaného do Československa. V listopadu 1989 využil svých prominentních styků s představiteli německé a rakouské sociálně demokratické strany při obnově Česko-

slovenské sociální demokracie ve vlasti, na níž se v následujících měsících účinně podílel. Stal se členem přípravného výboru strany a na XXIV. obnovovacím sjezdu v březnu 1990 byl zvolen členem jejího ústředního výkonného výboru a předsednictva; tyto funkce zastával až do konce svého života.

V lednu 1990 se po dvaatřiceti letech vrátil do vlasti, kde pak jeden semestr přednášel na pražské filosofické fakultě a zároveň se účastnil dobového politického dění. V dalších letech každoročně pobýval v Praze a v Brně, kde byl roku 1992 jmenován profesorem obecných dějin na Masarykově univerzitě. Navázal spolupráci i osobní přátelství s řadou „domácích“ českých historiků a publicistů a udržoval stálé kontakty s vedením České strany sociálně demokratické. V roce 1990 byl zvolen čestným členem Historického klubu, roku 1992 převzal Českou medaili Josefa Hlávky. Za své odbojové zásluhy byl v květnu 1995 povýšen do hodnosti plukovníka v. v. Armády České republiky a v říjnu 1996 převzal z rukou prezidenta republiky Řád T. G. Masaryka. Byl nositelem řady vysokých vojenských vyznamenání domácích i zahraničních (mj. též ruské medaile k šedesátému výročí vítězství ve „Velké vlastenecké válce“), rakouského Čestného kříže pro vědu a umění první třídy i nejvyšších stranických ocenění České strany sociálně demokratické.

Se svým dramatickým životním osudem, odbojovou a politickou činností se Luža vyrovnal v neobyčejně obsažných, dokumentárně hodnotných a čtivých pamětech, vydaných v anglické a české mutaci: anglická, nesoucí název *The Hitler Kiss. A Memoir of the Czech Resistance*, vyšla roku 2002 v Baton Rouge v USA (literárně ji upravila autorova žačka, historička a publicistka Christina Vella), česká pod titulem *V Hitlerově objetí* na podzim 2006 v Praze. Vedle místy až sugestivních líčení událostí a činů, jichž byl svědkem či aktérem, a pronikavých charakteristik lidí, s nimiž se setkal uprostřed svých bojů, se zde zamyslel nad válečným a okupačním prožitkem své generace i nad svými politickými postoji. Nepateticky tu formuloval i svou konfesi českého vlastence a demokrata: „Měl jsem to veliké štěstí, že jsem zažil ‚sametovou revoluci‘ a viděl, jak v mé vlasti znovu zavládla demokracie – nevypočitatelná, nezvladatelná a nádherná demokracie. ... Záměrné rušení citových vztahů k národnímu povědomí a historickým tradicím však ignorovalo vývoj v demokratické Evropě.“

V posledních letech svého života byl Radomír Luža zužován různými zdravotními potížemi a především následky zlomeniny kyčelního krčku. Svoji vlast naposledy navštívil počátkem dubna 2008. Dne 24. listopadu 2009 ve svém americkém domově v Pennsylvanii zemřel. Na Věčnost v něm odešel jeden z posledních významných aktérů našeho protinacistického a protikomunistického odboje, statečný muž mimořádně morální i politické integrity, zosobňující velký kus české historie 20. století.

PhDr. JOSEF TOMEŠ

Pár slov k návratu gen. Gajdy do vlasti

Letos tomu bude 62 let od smrti českého vlastence, hrdiny čs. legií na Rusi a nesmířitelného bojovníka proti bolševismu generála Radoly Gajdy (vl. jménem Rudolfa Václava Theodora Geidla). Někteří z nás si pod jeho jménem představí hrdinu od Zborova a Volosůvky, symbol boje za československou samostatnost, jiní zase fašistu, nepřítele demokratického státu. Pojďme si trochu připomenout, jak to s Gajdou-fašistou skutečně bylo.

Když se „Lev Sibiře“ koncem roku 1919 vracel do rodné vlasti, nečekalo jej doma přivítání, jaké by si za své vystoupení v čs. legiích jistě zasloužil. Mladá republika měla svých starostí dost a na ty,

kterí pro její samostatnost obětovali své životy, se pomalu začalo zapomínat. Sám Gajda na svůj návrat do vlasti vzpomíná následovně: „*Doma jsem byl špatně přivítán, bylo proti mně štváno od samého začátku, všude samá překážka... V Praze [se] spřádaly proti mně intriky.*“

V republice, která se označovala jako demokratická, panovalo na politickém poli velké napětí. Kolem T. G. Masaryka se začala utvářet skupina lidí, nazývaná podle sídla prezidenta – Hrad. Autorita Masaryka, stejně jako Hradu, byla zpočátku neochvějná, ale v průběhu let se začala vytvářet, především ve vlasteneckých kruzích (Národní demokracie, Národní liga), silná opozice. V „demokratické“ republice je tedy zavedena cenzura, následkem čehož jsou texty nebo i celé články v protihradních listech „vybíleny“. Navíc i slovní napadení hlavy státu se stává trestným činem (na to doplatil např. katolický spisovatel Jakub Deml). Do tak napjaté atmosféry se dostává mladý generál.

Gajdovi byla uznána sibiřská hodnost a stal se čs. generálem V. třídy (koncem r. 1922 i IV. třídy), poté byl poslán ke studiu na Vysoké válečné škole v Paříži a po návratu jmenován velitelem 11. divize v Košicích. V roce 1926 se Gajda na krátkou dobu stává dokonce náčelníkem hlavního štábu, je však v nemilosti Masaryka, který mu nezapomněl jeho boje s bolševiky. Masaryk Gajdou přímo opovrhoval a celý svůj život se snažil o jeho diskreditaci, přestože Gajda k hlavě státu choval vždy určitou úctu (už ve službě v Bílé armádě psal Gajda blahopřání novému prezidentovi k narozeninám).

Masarykovy snahy o zničení Gajdy vyvrcholily v roce 1926, kdy byl Hradem zosnován komplot, zvaný Gajdova aféra. Tato fraška trvala až do roku 1928 s cílem usvědčit Gajdu prakticky z čehokoliv. Body obžaloby si vzájemně protřeřčily (např. měl pomáhat bolševikům, pak zase připravovat fašistický puč či aspoň trpět, že jeho jméno zneužívali fašisté...) a zaujatí svědci vypovídali křivě, za což

byli později odsouzeni. Gajda byl soudem nejprve zbaven obvinění, ale později byl proce (právě na popud Masaryka) obnoven a Gajda přišel kromě generálské hodnosti o 25 % zaopatřovacích požitků. Dnes se už může bez obalu říci, že za Gajdovým odsouzením stál náš pan prezident.

Masaryk se k těmto činům později i přihlásil. Svůj postup obhajoval tím, že se snaží zabránit rozmáhání fašismu, ve kterém viděl hrozbu pro demokracii. Fašisty ale stíhal prostředky, které rozhodně demokratické nebyly (viz např. tajný oběžník proti NOF, nařizující rušit fašistické akce). Myslím si tedy, že je na místě položit si otázku, jestli se Masaryk ve své stále silnější snaze umlčet fašisty totalitními prostředky, nestal nakonec sám diktátorem, před nímž chtěl zemi uchránit.

Gajda měl svým národoveckým, antibolševickým smýšlením k fašismu velmi blízko a autoritativní režim mu také nebyl proti srsti, sám byl navíc fašisty uznáván jako národní hrdina. Faktem však zůstává, že neměl s fašisty do roku 1926 nic společného, dokonce několikrát odmítl nabídku předsednictví u Červenobílých a vytýkal jim jejich antisemitismus. Propuštění z armády však považoval za zradu a až v důsledku této aféry se postavil do čela těch, kteří se za něho postavili – českých fašistů. Oficiálně se stává jejich vůdcem na brněnském sjezdu 2. ledna 1927 (někdy se uvádí 1. leden). Národní obec fašistickou potom vede až do jejího rozpadu v roce 1939.

V době „Mnichovské zrady“ i protektorátu dokázal své vlastenectví. Na protest proti podpisu Mnichovské dohody (podobně jako např. gen. Medek) vrátil Británii a Francii všechna vyznamenání. Za protektorátu Gajda podporoval odboj a projevoval se jako pravý vlastenec, avšak v roce 1948 byl stejně souzen a ve vykonstruovaném procesu odsouzen k dvoutletému vězení. Tam byl Gajda údajně týrán, až nakonec téměř oslepl. Umírá krátce po propuštění 15. dubna 1948. Po komunistickém převratu se o Gajdovi učít nesmělo, literatura, která se touto

tematikou zabývala, byla plná účelových polopравd a lži rudé cenzury.

V současnosti není situace o moc lepší. Když už je v učebnicích dějepisu o Gajdovi vůbec nějaká zmínka, je zde představován jako kolaborant nebo fašista. I to je příčinou nevědomosti lidí, která vede například k tomu, co se stalo 21. dubna 2007. Tehdy byl hrob gen. Gajdy poničen, náhrobní deska vyvrácena a posprejována neznámým vandalem. Takto národ oplácí těm, kteří za jeho samostatnost a pro jeho blaho obětovali celý život.

ADAM VAŇHARA

(Placená inzerce)

SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – Republikánská strana Československa

DESET BODŮ PRO NADCHÁZEJÍCÍ PARLAMENTNÍ VOLBY

To, co se v našem státě vydává za demokracii, není ve své podstatě ničím jiným nežli zneužíváním demokratických principů těmi, kdož se pomocí lži drží u moci. To, k čemu dochází, lze nazvat skrytou totalitou. Kumulováním moci a zakonzervováním se na dosažených postech.

Proč tomu tak je?

Český národ, již historicky, vždy zůstává v očkávání nějakého „zázraku“, který se samozřejmě nekoná.

Národ je v krizi, a to nikoli v té médii udržované, ale v krizi morální, od které se vše odvíjí.

Je třeba radikálního řešení – očisty společnosti a nastolení skutečné demokracie. Proto předkládáme těchto deset bodů.

Heslo „Nic než národ“ je sice hezké, ale aby se nezměnilo na „Nic z národa.“

1. Vyvedení státu ze svazku NATO – vyhlášení neutrality.
2. Nastolení systému přímé demokracie – přímá volba prezidenta (omezené pravomoci) – žádná jmenování doživotních funkcí.
3. Oddělení moci zákonodárné od moci výkonné. Poslanec nemůže být zároveň ministrem, starostou a poslancem.
4. Odvolatelnost poslanců: zjednodušený a spravedlivý volební systém; snížení procentní hranice pro vstup do parlamentu; zrušení senátu; 121členný, jednokomorový parlament; základní plat poslance = průměrný statistický plat v zemi.
5. Profesní vláda odborníků bez politické příslušnosti.
6. Přijetí nutných zákonů, například o lichvě a lobismu; obnovení trestu smrti; zákon o ochraně zvířat (jasně definující zvíře jako živou bytost); zákon o vězeňství (povinná práce vězňů).
7. Odpolitizování kontrolních mechanismů státu (počínaje Nejvyšším kontrolním úřadem).
8. Zřízení státního podniku pro výstavbu dálnic.
9. Nový trestní kodex: oddělená jurisdikce pro armádu a policii; zřízení soudu pro pracovní spory.
10. V sociální oblasti – vrácení hranice odchodu do důchodu na původní úroveň a sociální spravedlnost.

8. 3. 2010

PŘEDSEDNICTVO SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU
– REPUBLIKÁNSKÉ STRANY ČESKOSLOVENSKA

UPOZORNĚNÍ

Vážení čtenáři Svobodných novin a návštěvníci našich internetových stránek, upozorňujeme, že je stále v prodeji kniha PhDr. Miroslava Sládka: **Nikdy se nevzdám anebo jak jsem se nemýlil v politice.**

* * *

Kontaktní údaje Sdružení pro republiku – Republikánské strany Československa
Internet: www.republikani.com

Další spojení včetně telefonických, a to i na předsedy krajských organizací, najdete na našich internetových stránkách.

Vážení spoluobčané, před námi jsou opět parlamentní volby. Tak jako vždy jsou směřující podvodů, lží a planých slibů. Tak jako vždy jsou vám poskytovány informace jenom o těch politických stranách, které kolaborují s vládnoucí garniturou. A není rozdílu mezi tím, zda se jedná o současné parlamentní strany a nebo jejich mimoparlamentní přísluhovače. Jaký je rozdíl mezi tím velkým tlustým a malým tlustým? Nebo mezi patičkou a gumičkou, případně před upcpaným nosem.

Budou vám servírovat lži horem dolem a stejně jako v minulosti jim to naprostá většina lidí zbaští i s navijákem, jak se tak lidově říká.

A to je snad to nejhorší, co se může národu přihodit, a i kdyby tady již nebyl žádný národ a nebyla tady žádná vlast, co se prostě může přihodit lidem, byť náhodně žijícím na tomto místě. Jestliže se lidé tak lehkomyšlně vzdají možnosti rozhodovat o svých osudech a svěří tuto svrchovanou naprosto individuální pravomoc nějaké bandě vyslovených hlupáků a budižkničemu, kteří však dokázali spolu se svými přítelíčky rozkrást celou zemi. A skutečně rozkrást, a to přímo před vašimi očima. A nejen to, oni vás stále okrádají dnes a denně. Na daních, které neustále zvyšují, na mzdách i důchodech.

Zemětřesení na Haiti odhalilo pravou tvář humanitární pomoci

Takzvaná humanitární pomoc není nic nového pod sluncem ani výmysl posledních let. Pokud si již na to nepamatujete, i komunisté nejdříve čekali na svoje méně vyvinuté kolegy, aby jim později posílali peníze na drogy a terorismus a na výživu královských rodin ve kdejaké džungli.

Že byli úspěšní, se mohou na vlastní oči přesvědčit všichni třeba v Jižní Americe, kde dnes díky této politice vládnou jenom komunisté.

Bohužel v této ničemné, nikam nevedoucí a pro civilizovaný svět velmi nebezpečné politice vyhazování peněz oknem a zneužívání ušlechtilých darů k vraždění nevinných, se vešle pokračuje dál.

Levicoví liberálové, jak se nyní souhrnně říká všem komunistům, působícím třeba jako senátoři Kongresu Spojených států, jako byl nedávno našťásti zesnulý Ted Kennedy, který napáchal neodčinitelné škody na americkém národu, neustále přesvědčují lidi, aby neváhali posílat milionové dary do Jižní Ameriky, Afriky i Asie. Vždy vše obalí ušlechtilými poučkami o potřebě a povinnosti pomáhat. A kolik nachytají důvěřivých hlupáků. Jaká je totiž skutečnost?

Adopce na dálku

Tato forma je stále oblíbenější, zvláště v menších evropských státech. Slibuje, že vaše peníze budou použity na výživu jakéhosi dítěte. Vy ho nebo ji sice nevidíte, ale budete mít foto toho nebožáčka a občas vám napíše, jak si vede ve škole. Že nemusí třeba vůbec existovat, že to je jenom zástěrka pro místní mafii, jak tahat peníze z důvěřivců? Proč by se o to někdo staral?

Zásilký potravin

Kdo věří na povídačky o pomoci hladovějícím, měl by vidět záběry, které zdejší tendence i levičácká televize ani nemůže odvysílat. Konkrétně z „rozdělování“ humanitární pomoci na Haiti. Hromotluci, již na první pohled i přes místní bídu velmi dobře živení, kopou do žen a dětí, které se pokoušejí urvat kousek čokolivy k jídlu, nemilosrdně do hlavy a komkoliv jinam, tak dlouho až se děti a ženy pustí a potom odcházejí s kořistí, kterou místní mafie rozprodá na černém trhu. Takto se bohatne v chudém světě.

Finanční pomoc

Zde není zapotřebí uvádět žádné důkazy. Veškerá finanční pomoc automaticky končí v rukou místních zločinců, zkorumpovaných vlád a politiků. K potřebným se nedostane ani cent. Svědčí o tom třeba případ rodiny bývalého generálního tajemníka OSN.

Takto bychom mohli pokračovat ve výčtu zhovadilostí provázejících jakoukoliv formu jakékoliv pomoci.

Jediným řešením je doporučit všem rozvoje- vým zemím, ať se ony a jejich obyvatelé chovají stejně jako obyvatelé Evropy a Severní Ameriky s výjimkou Mexika. Ať jsou skromní a hlavně nesmírně pracovití. Ať drou celé generace na polích a v potu tváře vzdělávají svoji zemi. Ať učí píli a skromnosti i svoje děti. Ať si pořídí jen tolik dětí, kolik jich jsou schopni uživit. Ať neobcují s prostitutkami a za ušetřené peníze ať raději koupí učebnice svým dětem. Ať nekupují zbraně, ale ať si raději za normální ceny na trhu koupí jídlo. A až si to všechno uvědomí a začnou se chovat jako lidi, ať přijdou a můžeme si popovídat a budouci spolupráci.

Globální oteplování a konec doby meziledové

Jistě jste si povšimli nedávného článku o výsledcích výzkumů předních evropských vědců, týkajících se problému oteplování a klimatických změn na zeměkouli. Tyto výsledky jistě nezůstanou bez ohlasu, i když se domnívám, že budou opomíjeny a zamlčovány, případně znevažovány těmi, kdo si z oteplování a ekologie udělali nejen náboženství, ale především vynikající živnost. Ti budou křičet a zaklínat se jim vyhovujícími pavědeckými studiemi a budou všechny přesvědčovat o opaku.

A znovu zdůrazňuji: není rozdíl mezi parlamentní bandou pěti nebo nějakými jejich zbabělými přísluhovači zvenku.

Jenže: komu není rady, tomu není pomoci. A je skutečně velmi těžké, až nemožné cokoliv vysvětlit člověku, který sice není spokojen a má tolik rozumu, aby viděl, čeho všeho jsou schopni dnešní mocní, ale když slyší vaši kritiku, tak řekne: „Ale vy byste byli stejní.“ Taková pštroší politika nemůže nikdy posloužit k pozvednutí občanů a jejich společenství na vyšší úroveň. Jenom všechny sráží a uspiší konec.

Jsmo až po krk v neuvěřitelném morálním marastu. Chováme se však jako soutěžící ve Fear Factor, cpeme se tím hnusem v naději, že něco vyhrájeme a děláme ze sebe větší blbce, než jsme. A to tak dlouho, až nepoznáme, co je a co není dobré. Doufám, že se nebude opakovat výsledek z loňských voleb do Evropského parlamentu. Zvoleny byly vyžírky, které se zase pět let neobjeví mezi lidmi a jen budou krást a dělat nám v Evropě ostudu a málem zvoleni byli i vyslovení idioti, kteří neumí ani česky a jejichž nejvyšší kvalifikací je, že donášeji na svoje členy BIS.

Přeji vám hodně rozvahy a odvahy při rozhodování.

Váš Miroslav Sládek

a nedělat to. Je to jenom otázka vůle. Jestliže má vrah nutkání někoho zavraždit a udělá to, divím se tomu, že jako svoji obhajobu nepoužívá stejná slova jako homosexuálové. Ve mně to bylo od malička, cítil jsem se tak nešťastný, že to nemohu dělat po svém, a až teprve nyní jsem se obrodil a jsem tak šťastný.

Bůh přeci záměrně stvořil muže a ženu a i příroda vyžaduje právě takového uspořádání pro zachování veškerého života.

Proč tedy propagovat dokonce mezi dětmi a mladými lidmi něco, co je proti bohu a přírodě.

Jediné vysvětlení, proč tak vládnoucí garnitura činí, je, že chce znemravnit, zničit veškerou lidskou populaci a udělat z ní povolnou masu otroků, kteří nebudou mít vůli ani schopnosti se vzepřít nadvládě hrstky vyvolených. Masa otroků bude snadno manipulovatelná a využitelná pro jakékoliv cíle až k samému zničení lidstva. Vždyť všechno již v literatuře bylo. Vzpomeňte jen na Morloky žijící se lidským vzemem a ovládané vyvolenými jenom telepaticky!

Vlastenectví

Otázky národní hrdosti, vlastenectví a vůbec všechny ostatní otázky spojené s pojmy národ a vlast jsou v naší zemi velmi ožehavým a možno říci nepřilíhlým oblíbeným tématem. Ač všechny generace vyrůstají, obklopeny národy velmi silně citlivými a navenek velmi silně projevuujícími svá pouta k národu a vlasti. Přáním generála Sikorského bylo: být pohřben ve svobodné vlasti. Poláci celou dobu komunistického temna neváhali recitovat verše: „Ještě Polska nezgyněla“ a mávat sobě drahou vlajkou na Krakovském hradě. Maďaři neváhají i v rámci Evropské unie prosazovat práva svých soukmenovců za Dunajem, a to nepřipomínám jejich statečný boj proti ruským tankům v roce 1956. A my? Nic – a to ještě po dlouhém váhání.

Ani v minulosti jsme neprojevovali příliš nadšení, avšak přeci jen jsme jako národ odvedli velký kus práce, když jsme dokázali porazit bolševiky, a nebýt zrady západních spojenců, mohli jsme stát v čele armády, která by rozdrtila komunismus v samém jeho počátku. Ani o dvacet let později jsme nebyli pozadu v protinacistickém odboji. Generál Mašín a další hrdinové se dokázali postavit Němcům a zlikvidovat i říšského protektora. Po druhé světové válce jsme si však nechali líbit i mučení a popravy žen. Nebýt bratří Mašínů a hrstky jim podobných, byli bychom již jen nejvšerjší spojencem vlastních katů.

Poté začalo období krutých represálií a neméně kruté indoktrinace, která byla však vedena velmi šikovně. Rozvíjela odporné vlastnosti, jako je závist a rovnostářství a potlačovala všechny ušlechtilé city včetně vlastenectví.

Vyslovit slovo národ, hájit svoji vlast nebo dokonce vyvěstí státní vlajku bylo hrubým zločinem proti hlásanému bratrství všech utlačovaných a internacionalismu. Paradoxem tohoto naprostého se zřeknutí nejnaternějších pocitů každého člověka byl fakt, že nakonec jedinou vlajkou, vzdouvající se ve větru na socialistickou zemi zbavenou označení národa a vlasti, byla vlajka Spojených států amerických, úhlavního nepřítelů vládců, kteří ovšem stejně paradoxně vládnou ve stejných místech znovu, byť pod jinou fasádou Potěmkinovy hry.

Politické směry, které vsadily na patriotismus, jsou v Evropě velmi ojedinělé. Sice v každé zemi jeden takový zástupce je, jako Front National ve Francii nebo SPR-RSC u nás, ale rozmýchat pocit vlastenectví se skutečně daří jen v národech, které národy ještě jsou.

A vůbec nezáleží na tom, že se moji upocení imitátoři jakkoliv snaží za vydatné pomoci médií, ministerstva vnitra a BIS.

Pozvedněte hlavy, přečtěte se nějakou knihu o československých legiích či protinacistickém odboji a zamyslete se třeba nad krásou naší vlajky vzdouvající se ve větru. Třeba si oživíte pocity a myšlenky, které vám pomohou nejen při rozhodování koho volit, ale i ve chvílích osobních těžkostí.

7.–8. 3. 2010

PhDr. MIROSLAV SLÁDEK

(Placená inzerce)

IV. Svobodné noviny

◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊

2010 – 2020

Titul článku „2010-2020“ je možná dost odvážný. Jedná se totiž o troufalý odhad dějů pro celé příští desetiletí, přestože někteří rabini předpovídají „konec světa“ už na rok 2012. Ne že bychom věřili na to, že „přiletí kometa a všechno rozmetá“, jako naši dědové a pradědové, ale dnešní vládcové mají k sebezničení všechny možné prostředky. Vykácením tropických dešťových pralesů i poničením našich lesů počínaje, až po všechny nástroje válečné a bombou konče.

V tomto desetiletí také skončí století sionismu (1917–2017), psychické totality, kdy se vystřídaly v rámci „moderní demokracie“ režimy komunismu a nacismu. Kupodivu žádný z „totáčů“ ale nezanikl, naopak přerodily se a přispívají k zubožení a nanicovatosti lidstva.

Americkým neonconem se sionismus přemodeloval na neosionismus. To v rámci „snubního plánu“ Amerického století z produkce Paula Wolfowitze. „Snubní plán“, kdyby někdo pochyboval, se týká osy Washington–Tel Aviv, a byl potvrzen prezidentem Barackem Obamou. V rámci osy je zakotven notorický americký příspěvek Izraeli na přilepšenou ve výši tří miliard dolarů ročně, a ovšem také americké veto na vše, co v OSN kritizuje Izrael a Tel Avivu se nelíbí. Ať jde o vražední děti a žen v Gaze, nebo ilegální izraelské zástavby v Jeruzalémě či kdekoliv jinde na palestinské půdě. K finančním příspěvkům Izraeli bychom měli ještě připočítat stamiliony dolarů soukromých darů a investic amerických židovských miliardářů, většinou a právě na výstavbu strategických vesnic v okupovaném území.

K současnému psychickému klimatu světa nemohla přispět pozitivně „nesprávná exegese Koncilu“ (totiž Vatikánského koncilu II., 1962–65), dle nejčerstvějšího výroku samotného papeže Benedikta XVI., jak uvádí katolický týdeník Světlo č. 45/2009 str. 13. Ať se nám to líbí, či spíše nelíbí, pád žido-křesťanské civilizace dostal akceleraci právě tam před čtyřiceti lety. Kotva byla vytržena z podloží, což má ovšem dalekosáhlé konsekvence.

V nadcházejícím desetiletí také nepochybně dojde k dalším finančním krizím, ať ministři financí, ekonomové a bankéři navrhují, co chtějí. **Dokud peníze budou zbožím**, se kterým se rukama soukromých bankéřů světa většinou nestydatě kšeftuje, **nemůže být jinak**. Bankéři netvoří, ale naopak rozměňují bohatství lidstva.

Vládce světa, naším jménem, dluží celkem 49 trilionů! Komu?

Při prognostice pro léta 2010–2020 musíme zalkulovat také fantastickou pozemní, leteckou i námorní válečnou moc USA a UK, a jimi iniciované horké války v Iráku, Afghánistánu, včetně psychologické války a příprav „nezbytného“ útoku na islámskou republiku Írán. Tito protagonisté musí přece i tam zavádět americkou demokracii. Na sousední irácké půdě bydlí kolem 130 000 vojenského personálu USA. V Afghánistánu se laureátovi Nobelovy ceny za mír Baracku Obamovi za kratičkou dobu jeho prezidentství podařilo zvednout počet vojáků ze 34 000 na 68 000 a nejnověji tam posílá dalších 30 000 na taktiku „Vzedmutí“ (SURGE). Kolik asi civilních mrtvol ti nadělají, se nezvažuje. 10. prosince dostal Obama Nobelovu cenu 2009. Není nad to ocenit demokratizační a mírové snahy. Škoda, že v dobách Hitlera ještě nebyla Nobelova cena za mír, asi by si ji dle pánů z Osla (či ze Stockholmu?), jako neochvějný kulturtréger, také zasloužil.

Musíme ale myslet dopředu jako prezident USA a ti, co udělili tu nobelovku. Obama má příkázáno, že bude muset vyřídít „vředy“ islámu, a proto má v Perském zálivu Pátou flotilu (bojovou grupu) s dvěma mateřskými letadlovými lodmi. Írán je pěkně v kleštích. Ze západu, z Iráku, 130 000 manšaftu, a z východu, z Afghánistánu, s pomocí NATO řekneme 150 000 vojáků. A k tomu dalších nejméně deset US Navy flotil kdesi v širém moři, plus čtyři britské. Inu, není nad prozíravost. „My za mír a pješiu etu. . .“, kdo pamatuje?!

Čítá-li jedna US bojová grupa bratru jen 30 000 osob posádek, je to 11×30 000, tedy 330 000, velmi neproduktivního ekonomického balastu. Tato „prozíravost“ stojí ovšem investice a ždímání občanů Ameriky a Británie. Vyržování jednoho amerického okupačního vojáka jen v Afghánistánu stojí amerického poplatníka ročně jeden milion dolarů (dle The Sunday Times z 6. 12. 2009, str. 17). Za takové situace se nemůžeme moc divit, že postupně americký národní dluh stoupł na dvanáct trilionů dolarů a britský na téměř jeden trilion liber. To není jen už pád ekonomik, ale počátek hroucení celé USA-UK hegemonie. Pochopitelně „velkověřitelé“ začínají být netrpěliví, kdy se tohle všechno a čím splatí. I taková velmoc, jako Čína, která „věří“ Americe více než jeden trilion dolarů, se ošívá k dalším dluzním úpisům.

Podle posledních průzkumů veřejného mínění v USA 49 % dotazovaných se vyslovuje pro izolacionismus, a proto dát zemi do pořádku. Vždyť v některých státech dosahuje nezaměstnanost rekordních

L’ Ordinateur mal gardé

Uznávám výdobytky vědy a techniky. Žárovka svítí, teplomet hřeje a srdce se smje, byt venku praští. Technika je krásná, úžasná ve svém předsevzetí člověku šetřit síly a drinu, a dát čas na psinu. Leč pro všechno jsou jisté meze. Pro opakovanou činnost je mašina výborná. Robot je nenahraditelný, dělá-li jednu operaci tisíckrát a desettisíckrát. Kdyby ale měl jednomu jen jednou denně pomoci do svrchníku, nevím, nevím, rozmyslel bych si to s jeho nákupem. Jeho údržba a seřizování by mě dostalo do blázněnice dříve, než ten švec, co bydlel ve Smečkách. Ten totiž oznamoval, že „to ještě není dohotoveno“, pokaždé, když jsem si tam přišel vyzvednout boty. Tak jsem to, v zájmu snížení nákladů na národní zdraví, a bych eventuálně neubíral místa v Kateřinkách těm, co to definitivně a vážně ve vládní politice a porůznu potřebují, vzdal.

Býval jsem uchvácen computery, když se poprvé objevily a když se jim ještě podle Velkého anglicko-českého technického slovníku (Praha 1957) správně a logicky říkalo počítač, a ne počítač jako dnes. Byl jsem tak unešen novinkou, že jsem pro něj vymýšlel krkolomné, jinak nedosažitelné činnosti. Můj obdiv neuhasl, ani když jsem během své práce na doktorátu vydal čtyřikrát za tři roky zménit (a samozřejmě učit se) nové computerové jazyky a systémy.

Jenomže, pak v zájmu ulehčit spisovatelům a korektórům práci, někdo vymyslel tzv. „Proofing Tool“ („autokorektor“?), a tím nejen mně, ale i mým nakladatelům nastaly roztodivné legrácky. A tak přesto, že já na svých textech tvrdě pracuji a můj příbuzný lidský korektor po mně ještě všechno třikrát červení inkoustem, se objevují neuvěřitelná literární salta mortale.

17%. Američané nevěří (ze 47 %), že vojenské tažení proti Talibánu bude mít nějaký pozitivní efekt. Nepřilíš dávná prohraná válka ve Vietnamu ještě bolí. Prostý člověk, oproti generálům a politikům, má paměť. Říká-li britský premiér Brown, že bojem proti Talibánu hájí bezpečnost Británie, je to podobné balamucení občanů a nesmysl jako dávné heslo španěláků: „J Madridu za Prahu.“

Fakta je jisté možno zapřít nebo chtít nevidět, ale to neznamená, že přestávají existovat. Žijeme na světovém přelomu. Jisté je, že dojde (a už dochází) ke konfrontaci světových lží, pohádek a manipulací se skutečnostmi, realitou všeho druhu a pravdou. Ti, co lžou, samozřejmě nepřipustí své falše, ale připravují si svůj konec.

Jak? Možná že by na vysvětlení stačilo staré dobré české přísloví, že **lež má krátké nohy**, ale poněvadž manipulace jsou planetárně rozptřené a týkají se nás všech, musíme se zamyslet nad tím, **co náš život ve své hluboké podstatě je**.

Probráním všech náboženských i nenáboženských názorů nemůžeme nepřítj na to, že **náš život musí mít a má smysl**. Co nemá smysl, je nesmyslné. Nemá pochopitelně šanci vůbec existovat v našem rozměru, či v našem jsoucnu přejít. Ergo: z toho můžeme při dobrém pozorování odvodit **tři postuláty existence**, definící lidského života počínaje:

- Život je zkouška duše v obtížných podmínkách hmoty.**
- Všechno je stvořeno v Řádu. Bez řádu je existence nemyslitelná a nemohla by být nikdy ustavena. Všude vidíme jeho systémy, počínaje stavbou atomů, pokračuje soustavou prvků, jak odhalil Mendělejev, až po mohutnost/obrovitost řádu vesmíru, která pro nás zůstává nedosažitelnou. V našem lidském, každodenním rozměru pozorujeme, že rodina je řád. Láska není samoočelná. Rodina je řád lásky.**
- Naše neporozumění Řádu a přestoupení řádu, ať vědomě či i zcela nevědomě, vyúsťuje utrpením, zmarem, až po úplnou likvidaci autoregulačí systému.**

Že se dnes scházejí vědci a politici, aby rokovali, jaké jsou naše viny na porušení řádu naší existence a našeho životního prostředí a jak to napravit, čteme v denním tisku a vidíme ilustrativně v televizi. To není třeba zdůrazňovat či dokládat. Ale to je jen škrábek. Problém hledají v tom, že hulí komíny továren či elektráren, ale že hoří a kouří nesmyslně bombardovaná města, odpalují se stovky raket tu či onde a střílí se desetitisíce a statisíce různých nábojů denně, je jaksi tabu. Civilní letecká i automobilová doprava irituje, ale přeprava desetitisíců vojáků letecky sem a tam a nasazení bojových letadel a vrtulníků nevadí. A tanky, pancěře a jeepy se nepočítají?

Okolo kácení vláhdyárných pralesů a lesů se chodí po špičkách, přestože se ví, kam kmeny – pro někoho laciné jako stavební materiál – jdou. Vědomost nabytou v trídách postupných ročníků, že stromy čistí vzduch a polykají zplodiny hoření, někteří zapomínají. Nebo byli tehdy za školou? Ono se nechce připustit a vidět, že za kácením pralesů je **lidská chamtivost**, jak těch, kteří naše zdravé životní prostředí kradou, tak těch kteří z laciného dříví, stavějí drahé domy.

Dochází sladká voda a celé oblasti světa oplývají pouštěmi. Nejen Amerika k izolacionismu, ale celý svět se musí vrátit k zemi a dát věci do pořádku!

Kdo cestuje například v Zambii z hlavního města Lusaky na jih k předhradnímu jezeru Kariba, může si zajet ke zkamenělému pralesu, který tu byl před desítkami milionů let. Tedy nemusíme mít strach z nedostatku vody či čistého vzduchu, stačí skutečně jen vrátit přírodu přírodě a rozumně jí užívat. Poznal jsem v Saúdské Arábii japonského vědce-zahradníka pana Akito Aso, který studoval pojmání „zazelenění“ (greening) pouští – a úspěšně! Celá oblast Al Kafji (města na hranici s Kuvajtem), kde jsem pracoval, byla uměle zazeleněna. A je jisté, že on sám není jediný, kdo problémy studuje. Máme technologii, jak desalinovat mořskou vodu, a sluneční energie horkých pouští nám může hnát zařízení i pumpy pro distribuci sladké vody. Postupně můžeme zavlažovat a zalesnit a zúrodnit oblasti všech světových savan, pamp a pouští (samozřejmě zatím mimo těch vyloženě solných). Jsou jisté ale i porosty, jako mangrove a některé palmy, které berou potřebnou vláhu z mořské vody, či jen lehce přefiltrovanou pobřežním pískem.

Nemusíme se tedy bát a uvažovat o umělem snižování světové populace, jen začít být skutečně svobodnými lidmi a vzít nebojácně zborcenou situaci světa rozumně do svých rukou. Vždyť OSN už dávno postavila války mimo zákon, tak jak možno válečníky oslavovat? Vraťme se od politického pozérství k pravdě. Nemáme náladu a už ani čas na triumfální prohlášení a lži. Ten lžemi ztracený čas nás může přijít velmi drahο. Konečně všichni velcí mužové dějin volali po pravdě a rozumu. **Pravda vás osvobodí!** Zapomněli jsme možná, kdo to hlásal, ale Čech stále ještě může jít okolo Husova pomníku a tam se nad pravdou zamyslet.

17. 12. 2009

EURÍNG. DR. BOHUMIL KOBLIHA

Vzorně opravenou esej dostane nakladatel na disketách. Jeho grafik či technický redaktor, ve zdvojené funkci dříve sazeč a lamač, začne s textem šibovat, aby ho dostal na stránku co nejuhledněji. Samozřejmě, v přesvědčení, že starodávný ***tiskářský šotek*** už dávno odpočívá a prožívá svoji sladkou penzi na Bahamách, se oddá libému a vznešenému zacházení s textem. Leč nic netušícím se vetře do činnosti zakopaný čokl legráčkáře automatického korektora.

Na úhledné, až *přeuhledné* stránce se objeví to, co autor nikdy nechtěl: slovíčko *přeuhledný* přemění hbitý „korektor“ na *přehledný*.

Autor napíše *Talibán*, ale korigující šotek si chechtne pod vous, a udivený čtenář zjistí, že v Afghánistánu je Talián. Louská text dále a kroutí hlavou nad informací, že autor se v arabském městě Tajfu setkal s Taliánci, ač tam de facto a náhodou mluvil s Talibánci.

Autor, totiž já, napíši, že něco *nasvěcuji*, avšak čipera šotek mě povýší téměř na kardinála a já najednou *zasvěcuji*. Já cituji a píši anglické slůvko „*over*“, leč šotek se uculí a bez zapýření vpašuje byrokraticky, jak komunistický kádrovák, příkaz „*ověř*“!

A tak dále a tak dále. Psal jsem také o jednom váženém akademiku, jehož jméno … rošťácký šotek předělal na *Profesor Šprt*. Ta blamáž! To už nejsou ani šibalství Skapinova, ale mohl by se s tím klidně vytasit Jaroslav Žák ve svých Študách a kantorech. Ouha. Počítač má být sluha, a ne pán!

Tak nám všem nezbyvá, než to, co pracně převedeme dokonalostí počítače do úhledných stránek, **ještě jednou** obyčejně lidsky pročíst a podle selského rozumu opravit. Souhlas?!!

23. 1. 2010

MILAN KŘESADLO

Zahrada Čechy

Státní pokladny Evropy jsou hluboce zadluženy. Světový týdeník The Sunday Times z 20. prosince 2009 přinesl informaci (podle Reutera) o tom, jak které státy v Evropě mají díry do kapes a uvázaly si mlýnský kámen dlužníků na krk.

Itálie ministerského předsedy Silvia Berlusconiho, člověka stíženého nemocí zlatého telete, má dluh vyjádřený v procentech ročního hrubého národního důchodu – HND (gross domestic product-GDP) 115%! (slovy sto patnáct procent) při rozpočtovém schodku HND/GDP v roce 2009 rovném pěti procentům. Máme se divit, že ho voliči nenávidí až ke stupni ublížení na těle? Na konci evropského žebříčku bídý je Španělsko s dlužkem „jen“ 53,4 % při rozpočtovém deficitu 9,5%. V přetisku statistiky není nic o situaci v České republice. ČR nepatří mezi PIIGS, což je pro Angličany humorná zkratka pro státy zveřejněné (Portugal, Italy, Ireland, Greece, Spain).

Již dříve jsme četli zprávu, že celý svět žije na dluh a ten dosáhl výše přes 49 trilionů dolarů. Nebudeme mudrovat, proč asi, kdo je do zadluženosti strká, kdo všechno je věřitelem a jak dlužníci mají splácet. Kdo vidí, je mu jasné, že my, Češi, za to nemůžeme. Naši domácí, zaujatí publicisté nám sice snažejí na hlavu viny za všechny přechýny světa, od toho, že nebojujeme za Kosovo, až k nálepám zbábělosti, neschopnosti a „čecháčství“, a že máme tisíc a jeden nedostatek. Chápu je nicméně. Jsou jen nositeli českého perfekcionismu, ne-li hnidopištví. Neberu jim touhu po naší 100% dokonalosti. Sám papež Benedikt XVI. při své návštěvě na podzim 2009 nás ohodnotil jako ***národ vznešený*** – a my skutečně chceme být dobří.

Kriticismus publicistů nesmí být osobní úlevou. Při kritikách národních, natož občanů, lidu českého, nesmíme nevidět dění v širším úhlu evropské ideové a politické situace, faktů a z historického nadhledu. Musíme také umět číst, ne to co jen chceme číst: to, co *chceme vidět a chceme slyšet!* Musíme přijmout skutečnost, že **pravda** může být nepřijemná, když nesouhlasí s tím, co a jak my osobně vidíme či věříme, že takové je. Poctiví vědci už tak dávno chápou. Jsme uprostřed kadlubu Evropy. Vždyť už v roce 1661 byl prohlášen Staroměstský rynek s Mariánským sloupem za „duchovní střed křesťanstva“ (viz teze Jana Bedřicha z Valdštejna, pozdějšího arcibiskupa pražského). To bylo prakticky deset let potom, kdy sloup vyrostl na oslavu a jako díkůvzdání Panně Marii za ukončení třicetileté války a dosažení vestfálského míru (24. října 1648). Jeho stavba byla započala 20. května 1650, dokončena se všemi sochařskými díly roku 1651 a vysvěcena Ferdinandem III. u příležitosti jeho narozenin 13. července 1652.

Třicetiletá válka sama nebyla plodem Českého povstání [1618–1620], i když se tato vina na české hlavě (jak by ne – popel na hlavu, Češi!) někdy snaší. Boj protestantismu a katolicismu byl dávno v podtextu celoevropského náboženského a ovšem i mocenského konfliktu. Když čeští stavové svrhli 23. května 1618 královské místodržící z oken Pražského hradu do Jeleního příkopu na haldu odpadků, byla to jen jiskra, nešťastný ventil. Svrženým, Jaroslavu Bořitovi z Martinic a Vilému Slavatovi z Chlumu, se nic nestalo, jen jejich pisár Filip Fabricius si údajně zlomil ruku. Kapky nenávisťi proti Vidni se totiž hromadily už dlouho a přiliv drzých cizáků začal být nesnesitelný. I jazyk český začínal být, díky cizí šlechtě, vytlačován (viz r. 1615 – Jazykový zákon). Nicméně svržení místodržících dalo Vidni příležitost k zásahům proti zbytkům husitství, včetně onoho „pod obojí“.

Česká šlechta si pak nechtěně vykoledovala porážku v bitvě na Bílé hoře – a odnesl to národ. „České vojsko“ nebylo sebráno z domácího lidu, ale skládalo se převážně ze žoldnērů z celé střední Evropy, namnoze špatně vyzbrojených a vystrojených. Navíc proti císařské armádě Ferdinanda II., čítající více než padesát tisíc mužů, mohl „náš“ Fridrich Falcký oponovat jen armádou o polovinu menší. Jeho profesionálové, jako všichni žoldněři všech časů, neměli jiný zájem než vydělat a kořistit. Tak se „zimní král“ Fridrich nemohl divit, že z Bílé hory, která po dvouhodinové bitvě neslibovala nic než porážku, začalo jeho vojsko utíkat, jak zjistil, když se dokázal odtrhnout od svého oběda a jel se podívat, co se děje. Na cestě z Hradu na Bílou horu potkal už jen prchající pěšáky. Dějepisec Jan Dolenský (1924) píše: „Veliké české povstání skončilo jako bídná hříčka!“ Poprava 27 českých pánů (21. června 1621), schválená Ferdinandem II., otevřela cestu drancování a olupování národa, které až do doby dnešní nemělo obdoby.

Porážkou na Bílé hoře byl de facto odsouzen celý český národ a vydán na nemilost krutému vítězi. Dvě třetiny všeho království byly zkonfiskovány…

A přesto se Češi po Bílé hoře vzchopili a přerostli nako-nec Habsburkům přes hlavu. Už v devatenáctém století se

Šetření o lordech

V britském celonárodním listu The Daily Telegraph ze 13. května 2009 jsme četli, jak si poslanci všech politických stran (!) i ministři vlády Jejího Veličenstva nadlepšovali své příjmy tím, že si na různých dietách nechali „přimazávat“ menší či větší částky ke svým nemalým platům.

Ne že by záležitost byla nějak zapomenuta, ale nebylo jí věnováno příliš místa. Kdo také rád slyší, že lidé, kterým svěrujeme své osudy, se spíše starají o vyprazdňování našich kapes, než o to, co mají v pracovní náplni. Nicméně policie se neprestala oficiálně těmi „nadměrnými náklady“ na život poslanců, ale i členů Sněmovny lordů (House of Lords) zabývat. Naposledy byli vyšetřováni lord Paul a lord Tailor. Proč? Na příklad lord Paul prohlásil za svoji hlavní rezidenci pokoje ve svém vlastním hotelu (!) Bignell Park, a nechal si to řádně zaplatit. To nemuselo být špatné bydlení. Ně-kdo tam pro jeho lordstvo vařil, uklízel, někdo se staral o výzdobu, květiny atd. Samozřejmě pan lord tam spotřebovával elektřinu, vodu a otop, a to vše na náklady nás, daňových poplatníků.

Policie už předala slušný svazek všech vyšetřovaných generální prokuratuře (Crown Prosecution service), jak přinesly zprávu The Sunday Times z 27. prosince 2009. Na vršku sloupce je

národ začal vzmáhat a v První republice pracovitý občan, Čechoslovák, všechny bídý a ústrky vrchovatě překonal.

Opět ale přišly bídý od Západu a my spadli znovu do údělu nicotných: „O nás bez nás.“ Češi stále doplácěji na světové revoluce, včetně té „sametové“ (jinak ovšem produktu „Operace Golgota“, KGB/StB, viz také sloven-ský publicista **Vladimír Pavlik** ve Svědomí/Conscience č. 12/2009 str. 12, článek „Něžné“ bludy a realita). Kdy začneme vyčíslovat, kolik našeho národního jmění jsme ztratili velkou „sametovou“?

Díváme-li se na dějiny Československa, vidíme, že jsme spíše **stát ve stavu velezrad**. Přesto jsme se jako lidé, občané, nikdy nevzdali. Nehledím ovšem na tu veteš, co se po větru i po proudu kutálí.

V roce 1948 **ELK**, který v těžkých dobách národ sezna-moval se světovou a evropskou literaturou, přistoupil k dů-ležitému nakladatelskému počínu v pravý čas. V poslední chvíli, před záplavou komunismu, vydal výbor českých autorů „Básně národního sebevědomí“.

Dnes, ze současné situace, jsme opět naplnění pesimis-tickým steskem, o kterém v roce 1948 mluvil Jaroslav Seifert v předmluvě svazku. Čteme-li ale sbírku dále, zjistíme, že **naš národní úděl je zápas a síla nikdy se nevzdát!**

◊ ◊ ◊

Jan Neruda (1834–1891) už v devatenáctém století nasvětluje a nabádá:

„.... jsou tam i malé hvězdičky, kol nichž se velké točí...“ a „.... bude-li každý z nás z křemene, je celý národ z kvádrů!“... Moje barva červená a bílá: „....bij, prapore, jen bij, toť osud tvůj – bij dále!“ „....Čech buď Mont blank a Mont rosa a zvýšen nade všemi...“

◊ ◊ ◊

Svatopluk Čech (1848-1908) je ještě blíže dnešku s doporučením:

„....Nevěřte nikomu na světě širém, Nemáme jednoho přítele tam...“ „....Všude nám hrozí zášť lítého vraha...“

V přítomnosti se neoncon (neosionistům) podařilo vyprovokovat a stále rozdmychávat válku křesťanstva proti islámu. Nejsme dosud schopni vidět věci jasně? Už Svato­pluk Čech přece varoval před náš důvěritostí:

„.... každým dnem úskočně zklamání znovu či chcete, bláhově, věřití zas? ...“

Myslím, že každý z nás by rád dnes podepsal jeho výzvu: „....Věřme jen sobě, své práci a pili, ...“

A dalsí a další věrný syn národa vybraný pro sbírku zpívá:

„....Všechno ti mohou, lidé můj, vnutití pěstí ...“

◊ ◊ ◊

„....Země, země, stokrát pokoušená, tolikrát vídala jsi cizí ruce z věna tvého lidu cáry rvátí ...“

◊ ◊ ◊

„Jenom ne strach jen žádný strach takovou fugu nezahrál sám Sebastian Bach ...“

◊ ◊ ◊

„....Myslete na chorál Malověrní Myslete na chorál ...“

◊ ◊ ◊

„....Nel! Plakat nesmíte! Jen vydechnout si trochu... Nel! Prosit nesmíte! Jen zatít, zatít pěst! ...“ „....Zemřel jen ten, kdo nevěděl, proč žil! ...“

◊ ◊ ◊

„.... Povstať a bij se bez ustání, údery všechny trváří vrať! ...“

Všichni ti dávní, čeští, jako by nám psali pro cizinou ukuchtený dnešek. Vždyť o naši zem, jako by se po staletí prali čert s děblem a boxovali Belzebub se Satanem. My se nesmíme bát ani dát, ale vědět, že **jedině pravda a upřímnost nás osvobodí**. Nazývat věci pravým jménem. *Pravda vás osvobodí*, už přece přikázal Ježíš. Cizí tank i vlajky cizí můžem' jen pro legraci natírat narůžovo. Pro nás samé budme poctiví a přísní. Nepočítejme, že nám někdo pomůže, sami musíme hájit naši zrodu, český národ – zahradu dobrého, vznešeného lidství. Vždyť ten národ přežil Bílou horu, tři sta let habsburské nadvlády, hrůzy nacismu, padesát let okrádání a dezorientace komunismu! Jistě přejijeme i dnešní totální „rozprodání“, zruinování, řízenou demoralizaci i globalistický neokolonialismus. Napřed ale básníci musí zvednout novou polnici a dát rány na buben! Možná že vztyčí i insigne nové, vždyť zemi se chce už rozednívat. **Jenom ne modly!**

4. 1. 2010

EURÍNG. DR. BOHUMIL KOBLIHA

Baronessa Uddin, která pobírala příplatek na zcela prázdný byt ve výši 100 000 liber, lord Taylor si nechal proplácet ročně 70 000 liber na dům svých příbuzných, lord Hanningfield si připsal k „dietám“ také více než sto tisíc liber a tak dále.

Pikantní je, že někteří politici si dovolili odmítnout koope-rovat s policí při vyšetřování původu všech těchto extra příjmů. Jiní tvrdí, že „přimazávání“ jsou jejich deputáty a že jsou chráněni zákonem o právech z roku 1689! Inu, britská demokracie v praxi.

Když jsem volil za svůj politický azyl a občanský exil Spojené království, domníval jsem se, že značnou záštítou svobody, sluš-nosti i pravdy je právě royalismus. Věřil jsem naivně, že šlechtici jsou lidé vychovávaní a pěstění ke slušnosti, poctivosti a vůbec všemu tomu čemu my, Středoevropané, říkáme gentlemanství. Bohužel, v průběhu čtyřicetí let pozorování denního života ve vy-sněné a bohatou literaturou oslavované zemi, se začaly objevovat značné trhliny, ne-li propasti mezi představami a skutečností.</